

4150001
KS 1300

မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ချုပ်က
ဤစာအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

အမှတ် ၈၂၁၊ နတ်မောက်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
တွင် ရနိုင်ပါသည်။
ဖုန်း - ၅၄၁၈၆၀၊ ၃၂၅၁၃၂

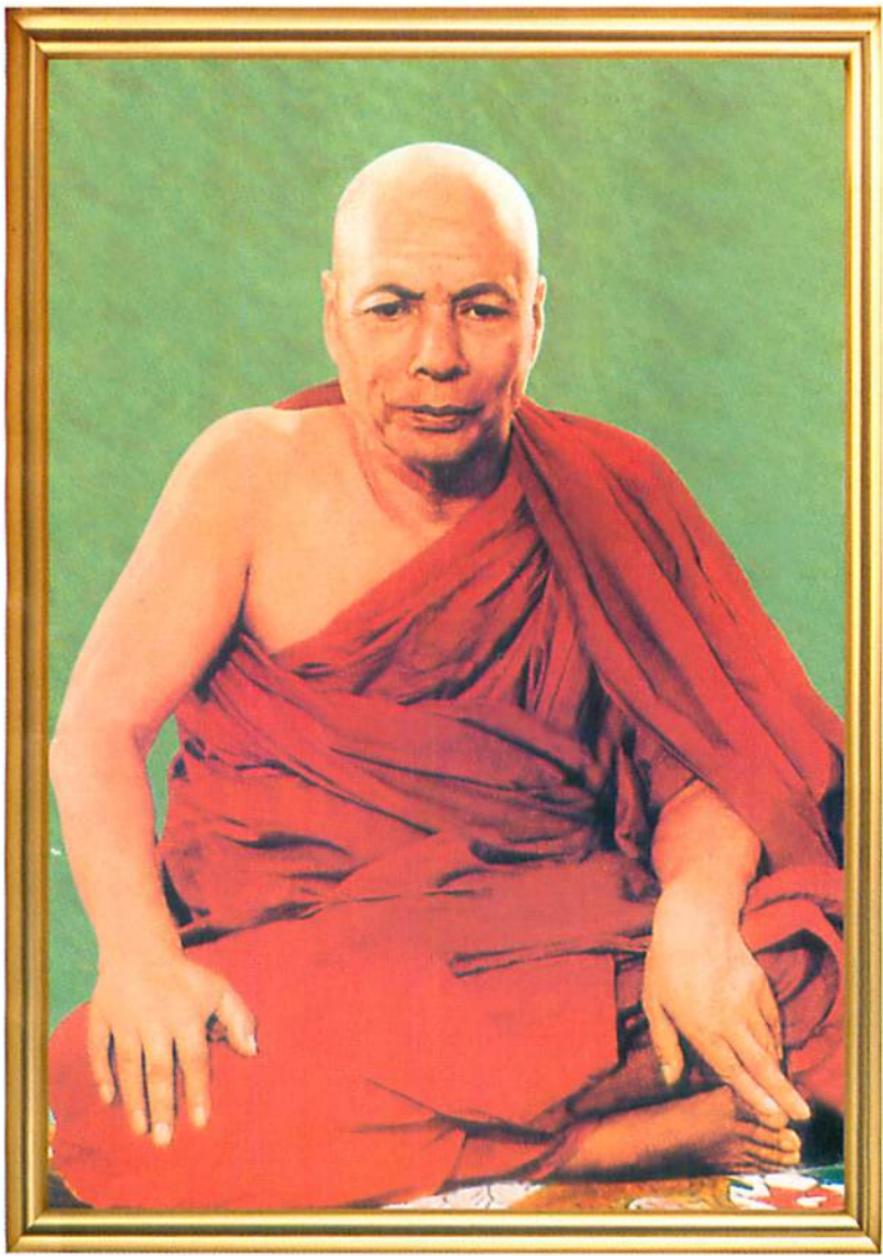
မိုးကုတ်ယောဂီများအတွက် ထုတ်ဝေပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ

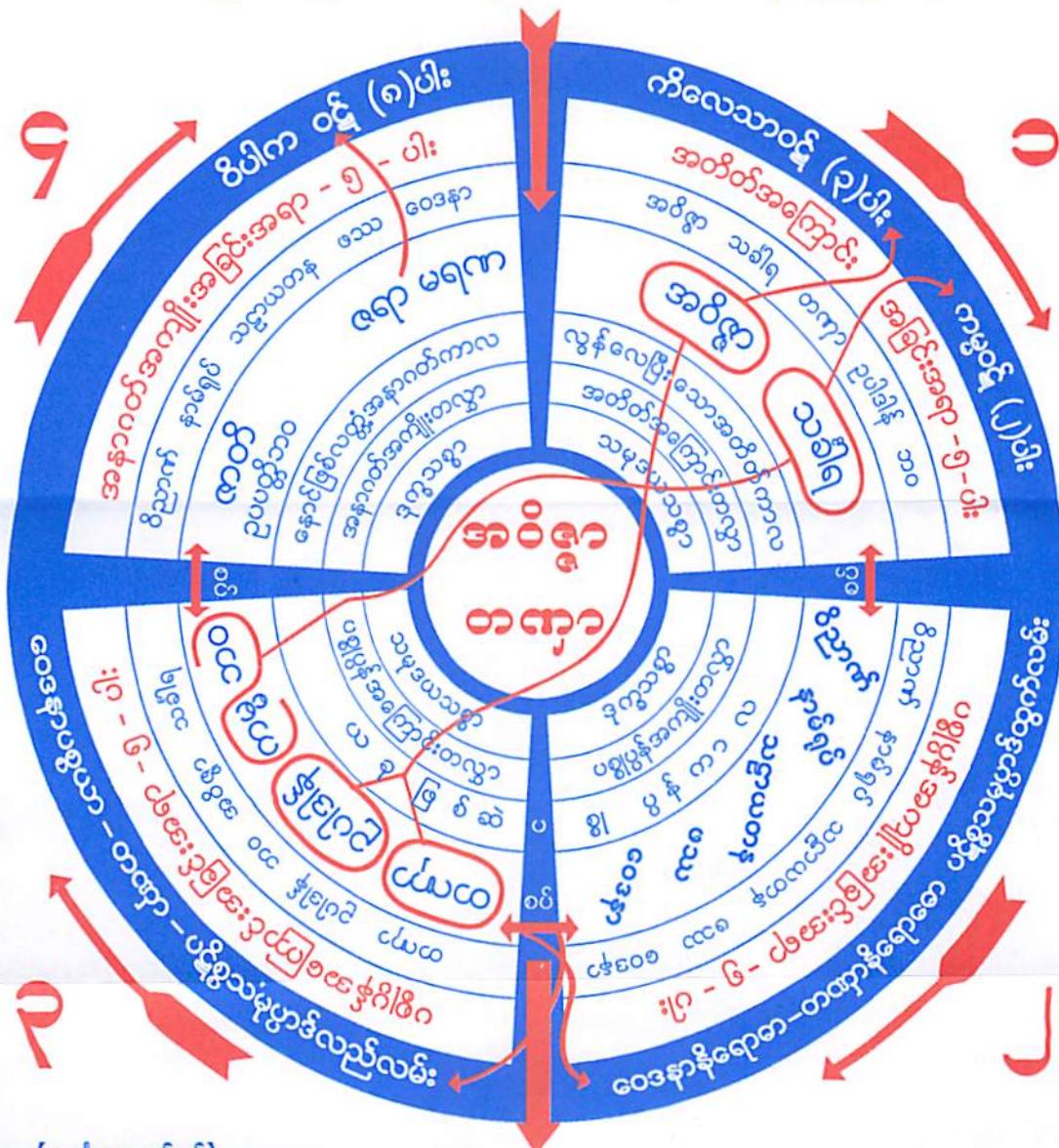
ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် တရား

ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘဏ်၏
ဥပဒိသုယေသတိုင်း ရေးသားထုတ်ဝေသည်

ကျေးဇူးတော်ရင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍာတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးပုံ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ဝိုင်းဒေသနာ လည်ပံ့ဖြတ်ပံ့

(လက်ားဆာင်ပို့)

မူလနှစ်ဗြာ၊ သရွာနှစ်ဗြာ၊ လေးခုအလွှာ၊ အဂါတစ်ဆယ့်နှစ်ပါး၊ တရားကိုယ်များနှင့် သုံးပါးအစပ်၊ နှစ်ရိုင်မူလ၊ ဝင်သုံးဝန်း၊ ကာလသုံးဗြာ၊ ခြင်းရာနှစ်ဆယ်၊ ဤရှုရှုသွယ်ကို၊ အလွယ်ကျက်မှတ်၊ သိဇ္ဇာအင်သည်၊ သံသရာမှ လွတ်ဝကြာင်းတည်း။

အပိုဒ်နှင့် တကဗ္ဗရင်း၊ ဥပါဒ်နှင့် ကဲ့ကြောင့်ရှုပ်နာ်ပေါ်၊ အပောင်မျိုး၊ ပူးမှုအပင်၊ အမျှင်ပြော၊ ဆက်ဝင်သည့်ဟန်၊ ကဲ့ကြောင့်နာမ်ရှုပ်နှင့် နာမ်ရှုပ်ကြောင့်ကို၊ အစောင်းနှင့် ဖြစ်ပြန်နည်းအလောပါ၊ ပြေား-သိကြား၊ စသည်များက ထင်ရှားပြုပြင်၊ စိရင်အန်ဆင်း၊ အကြောင်းရင်းကြောင့်၊ လုန်တုများ၊ သတ္တဝါတိ၊ ဖြစ်လာရမှု၊ မဟုတ်ဟု၊ ဉာဏ်ဖြင့်ရွှေ့မျှော်း၊

ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနီသယုအတိုင်း
မိုးကုတ်ဝိပယ်နာ တရားစဉ်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ် ပြန်ပွားရေး
အဖွဲ့ချုပ်မှ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသံဒိုင် ပြုစုရေးသားသော
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်

ယင်း၏ လည်ပုံ၊ ဖြတ်ပုံ၊ အမျိုးမျိုးကို သတ္တာယီဒ္ဓိ၊ သသာတ
ဒီဒ္ဓိ၊ ဥစ္စာဒီဒ္ဓိ ဖြစ်ပွားပုံ၊ ယင်းတို့ ခွာပုံခွာနည်းများ၊ ဝေဒနာ
နုပယ်နာနှင့် စိတ္တာနုပယ်နာ ရှုပွားပုံ၊ ရှုပွားနည်းများကို
အခန်း ကဏ္ဍပေါင်း (၂၂) ခွဲခွာပြီးလျှင်
နောက်ဆုံး၌ သိမှတ်ဖွှယ်ရာ အဖြာဖြာဟုခေါင်းစဉ်
တပ်၍ ပတ္တသုတဖို့ကြစေရန် ရည်ရွယ်ပြီးလျှင်
ထည့်သွင်း ရိုက်နိုင်ထားပါသည်။

ပထမအကြိမ်	(၃၀၀၀)	ဒုဒေသမအကြိမ်	(၃၀၀၀)
ဒုတိယအကြိမ်	(၅၀၀၀)	တေရသမအကြိမ်	(၃၀၀၀)
တတိယအကြိမ်	(၂၅၀၀)	စုစုပ္ပါဒ်သမအကြိမ်	(၃၀၀၀)
စတုတ္ထအကြိမ်	(၆၀၀၀)	ပန္တရသမအကြိမ်	(၃၀၀၀)
ပဋိမအကြိမ်	(၅၀၀၀)	သောင်သမအကြိမ်	(၃၀၀၀)
ဆင့်အကြိမ်	(၂၀၀၀)	သတ္တရသမအကြိမ်	(၃၀၀၀)
သတ္တမအကြိမ်	(၅၀၀၀)		
အငြဣမအကြိမ်	(၅၀၀၀)		
နဝမအကြိမ်	(၅၀၀၀)		
ဒသမအကြိမ်	(၂၀၀၀)		
ဒကာဒသမအကြိမ်	(၄၀၀၀)		

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား၏
ဝိပဿနာတရားစဉ်နှင့်လုပ်ငန်းစဉ်ပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်၏
မူပိုင်ဖြစ်သည်။

မည်သူမျှ ကူးယူ ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရ။

အကြိမ် - ၁၈ကြိမ်

အုပ်ရေ - ၃၀၀၀

ခုနှစ် - ၁၉၉၆ - ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၃၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ။ ဦးအောင်ချီ (မြ-၀၈၃၁)

မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားစဉ်နှင့် လုပ်ငန်း
စဉ်ပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်

အမှတ်-၈၂၊ နတ်မောက်လမ်း၊ ဓာတ်နံပါး
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ။ ဦးဝင်းအောင် (၀၅၁၃)

သန်းထိုက်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၈၄၊ လမ်း ၅၀၊

ပုံစံတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃/၉၅ (၁၂)

စာအုပ်မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄/၉၅ (၁၂)

မာတိကာ

ပြီးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။ အပိုင်း	(၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်	၉
၂။ ။	(၂) စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ရန်	၁၅
၃။ ။	(၃) ခန္ဓာပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အကြောင်း	၂၄
၄။ ။	(၄) ဝေဒနာကနေ၍ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်ပုံ	၂၂
၅။ ။	(၅) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အစကနေ၍ လည်ပုံ	၂၇
၆။ ။	(၆) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အဆုံးကနေ၍ပတ်ပုံ	၄၀
၇။ ။	(၇) ဝိပသာနာမရှုလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အမြဲလှည့်ပုံ	၄၁
၈။ ။	(၈) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို အနုလောမနည်းဖြင့်ဝေဖန်ခြင်း	၄၄
၉။ ။	(၉) အဝိဇ္ဇာ တဏ္ဌာ အကြောင်းခံ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အပိုင်းပြေးခြင်း	၅၄
၁၀။ ။	(၁၀) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကန္တချိုး၍ဒေါက် ဖြုတ်ပြီး ပုံတောင်း (ပဒေါင်း) ဝင်ရီးဖြုတ်နည်း	၅၉
၁၁။ ။	(၁၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အတိုင်းသွားလျှင် အကန္တးလမ်းသွားသည်နှင့်တူခြင်း	၆၂
၁၂။ ။	(၁၂) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလောမဒေသနာ နောက်ဆုတ်တွေး တရား	၆၈

၅၇

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁၃။	အပိုင်း (၁၃) သဏ္ဌာယဒီ၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းနှင့် အပြစ်ကြီးပဲ	၉၂
၁၄။	။ (၁၄) သသာတနှင့် ဥဇ္ဈာဒီ၌အကြောင်း ၁၀၃	
၁၅။	။ (၁၅) သတိပဋိနှင့် အားထုတ်ပဲ အားထုတ်နည်း	၁၁၈
၁၆။	။ (၁၆) စိတ္တာနုပသာနာကို ဖြုံး အရေး တကြီးအဓိကထား၍ ဟောခြင်း	၁၂၁
၁၇။	။ (၁၇) ဒီ၌ဖြုံးဖြတ်နည်း နိသာယည်း	၁၃၀
၁၈။	။ (၁၈) သသာတဒီ၌ ဥဇ္ဈာဒီ၌နှင့် သဏ္ဌာယဒီ၌ ဖြတ်နည်း	၁၃၆
၁၉။	။ (၁၉) စိတ္တာနုပသာနာ စိတ်(၁၃)မျိုးကို ရှုနည်း	၁၄၃
၂၀။	။ (၂၀) ရဟန္တာကြီးလေးပါးနှင့် ပုထုဇ္ဇာ ရဟန်းအကြောင်း	၁၅၀
၂၁။	။ (၂၁) ဝေဒနာနုပသာနာရှုနည်း	၁၅၅
၂၂။	။ (၂၂) သိမှတ်စရာအဖြာဖြာ	၁၉၃

နေ့၏ ၁၃၂၇-ခု
သီတင်းကျော်လဆန်း ၉-ရက်။

သို့

ဥက္ကဋ္ဌဗြီး

မိုးကုတ် ဝိပဿနာအဖွဲ့
အမှတ်-ဘုရား ဆင်ဖွစ်လမ်း
ရန်ကုန်ဖြူး။

အကြောင်းအရာ။ ။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟော
ကြားတော်မူအပ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
လည်လမ်းနှင့် ထွက်လမ်း တရားများ
မှုအကျဉ်းချုပ် ထုတ်နှုတ်လျက် ပြည့်
စုံစွာ ရေးသားပါရန် တောင်းပန်
တိုက်တွန်းခြင်းကိစ္စ။

ဥက္ကဋ္ဌဗြီးခင်ဗျား . . .

အနှေ့ကထာဆရာ အရှင်မဟာဗုဒ္ဓယောသမထောရ်မြတ်သည်
မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံတွင်
အပါအဝင်ဖြစ်သော သဂါတာဝွှေ သံယုတ်ပါဋီတော်မှ လိုရင်း
အကျဉ်းချုပ် . . .

အမှာစာ

သီလေ ပတိဌာယ နရော သပညာ။
စိတ္တံ ပည့် ဘာဝယ်။
အတာပါ နိပကော ဘိကျူ။
သော ကြမ် ဝိဇ္ဇာယ အင့်။

ဟူသော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်နှစ်လျက် ဝိသူခိုမင်ဟူသော
အမည်ဖြင့် ယောဂိပ္ပဂိုလ်များဖတ်ရှုပွားများကာ အရိယာ
ဖြစ်ကြပါစေခြင်းအလိုကှ ဖွင့်ပြရေးသား ထားတော်မူဘိသကဲ့သို့
ထိုအတူပင် ဥက္ကဋ္ဌဗြိုးသည်လည်း ကျေးဇူးရှင်အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍာ
မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောကြားတော်မူအပ်သော ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်လည်လမ်းနှင့် ထွက်လမ်းတရားများမှ လိုရင်းအကျဉ်း
ချုပ်ကို ထုတ်နှစ်လျက် (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်လမ်းထွက်လမ်း
တရားတော်)ဟူသောအမည်ဖြင့် ယောဂိပ္ပရှိလ်များ ဖတ်ရှုပွားများ
ကာ အရိယာဖြစ်ကြပါစေခြင်းအလိုကှ တို့တို့စွေ့စွေ့စာအုပ်နှင့်
အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုစွာရေးသားပါရန် လေးမြတ်စွာ တောင်းပန်
တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်-ဆရာတွန်း
(၄-၁၀-၆၅)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော် နမော ဗုဒ္ဓိယ သီဒ္ဓမံ

နိဒါန်း။ ॥ပုံစံဝင်ဆရာတွန်းသည် စာရေးသူအေား အဘိ
ဓမ္မာသရှိဟန်ကို သင်ကြားပြသပေးခဲ့ဖူးသော ဆရာဖြစ်သည့်ပြင်
လောကုတ္ထရာမျက်လုံးကိုလည်း ဖွင့်ပေးခဲ့သော ပထမဆရာ
ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးဥပကာရ များလှပါ၏။

မိကုတ်ပိပသုနာတရားစဉ်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်အဖွဲ့မှ ရိုက်နိုင်
သော မိုးကုတ်ပိပသုနာ တရားစာအုပ်များကိုလည်း များသော
အားဖြင့် ထိုဆရာကြီးပင် တည်းဖြတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်သောအခါ စာရေးသူ၏ နှုတ်အားဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ စာအားဖြင့်လည်းကောင်း ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်
တွေထဲမှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာသည် ပိပသုနာ ယောဂါများအဖို့
အထူးသိသင့်သိတိက်သော တရားဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ပရီညာ
စခန်း၌ အလွန်အရေးပါလှသော တရားဖြစ်သည်။ သို့အတွက်
အလွန်အလွန် သိသင့်သိတိက်လှသော တရားဖြစ်သည်ဟု
ပြောလိုပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောတော်မူသော
တရားများမှာလည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နှင့် သစ္စာတရားများသာ
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျယ်ဝန်းစွာ ဟောတော်မူထားသော
တရားတော်ဖြစ်သည့်ပြင် ရက်စဉ် နေ့စဉ် ဟောရက် အစဉ်

၁

နိဒါန်း

အတိုင်း ဟောတော်မူထားသော တရားများ ဖြစ်ပါသဖြင့်
တရားနာကြသူများမှာလည်း ရက်ဆက် နာကြားနိုင်မှုသော်လည်း
ကောင်း၊ တရားစာအုပ် ဖတ်ကြားသူများသည်လည်း အမှတ်စဉ်
(၁) ကစပြီး လိုက်နိုင်မှုသာလျှင် လည်ပုံ၊ ဖြတ်ပုံ စသည်တိုကို
ထိုက်တန်သလောက် နားလည် သဘောပေါက် တန်သလောက်
သဘောပေါက်၍ နားလည်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်
မကျော်မကျယ် ထိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်ပုံ၊ ဖြတ်ပုံ ထွက်မြောက်
ပုံတိုကို တစ်အုပ်တည်းနှင့် ပြည့်စုံအောင် တို့တို့နှင့် စွဲစွဲ
စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုံရေးသားပါဟု တိုက်တွန်းလာပါသည်။

စာရေးသူသည် ဆရာကြီးဦးထွန်း တိုက်တွန်းချက်အရ
ထိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပုံ၊ ဖြတ်ပုံကို စာတမ်းတစ်စောင် အဖြစ်
ရေးသားဖို့-မရေးသားဖို့ အတန်တန် အဘက်ဘက်မှ စဉ်းစားခဲ့
သည်။ စဉ်းစားသည်ဆိုသည်မှာ ပရိသတ်အားလုံး အကြိုက်ရေး
ရန် မလွယ်ကူချေ။ သို့နှင့် ရေး၍ ဟန်မှ ဟန်ပါမလားဆိုသော
ဆုတ်နှစ်သောစိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးသူသည် ငယ်စဉ်အခါက
ပိဋကတ်သုံးပုံစသော ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များကို သင်ကြား
ခဲ့ခြင်းမရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ အရေးအသားဘက်၌လည်း
စာရေးဆရာအလုပ်ကို မကျမ်းကျင်၊ မိုးကုတ်ပိပသုနာတရား
စာအုပ်များမှာ နိဒါန်းရေးသားသည်ကလွှဲ၍ အခြားစာအုပ်
စာတမ်းများ ရေးဖူးရေးစ မရှိခဲ့။ ထို့ပြင် ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံး အချက်တစ်ချက်မှာကား မိမိက မည်မျှပင် ဓမ္မ

နိဒါန်း

၁

မိမြာန်သဘောဖြင့် စေတနာသန့်သန္တကြီးနှင့် ရေးသားသော်လည်း
ရှုံးအစွန်း၊ နောက်အစွန်း စသည်ဖြင့် အထင်အမြင် လွှဲမှားမှုများ
မှ လွှတ်အောင် သတိကြီးစွာ ထားရပေါ်းမည် ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ရုပ်နှင့်ခါ ရေးသားလိုသော စိတ်စေတနာ
ပေါ်ပေါက်သည်။ ရုပ်နှင့်ခါ ရေးသားခြင်းမပြုလိုသော ဆုတ်
နစ်သော စိတ်ဝင်လာသည်။ ဤသိနှင့် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်
လွန်ဆွဲသလို ဟိုဘက်ဒီဘက် လူလျက် သောင်မတင် ရေမကျ
ရှိခဲ့သည်။ ကျမ်းတစ်စောင်တဖွဲ့ ပြုစုသည်၊ ရေးသားသည်
ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူလှသော အလုပ်မဟုတ်ဟူ၍ သဘောပေါက်
မိသည်။

ထိုထက်မလွယ်ကူသည်မှာ ခက်ခဲခြင်း၊ နက်နဲခြင်းလေး
ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြုစုရေးသားရမည် ဖြစ်
သော တာဝန်ကြီးပင်တည်း။

ထိုထက်ပို၍ မလွယ်ကူသည်မှာ (၈) ခက်ခဲသည်မှာ
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပုံမှုမဟုတ်၍ ဖြတ်ပုံနှင့် ထွက်မြောက်ကြောင်း
ကိုပါ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် သဘောပေါက်အောင် ပြုစုရေးသားရ
မည်ဆိုရာ ဝိသုဒ္ဓမဂ် အငွကထာကို စီရင်ရေးသားတော်မူခဲ့
သော အရှင်ပုံစွဲယောသ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်ပင်လျှင်
သမုပ္ပါဒ်ပြင်ကျယ် ရေပင်လယ်၌ ယဉ်နေယ် ခြေထောက်၍မမိ
သကဲ့သို့ ညည်းညှုတော်မူရှာသည်။

ဘရေးသူသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားသဘောကို ခန္ဓာ
ဉာဏ်ရောက် အလုပ်သဘောနှင့် ထပ်၍ သဘောပေါက်သူ

ယ

နိဒါန်း

နားလည်ထားသူဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကိုကား ဝန်ခံနိုင်ပါ၏။
သို့ရာတွင် မိမိနားလည် သဘောပေါက်သလို သူတစ်ပါး
နားလည် သဘောပေါက်၍ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်အောင် ပြုစုရေး
သားရန်မှာ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာ
ကြီးကျယ်လှသော ပုဂ္ဂိုလ်မှုသာလျှင် စွဲယ်စုဖြစ်နိုင်ပေမည်။

စာရေးသူသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကြီးမားလှသော
ဉာဏ်တော်ကို အစိတ်တစ်ရာစိတ်၍ တစ်စိတ်မျှ လက်လှမ်းမိ
နိုင်သော သူတစ်ယောက်မဟုတ်ရကား ရေးသား ပြုစု၍ ဟန်မှ
ဟန်ပါမလားဟူသော ဆုတ်နှစ်သောစိတ် တစ်ဖန် ထပ်၍
ဝင်လာပြန်သည်။ တစ်ဖန် မရေးဖြစ် ရေးဖြစ်အောင် နောက်မှ
နေပြီး လှုဆော်၍ တပ်လှန့်ပေးလိုက်သော အချက်များ
ဉာဏ်ဝှုံး ကွက်ခနဲပေါ်လာပြန်သည်။ ယင်းမှာအခြားမဟုတ်၊
ယခုခေတ်ကို ဝိပဿနာခေတ်ဟုဆိုကြသည်။ ဤသို့ဆိုကြသော
လည်း၊ ဤဝိပဿနာခေတ်မှာ အမှန်အားဖြင့် ဝိပဿနာနှင့်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား၊ သစ္စာတရား ဒွန်တွဲ၍ သွားရမည်သာ
ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဒွန်တွဲ၍သွားမှုသာလျှင် သဘာဝကျေ၍
လမ်းမှန်ရာရောက်ပေ လိမ့်မည်။ သို့သော ယခုအခါ ထိုတရား
နှစ်ပါးသည် အတိဖြေပြု၍ နေတော်မူကြသလားမသို့ အဟော၊
အပြော၊ အပြု၊ အသအလွန် ပင် နည်းပါးကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ
ပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ပရီညာ ရပါး ရှိသည့်အနက် ဉာဏ်
ပရီညာကို ရှုံးထားရမည် ဖြစ်ရာ ယခုအခါများသောအားဖြင့်

နိဒါန်း

c

တိရဏပရီညာကို ရွှေထားလျက် ရှိကြသည်သာ တွေ့ရ၍ ရွှေနောက် အစဉ်လွှဲလျက်ရှိပြန်သည်။ ဝိပသာနာအလုပ်မှာ ခုန်ပြီး ကျော်ပြီး လိုရာခရီး မရောက်နိုင်ခဲ့။

မြန်မာပြည်တွင် ရိပ်သာမြောက်မြားစွာရှိကြရာ မိမိနည်းနှင့် အားလုံး ကောင်းသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ အကောင်းဆုံးဟု ယုံကြည်ပြီး စေတနာကောင်း တွေ့နှင့်သာလုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ အထူးပင် ချီးကျူးဖွှုယ်ကောင်းပေသည်။ စာရေးသူအနေနှင့် များစွာပင် ချီးကျူးပါ၏။

လောကတွင် ချွဲတွေ့ယွင်းချက်ဆိုသည်မှာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနမှာမှ ကင်းနိုင်သည်ဟူ၍မရှိနိုင်ရကား ကောင်းသထက် ကောင်းပါစေ တစ်မဂ္ဂ၊ တစ်ဖိုလ် လျှင်မြန်စွာရကြပါစေဆိုသော မနောပူဗွဲဗွဲမစေတနာအာရင်းခဲ့၍ ပြောဆိုရေးသားဝေဖန်ရပါလျှင် ယောဂါများသည် ဉာဏ်ပရီညာနှင့် ဒီဇိုင်းဖြူတို့မှ ရွှေထား ရပေ လိမ့်မယ်။ ယင်းပြင် ဤသို့ ဉာဏ်ပရီညာနှင့် ဒီဇိုင်ဖြူတ်ပေးမှု ပြုနိုင်သည်မှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ဖြစ်စေ မိမိတို့၏ ဆရာသမားက ဖြစ်စေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာကို နားလည်ရန် လိုပေသည်။ ဤအေသနာကို နားမလည်ပါက ဒီဇိုင်ကို ဉာဏ် ပရီညာနှင့် မခွာနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ယောဂါသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေကို သစ္စာနှင့်တွဲ၍ နားလည်ထားမှသာလျှင် မိမိတို့ဉာဏ်မှာ ဒီဇိုင်ကို အသိနှင့် ဖြူတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ဆရာရေး တပည့်ပါနှစ်ဦးနှစ်ဝါ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေကို ရေလည်စွာ သင်ကြားဟောပြ၍ ယောဂါ၏ အသိဉာဏ်မှာ

ရှင်းလင်းမှု ဉာတပရီညာနှင့် ဒီဋ္ဌီကိုဖြူတဲ့သည်သာလျှင်
အခိုကလိုရင်း ပုံဗ္ဗကရဏကိစ္စ အစစ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယခုလက်ရှိဖြစ်ပ်အခြေအနေမှာ ဉှုအတိုင်းဖြစ်ကြလျှင်
အလွန် ကျေးဇူးပေကာရ များကြပေမည်။ သို့သော် ဉှုဖြစ်စဉ်
မျိုး အလွန်ပင် နည်းပါးလွှပါသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ သို့ပါ၍။
ရဟန်းတော်ဖြစ်စေ လူဖြစ်စေ ကမ္မားနာစရိယ ဆရာသမား
များသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ဖို့ ဟောကြား ပြသပြီးပေးတော်
မူကြပါဟု ဉှုစာတမ်းက နေပြီး ရို့သေလေးစားစွာနှင့် အနှုံး
အညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ ဆရာတော် အရှင်မြတ်များ
ဖြစ်ကြပါမှုကား ရို့သေစွာ ရို့ခိုးတောင်းပန်၍ တိုက်တွန်းအပ်ပါ
ကြောင်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာလည်ပုံ-ဖြတ်ပုံကို သေသေချာချာ
လေ့လာကျင့်သုံးအားထုတ်သူများသည် ပိဋ္ဌကတ်စာအုပ်ဆိုင်များ
တွင် ဝယ်လို၍ တကယ်ရှာလျှင် တကယ်ရှားမှုန်းသိရပါသည်။
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒီပန်တစ်ခုသာ
လျှင် ဟံသာဝတီ စာပုံနှင့်တိုက်ကရိုက်၍ စွေးပေါ့ပေါ့နှင့် ဝယ်၍
ရနိုင်သည်ကိုတွေ့ရုပါသည်။ အခြားတစ်အုပ်တစ်လေရှိသည်မှာ
လည်း စွေးကြီးလျ၍ လူတိုင်းမဝယ်ဖတ်နိုင်ကြပါ။ တာချို့
ကမ္မားန်းတိုက်က ထုတ်ကြသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်များကလည်း
ပိဋ္ဌကတ်စာအုပ်ဆိုင်များ၏ ရောင်းချွခြင်းမရှိသဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
တရားစာအုပ် အတော်ရှားမှုန်းသိရပါသည်။

ထိုမှုတစ်ပါး ဝိပသုနာတရားပွဲများကို နာကြည့်လိုက်ပြန်

သော် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို အရိပ်အမြှက်မျှပင်
ထည့်သွင်း ဟောပြောမှု မရှိသလောက် နည်းပါးသည်ကို
တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဤမျှ အရေးပါသော တရားတော်သည်
အလွန်ပင် မျက်နှာငယ် သော ဘဝသို့ ရောက်ရရှာသည်။
ဝမ်းနည်းစရာပင် အမှန် ဖြစ်သင့်သည်မှာ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
သဘောတရားကို ပိုပသုနာ အလုပ်နှင့်ဟပ်၍ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်
သိသူများလေ၊ ဒီဇိုက် ဉာတပရိညာနှင့် ပြုတ်သူများလေ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီဇိုက် ဉာတပရိညာနှင့် ပြုတ်သူများလေ
စူးစွဲသောတာပန်ဖြစ်သူများ လေဟု ဆုံးနိုင်ပါသည်။

ပဋိပတ္တိ သာသနာတော်ဝယ် ဤအတိုင်း များစွာ ဖြစ်စေ
လိုသော အာသာဆန္ဒပြင်းပြစ္စရှိပါသည်။

ဤအထက်ပါတွေ့ရသော အကြောင်းအချက်များသည်
စာရေးသူအား မရေးမဖြစ်အောင် တိုက်တွန်း နှီးဆော်၍
နောက်ဆုံး အနေဖြင့် တပ်လှန့်ပေးလိုက်သော အကြောင်း
အထောက်အပံ့များပင်ဖြစ်ရာ ဤစာတမ်းကို ရေးသားရာ၌
အလုပ်ခွင့်၌ မိမိထိုက်တန်သလောက် ရရှိထားသော ဘာဝနာ
မဂ်ဉာဏ်ကလေးနှင့် ယင်းအပေါ်၌ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး ပေးတော်မူသော အသိဉာဏ်ပါတွေ့၍ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
အသနာခန္ဓာဉာဏ်ရောက် တရားစာတမ်းကို (လည်ပုံနှင့် ထွက်
မြောက်ပုံပါ) ယောဂီအပေါင်းတို့ အကျိုးငှာ ပြုစုရေးသား
ထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ၁၃၂၂-ခ တန်ဆောင်မှန်းလဆန်း
၂၇၅၄နှုန်းမှစ၍ ရေးသားရာ ယင်းနှစ်ပြာသို့လဆုံး ၁၁

၄

နိဒါန်း

ရက်တွင် ပြီးစီး၍ အဆုံးသတ်ထားပါသည်။

ဤစာတမ်းကို ရေးသားထုတ်ဝေခြင်းအားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား တရားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ် ကန်တော့ပါကြောင်း။

ဤပြုစုရေးသားမည်ဖြစ်သော စာတမ်းသည်လည်း သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ ရေးပုံသားပုံ အစပ်အဟပ်ရှုနောက် အစီအစဉ် တည့်သည်။ ဝါကျ အထားအသိ ညီညွတ်သည်။ ပုဒ်၊ ပျည်းစသော သွို့နည်းကျသည်။ ရှုံးစကား၊ နောက်စကား၊ အစီအစဉ် တည့်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ စကားအသုံးအနှစ်နှုန်းများလည်း သိမ်မွေ့၍ ပြေပြစ်ချင်မှ ပြေပြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖတ်ကြားရှုံး အထိအငြောက်အနည်းငယ် ရှိချင်ရှိပေလိမ့်မည်။ စကားလုံး နှစ်ခါ ထပ်သုံးခါတပ်လည်း ပါချင်ပါပေလိမ့်မည်။ ချွတ်ယွင်းချက်များ မှာ ကင်းစင်သည်ဟု၍ ဝန်မခံနိုင်ပါ။ အရပ်သားတစ်ယောက် အနေအားဖြင့် ဈေးဦးပေါက်ကြီးပမ်းမှုများသာ ဖြစ်သည်ဟု၍ သည်းခံပြီး ဖတ်ကြားတော်မှုကြပါမည့်အကြောင်း။

သို့ရာတွင် အရေးကြီးဆုံးအချက်ကိုမှ ဝန်ခံနိုင်ပါ၏။ ထို အချက်သည် အခြားမဟုတ်။ ဘုရားဟော ကျော်ဂန်များနှင့်သော လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီး၏ ဟောကြားတော် မူခဲ့သော “မူ” လမ်းစဉ်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ချွတ်ချွှော် တိမ်းစောင်းခြင်းမရှိသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ကြီး၏ ဥပန်သုယေနှင့် တစ်သေးဝေမတိမ်း တစ်သေးဘောတည်း တစ်ထပ်တည်းကျသည်ဟု၍ ဝန်ခံနိုင်ပါသည်။

နိဒါန်း

၅၂

အထူးမှာကြားချက်။ ဉာဏ်တမ်းကို မဖတ်ခင် သတိပေး
လိုသည်မှာ ဉာဏ်တမ်းသည် တရားစဉ်အတိုင်း ရေးသားထား
ခြင်းဖြစ်ရာ ခါးလယ်မှုချိုး၍ ဖတ်ကြားခြင်း၊ ကျော်လွှား၍
ဖတ်ကြားခြင်း၊ ခုန်၍ ဖတ်ကြားခြင်းမပြုဘဲ အစဉ်အတိုင်း
နိဒါန်းကစ္စီး ဖတ်သွားကြမှသာပို၍ တရား၏ တန်ဖိုးအပြည့်
အဝံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းပြင် စိတ်အေး လက်အေး ရှိသည့်အခါများ၌သာ
အခိုန်ယူ၍ ဖတ်ကြားစေလိုပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ဉာဏ်ခဲ့
နက်နဲ့လျေသာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာစဉ်ကိုလည်းကောင်း၊
လည်ပဲ့ဖြတ်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်
ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကြားရောက်သိရှိပြီးလျှင် ကိုယ်
တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်၍ တရားတော်၏ အရသာကို တင်းပြည့်
ကျပ်ပြည့် ခံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဦးသံခိုင် (ဥက္ကဋ္ဌ)

မိုးကုတ်ဝိပသုနာတရားစဉ်နှင့်လုပ်ငန်းစဉ်

ပြန်ပွားရေးအဖွဲ့ချုပ်။

အမှတ် ၈၂-နတ်မောက်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မီတ္တာန့်ပသာနာ ရူပွားနည်း

၁။ မြင်စိတ်	}	အပြင်ဇည်သည် ၅-ယောက်
၂။ ကြားစိတ်		
၃။ နံစိတ်		
၄။ စားစိတ်		
၅။ ယားနာကောင်းစိတ်	}	အတွင်းဇည်ချည် ၆-ယောက်
၆။ လောဘစိတ်		
၇။ ဒေါသစိတ်		
၈။ မောဟစိတ်		
၉။ အလောဘစိတ်		
၁၀။ အဒေါသစိတ်		
၁၁။ တွေးစိတ်-တောစိတ်	}	အိမ်သည်စိတ် ၂-ခ
၁၂။ လေကိုထုတ်သောစိတ်		
၁၃။ လေကိုသွင်းသောစိတ်		
သမ္မာဒီဇို့ သမ္မာသက်ပြု၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတီ၊ သမ္မာသမာဓိ		

၄၏ (၂) ခုသည် ရှုတတ်သော တရားများ ဖြစ်၏။
ရှုပုံနည်းစနစ်မှာ အိမ်သည်ကို အမြတ်သူး၍ ဖြစ်ပျက်ရှုပါ။
အပြင်ဇည်သည် အတွင်းဇည်သည်ပေါ်လျှင် ပေါ်ရာကို ရှုပါ။
ဇည်သည်မပေါ်ပါက အိမ်သည်ကိုအမြှုပါ။ ရှုရမှာသည်
လေကိုသွင်းသောစိတ် လေကို ထုတ်သောစိတ်များ ဖြစ်သည်။
ဝင်လေတွက်လေ မဟုတ်ပါ။

နမော တသာ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္မာခွဲသူ
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်

ပုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်ဝယ် သစ္စာလေးပါး
တရား တော်သည် အရေးပါဆုံးသော တရားတော်ဖြစ်၏။
ထိနည်းတူစွာပင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်သည်လည်း
အလွန်ပင် အရေးပါလျသော တရားတော် ဖြစ်ပေသည်။

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂတ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို မိမိတို့ဆိုင်ရာ အဆင့် အတန်း
အလျောက် ဖြတ်တောက်နိုင်မှုသာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊
အနာဂတ်၊ ရဟန္တာစသည်ဖြင့် တက်လှမ်းနိုင်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည်လည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သံသရာ
ကြီးကို အကြောင်းမဲ့ ဖြတ်တောက်တော်မူသောကြောင့်ပင် ဘုရား
အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

ဝိပသီ အစရှိသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် ဘုရား
မဖြစ်မဲ ဘုရားအလောင်တော်ဘဝ္ဗုံးပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်
ကို အပြန်ပြန် အလွန်လှန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာအစ, ကနေအဆုံး
အဆုံးကနေအစထိအောင်အနဲ့လောမ နည်းအားဖြို့လည်းကောင်း၊
ပဋိလောမနည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆင်ခြင်တော်မူ၍ သံသ
ရာ၏အစ အထိုက္ခာအစရှိနေသာ အာသဝောရာတို့၏ကုန်ရာဖြစ်သော
အာသဝက္ခာယဉ်တော်ကို ရရှိတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့

J

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ရောက်တော်မူသည်။

ဂေါတမရှင်တော်ဘုရားသည်လည်း ရွှေဘုရားများနည်း
 တူ ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်
 ဖန်အစကနေအဆုံး၊ အဆုံးကနေအစတိုင်အောင် ဆင်ခြင်တော်
 မူမှသာလျှင် နံနက်မိုးသောက်ယဉ် မြောင်လျင်လှပ်ခြင်း စသော
 နိမိတ်ကြီးများ ပေါ်ထွက်ပြီးလျင် အာသဝါတရား ကုန်ရာဖြစ်
 သော အာသဝက္ခယဉ်တော်ကို ရရှိတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့
 ရောက်တော်မူသည်။

မည်သူမျှမကြားနိုင်

ပိဋကတ်တော်၌ပါရှိသော အချို့အချို့သော သူတဲ့န်
 ဒေသနာတော်များသည် အခြားသော ဘာသာဝင် တစ်ဦးတစ်
 ယောက်က မည်သူမည်ပုံစသဖြင့် ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက ဝေဖန်
 ပြောဆိုစရာရှိပေသေးသည်။ သို့ရာတွင် သစ္စာတရား၊ ပဋိစ္စ
 သမုပ္ပါဒ်တရား၊ ပဋိန်းတရားတော်များသည်ကား မည်သူမျှ
 ကြားဝင်နိုင်သောတရားမဟုတ်ချော်။

ပဋိန်းတရားတော်ကြီးသည် အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်
 ၌ အထက်တန်း ကျလှသော တရားဖြစ်ရာ ပဋိသမ္မာဒါအကျိုးလှ
 ကြီးစွာ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေနိုင်သော တရားတော်ဖြစ်သည်
 အားလုံးစွာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သစ္စာတရားတော်များသည်လည်း
 မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရစေခြင်းအကျိုးလှ အလွန်ပင် ကျေးဇူး
 ပြုသော တရားတော်များ ဖြစ်ပေသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၃

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်သည် အကြောင်း အကျိုး
ဆက်သွယ်ခြင်းကိုပြသည်။ ဤအကြောင်းတရား ရှိခဲ့သော် ဤ
အကျိုးတရားပေါ်ပေါက်၏။ ဤအကြောင်းတရားမရှိခဲ့သော်
ဤအကျိုးတရားမဖြစ်ပေါ်။ ဤအကြောင်းတရားဖြစ်ပေါ်ခြင်း
ကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤအကြောင်းတရားချုပ်
ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရားချုပ်၏ ဟူ၍ အကြောင်းတရား
အကျိုးတရား ဆက်သွယ်ခြင်းကို ပြသသော တရားဖြစ်သည်
ကြားဝင်နိုင်သောတရား၊ ရေပက်ဝင်နိုင်သောတရား မဟုတ်ချေ။

ဒီဋိဓားသည် လက်နက်ကြီး

ခန္ဓာဖြစ်ကြောင်းခန္ဓာဖြစ်ကျိုး၊ ခန္ဓာဖြစ်စဉ်ကို ပြသခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် ဝိပဿနာအလုပ်အတွက် ယောဂါများအဖို့ အလွန်ပင်
အရောကြီးသောတရားဖြစ်၏။ ယင်းသဘောတရားကို မသိပါက
အထက်တန်းသချိုာတတ်မြောက်လိုသူ တစ်ယောက်သည် “နှစ်
တစ်လီနှစ်” စသည်ကို ကျေကျေလည်လည်မရရှိပါက အထက်
အဆင့်သို့ မတက်နိုင်၊ တက်၍မဖြစ်သလို ယောဂါများ အဖို့
မှာလည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို ကျေကျေည်က်ည်ကြီး
မသိပါဘဲ ဝိပဿနာကို စ၍လုပ်လျှင် ရွှေနောက်အစဉ်
မတည့်နိုင်ပါသဖြင့် မည်မျှ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ကြ
သော်လည်း ပင်ပန်းသလောက် ခနီးပေါက်ကြမည် မဟုတ်ချေ။
(ဆိုလိုသည်မှာ)-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နားမလည်ဘ

တရား အားထုတ်ပါက မင်္ဂလာက်, ဖိုလ်ဘုရာ်မရောက်နိုင်၊
ကုသိုလ်များရ မည်။ (ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်
အတိအကျ ဟော တော်မူသည်။)

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်သည် နိဒါနဝိုဂုသံယုတ်
ပါဉ္မာဏ် သုတ်မဟာဝါ မဟာနိဒါနသုတ် အသီဓမ္မပိဋကတ်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဝိဘင်းပါဉ္မာဏ် ဝိသူခိုးမင်္ဂလာနှင့် သမွာဟပိနာဒါန
အဋေကထာများ၌ ကျယ်ဝန်းပြည့်စုစွာ ပါဉ္မာဏ်သာနှင့်သာ
ရွှေးအခါက ရှိခဲ့၏။

ထိနိသုယေသန မြန်မာပြန်များမှာမူကား များသောအားဖြင့်
တတိယ၊ စတုတ္ထ အင်းဝခေတ်၊ အမရပူရခေတ်များ၌ ပေမူနှင့်
သာတွက်ပေါ်လာရာ ရဟန်းတော်များလောကြွှေသာ အသင်အကြော်
အဖတ်အရှု အနည်းအကျဉ်း ရှိကြလေသည်။ အလွန်တရားမှ
အဖိုးတန်လှသောတရားတော်များ ဖြစ်သော်လည်း သင်ရှိးထဲ
ထည့်၍ သင်ကြားခြင်းနည်းပါးကြသဖြင့် ပေါ်လွင်ထင်ရှားသင့်
သလောက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်းမရှိဘဲ တိမ်မြှပ်လျက်ရှိနေခဲ့ရာ
ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး လက်ထက်
တော်၌ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်အောင် ဟောကြား

၁။ ဒီဇိုတွာမူ ရွှေး၊ ဝိပသာနာလုပ်မှုက နောက်၊ ဤသို့ ရွှေးနောက်
အစဉ်တည့်ရမည်ဆိုလိုသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၅

တော်မူခြင်း ကျမ်းစာအုပ်များ ပြုစုရေးသားခြင်းစသည်ဖြင့် ပြုစု ကြီးပမ်းတော်မူခဲ့သဖြင့် လူလောက်၌ သိရှိတန်သလောက် သိရှိ နားလည်ခွင့်ရလာခဲ့ပေသည်။

ထိုကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျမ်းအိပ် ကြီးများဘဝမှ နှီးပေးတော်မူခဲ့ပေသည်။ ကျေးဇူးတော် ကြီးမားပေစွာ။

နောက် လွတ်လပ်ရေးခေတ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရောက်ရှိ ပြီး၍ ပိဋကတ်တော်များကို မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ရာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ် စသည်များ၏ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဖတ်ကြား နိုင်ခွင့်ရှိလာသဖြင့် အကျိုးကျေးဇူး အသင့်အတင့်များခြင်းဖြစ် ကြပေသည်။ ဝိပဿနာ လိုက်စားသူများလည်း တဖည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ များပြားလာခဲ့ရာ (ဝိပဿနာခေတ်) ဟူ၍ပင် ခေါ်ဆို နိုင်လောက်အောင် ရိပ်သာတွေ မို့လိုပေါက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံး မိမိတို့ဝါဒအစွဲနှင့်သာ စခန်းသွားနေကြသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မည်မျှပင် ဝိပဿနာ ထွန်းကားသည်ဟု ပြောရစေကာမူ ဝိပဿနာအတွက် အရေးအပါဆုံး သောတရားကို ပထမအဆင့်အနေဖြင့် မလေ့လာဘဲ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကိုပြည်ဖူးချထားသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။ ဒုတိယအဆင့် အနေဖြင့်လည်း သစ္စာလေးပါးကို ပြည်ဖူးချထားကြသည်။ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ဒေသနာသည် မျက်နှာငယ်လေစွာ။

၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ပဋိပတ်လုပ်ငန်းတွင် အရေးပါသော ပထမအဆင့်

ဖြစ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအဆင့်
ဖြစ်သော သစ္စာတရားကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်ဖူးချထားရာမှ
လွတ်လပ်ရေး နောက်ပိုင်းတွင် ဖွင့်ထွတ်ကာ ပေါ်လွင်စေသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးပင်
ဖြစ်ပေသည်။

(ညာင်လေးပင်စသော မြို့များတွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
စာမေးပွဲများ ကျင်းပနေကြသည်ဟု ကြားသိရ၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်
ဖြစ်ပေသည်)။

ဝိပဿနာအလုပ်တွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သည် ပထမအရေး
ကြီး၏။ ယင်းသဘောတရားကို ရှင်းလင်းနားလည်မှသာလျှင်
ပထမအချက်ဖြစ်သော သသုတေသနများ ကင်းစင်ပြီး
အမြင် စင်ကြယ်စေရ၍ ဝိမိတ်ဆောင်ရွက်သော ယုံများခြင်းများ အမြင်
အားဖြင့် ရှင်းလင်းသွားပေလိမ့်မည်။

“ယော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပသုတီ သော ဓမ္မံ ပသုတီ”
ဟု မူလ ပဏ္ဍာသ ပါဌိုတော်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုသိလျှင် တရား
ကိုသိသည်မည်၏။ တရားကိုသိလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို သိသည်
မည်၏ဟု ဟောတော်မူချက်အရ ဝိပဿနာသမားများအဖွဲ့ ဤမျှ
အရေးကြီးသောတရား ဖြစ်ပါသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောတရားကို မသိလျှင် သသုတေသနများ
ဥစ္စာဒီဇိုင်းသည်လည်းကောင်း၊ အတ္ထဒီဇိုင်းသည် လည်းကောင်း

ပဋိစ္စသမပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

2

အဟောတုကဒီဒိဋ္ဌသည်လည်းကောင်း၊ အကိရိယဒီဒိဋ္ဌသည်လည်း
ကောင်း၊ အဓိစ္စသမုပ္ပန္နဒီဒိဋ္ဌသည်လည်းကောင်း၊ သိမှုနှင့် ဘယ်
နည်းမျှ မပြုတနိုင်ဟူ၍ ပိဋကတ်သုံးပုံထဲမှ မွှေ့နောက်ရှာဖွေ
၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ပဋိပတ်အလုပ်နှင့် ဟပ်၍
လည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
ကြီးမားလှသော ကရှုဏာတရား ရွှေထား၍ ဝင်နေယျများအား
အလွန်သနားလှသဖြင့် ဟောကြားဆုံးမတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဖွားဖက်တော်အရှင်ဆန္ဒသည်
ငြေ-နှစ်မျဲပတ်လုံး တရားအားထုတ်ခဲ့ရာ ဖြစ်မှုပျက်မှုကိုမြင်ပင်
မြှင့်ပြားသော်လည်း ပဋိစ္စသမ္ပာဒ်သဘောတရားကို နားမလည်သဖြင့်
သသာတိန္တိ၊ ဥဇ္ဈာဒ်ဒီန္တိ၊ အတ္ထိဒီန္တိကို ညာတပရိုညာနှင့် မဆွာနိုင်၊
ထိုသို့မဆွာနိုင်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ပရီနိုဗ္ဗာန်ပြုပြီးသည့်နောက်
ရှင်အာနန္ဒာက ပဋိစ္စသမ္ပာဒ် ဒေသနာတော်ကို ဝိပသုနာနှင့်
ဟပ်၍ ပောကြားပြုသတော်မူသာလျှင် ဒို့အမြင်စင်ကြယ်ဖြေလျှင်
တရားအားထုတ်၍ ကျွတ်တမ်းဝင်တော်မှသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်းအကျိုးဆက်ခြင်းကိန္ဒားမလည်
လျှင် ဒီဇိုက်စင်ကိုမစင်နိုင်၊ (သိမှုနှင့်စင်ကြယ်ခြင်းကိုဆိုလိုသည်)၊
ထိုကြောင့် ဉာဏ်ပရီညာကို ရွှေထား၍ တိရက္ခပပရီညာနောက်က
လိုက်ရ၏။ ဉာဏ်ပရီညာမရှိဘဲ တိရက္ခပပရီညာ ရွှေထားပြီး
တရားအားထုတ်မည် ဆိုပါက ပင်ပန်းကျိုးနပ်ကြမည်မဟုတ်ဟူ၍
ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမြှေသိပေးတော်မှုသည်။

“ଯେବା ପଢ଼ିଛିବୁମୁଖ୍ୟାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବା ଏହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ဆိုလိုသည်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုသိမြင်လျှင် တရားကိုသိမြင်၏။
တရားကိုသိမြင်လျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုသိမြင်၏။

ထိုကြောင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာတော်၏ ပဋိပတ်လုပ်ငန်း၏
အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရား
ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဟောထားခဲ့သော
တရားတော် အရပ်ရပ်မှ မိမိဉာဏ်မိသလောက် အောက်တွင်
ကဏ္ဍများခဲ့၍ လည်ပုံအမျိုးမျိုး၊ ယင်းနောက် ဖြတ်ပုံအမျိုးမျိုး
ကို ကြိုးစား၍ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပန်သုယေသန
အတိုင်း ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ယောဂါများအကျိုးငှာရေးသား ဖော်ပြ
သွားပါအုံ ---။

အပိုင်း (၁)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏အဓိပ္ပာယ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်-ဆိုသည်မှာ ပါဋီစကားဖြစ်၍ စကားသုံးလုံး
ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏။ ပဋိစ္စ မြန်မာလို “စွဲ”၏သံ “ကောင်းစွာ”၊
ဥပ္ပါဒ “ဖြစ်သည်”။ “အကြောင်းကိုစွဲ၍ ကောင်းစွာဖြစ်ပေါ်ခြင်း”
ဟု မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ် ထွက်သည်။

အကြောင်းကိုစွဲ၍ ကောင်းစွာဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ
အဘယ်ကဲ့သို့ အကြောင်းကိုစွဲ၍ ကောင်းစွာဖြစ်ပေါ်သနည်းဟု
ဆိုသော် ...

- (၁) အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့်
ပြုပြင်မှု သခြာရတရား ဖြစ်ပေါ်၏။
- (၂) ပြုပြင်မှု သခြာရဟူသော အကြောင်းခံကြောင့်
ဝိညာက်တည်းဟူသော သီမှုတရားဖြစ်ပေါ်၏။
- (၃) သီမှုဝိညာက်တည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့်
နာမ်ရှုပ်တည်းဟူသော တရားဖြစ်ပေါ်၏။
- (၄) နာမ်ရှုပ်တည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့်
တည်ရာဟူသော အာယတန်တရား ခြောက်ပါး
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ (သံသရာချွဲ့ထွင် တတ်သော
ကြောင့် အာယတန်မည်၏)။
- (၅) တည်ရာအာယတန်ခြောက်ပါးအကြောင်းခံကြောင့်
တွေ့ထိမှုဟူသော ဖသာတရားဖြစ်ပေါ်လာ၏။

- (၆) တွေထိမှ ဖသာဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် ခံစားမှုတည်းဟူသော ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- (၇) ခံစားမှုတည်းဟူသော ဝေဒနာအကြောင်းခံကြောင့် လိုချင်မှုတက္ကာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- (၈) လိုချင်မှုတက္ကာတည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် စွဲလမ်းမှုတည်းဟူသော ဥပါဒါန်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- (၉) ဥပါဒါန်တည်းဟူသော စွဲလမ်းမှုအကြောင်းခံ ကြောင့်ဘဝတည်းဟူသောတရားဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- (၁၀) ဘဝဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် အတိဟူသော ပဋိသန္ဓာန္မူ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။
- (၁၁) အတိဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် အိမ္မာ၊ သေမှု၊ ငိုကြီးမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ နှလုံးမသာယာမှု၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းမှုတို့ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤသို့ အလုံးစုံသော ဆင်းရဲအစုတို့ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက် လာကုန်၏။

ပါ၌ဘာသာစကားအားဖြင့်ဆိုသော---“အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သခ္ပါရာ၊ သခ္ပါရပစ္စယာ ဝိညာကံ၊ ဝိညာကာပစ္စယာနာမရှုပံ့၊ နာမရှုပပစ္စယာ သငြာယတန်၊ သငြာယတန်ပစ္စယာ ဖသာ၊ ဖသာပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တက္ကာ၊ တက္ကာ ပစ္စယာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ၊ ဘဝပစ္စယာ အတိ၊ အတိပစ္စယာ ရောမရဏသောကပရိခာဝုက္ခဒေါမနသုပ္ပါယာသာ သွားတို့ အဝမေတသာ ကေဝလသု ဒုက္ခက္ခန္တသု သမုဒ္ဓယော ဟောတိ”

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၁

ယောဂါးရှုံးလို့သည် အထက်ပါ ပါဋိကို နှုတ်ငံ မရရှိသေး
ပါက ရအောင် အရကျက်စေလိုပါသည်။ သို့မှာ သာလျှင်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်ပုံ ဖြတ်ပုံ၌ လျင်မြန်စွာ သဘောပေါက်မှု
အတွက် အထောက်အပုံဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပါဋိကို
အရကျက်ပြီးလျှင် ယင်းပါဋိ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ
နားမလည်ဘဲ၊ သဘောမပေါက်ဘဲ ကုသိုလ်ရရန်ဖြစ်စေ
အန္တရာယ်ကင်းရန်ဖြစ်စေ-ရွတ်ဖတ် သရဏ္ဍာယ်နေပါက မြတ်စွာ
ဘုရားသခင်၏ အလိုက်တော်လည်း ကျမည်မဟုတ်၊ သံသရာထွက်
ရာစခန်းသို့လည်း တက်လုမ်းနိုင်မည်မဟုတ်၊ ကုသိုလ်မွှာသာ
ရရှိလိမ့်မည်။

တရားအလုပ်အားထုတ်သူယောဂါများအတွက် လိုရင်း
မှတ်သားမူ ပြုကြရန်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာသည် စာထဲမှာသာ
ရှိတာမဟုတ်။ မိမိတို့ ခန္ဓာကြီးသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပင်ဖြစ်သည်။
မိမိတို့၏ ခန္ဓာကြီး တန်းသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခအစဉ်ကြီး
တန်းသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ခန္ဓာ သေလိုက် ဖြစ်လိုက်ကို
ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိတို့ခန္ဓာကြီး သေနေတာကိုလည်း သိရသည်။
သေပြီး ဓမ္မတစ်ခုထပ်ပြီးပေါ်တာကိုလည်း သိရသည်။ မိမိခန္ဓာ
ကြီးလည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကြီး ဖြစ်သည်ဟူ၍
ပြသသောတရားဖြစ်သည်။ ခန္ဓာ ဘယ်တော့ဆုံးမှာလဲ ဆိုရင်

၁။ စာထဲမှာနှိမ်ဘာကအသနာဖြစ်သည် တကယ်နှိမ်ဘာက ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိ
သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆုံးလျှင်ဆုံးမည်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားသည် မွေးသဘောတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ် နေသည်။ ပေါ်ပြီး ပျက်သွား ပြန်သည်။ ပျက်ပြီးနောက် မွေးတစ်ခုထပ်ပြီးပေါ်သည်။

ဉ်ကဲ့သို့ မွေးတစ်ခု ပေါ်လိုက် ပျက်လိုက် ဖြစ်နေခြင်း သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အစဉ်တန်းသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်သည် (ဝါ) သံသရာဆက်သည် လည်သည်ဟုခေါ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေခြင်းသည် မွေးသဘောတွေ သာဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကြီးသေလိုက် ဖြစ်လိုက် ဖြစ်နေခြင်းသည် ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ဆက်သည်ခေါ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြုတ်သည်ဆိုခြင်း သည် နိဗ္ဗာန်ကိုခေါ်သည်။ ဝါ သူတတ်ပါး၊ ယောက်ဥား မိန့်ဗာ မပါ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရားတွေ အစဉ်တန်းနေသည် ဟု ခန္ဓာကို ဉာဏ်လှည့်ပြီး ကြည့်ကြပါကုန်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားသည်

- (၁) သံသရာအစကိုလည်းကောင်း၊ သမုတိသစ္ာအလို အားဖြင့် လူဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တာဝါ ဟူ၍လည်းကောင်း သမုတ်ကြသူတို့၏အစသည် အပိဋ္ဌအနှစ်တက္ကာဟုပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာပြသခြင်း။
- (၂) ထိုကဲ့သို့ သမုတိသစ္ာ အနေအားဖြင့် လူပုဂ္ဂိုလ် သတ္တာဝါဟူ၍ ခေါ်ပေါ်သမုတ်ကြသော ခန္ဓာအစဉ် တန်းခြင်းကို ပြသထင်ရှားစေခြင်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

၁၃

- (၃) ပရမတ္ထသစ္ာ အလိုအားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ
ယောက်၍၊ မိန်းမ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါးဟူ၍မရှိ။
ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခဲ့သော- ဤ အကျိုး
တရားဖြစ်ပေါ်၏။ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခဲ့
သော- ဤအကျိုးတရားချုပ်ခြင်း စသည်ဖြင့်
ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေခြင်းကို ပြသခြင်း။
- (၄) သခါရနှင့် ဝိညာက်အစပ်၊ ဝေဒနာနှင့် တက္ကာ
အစပ်၊ ကမ္မဘဝနှင့် အတိအစပ်ကို အမျှင်မပြတ်
တရာစပ် ဆက်စပ်နေခြင်းကို ပြခြင်း။
- (၅) အတိဟုဆိုအပ်သော ပဋိသန္ဓာနေခြင်း။ အိုခြင်း၊
နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ တစ်ဖန်၊ ပဋိသန္ဓာနေခြင်း။
(၆) ပဋိသန္ဓာနေလိုက်၊ အိုလိုက်၊ နာလိုက်၊
သေလိုက် စသည်ဖြင့် အသီးမှာအပင်၊ အပင်မှ
အသီး ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး
ဖြစ်သည်ကို ပြသပေါ်လွင်စေခြင်း။
- (၆) ဒုက္ခအစုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အစဉ်တန်းနေခြင်း
သာဖြစ်ကြောင်းကိုပြသခြင်း။
- (၇) လောင်တနှင့်မိုးသာ ထပ်ကာ တလဲလဲ လောင်တ
ထည့်လိုက် မီးလောင်လိုက်ဟူ၍ ဆက်ကာဆက်
ကာ ဖြစ်ပွားနေခြင်းကိုပြခြင်း။
- (၈) သမုပ္ပါဒသစ္ာနှင့်ဒုက္ခသစ္ာ၊ ဤသစ္ာနှစ်ပါးသာ
လှည့်နေခြင်းကိုပြခြင်း။

၁၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

- (၉) ကိုလေသာဝန်၊ ကမ္မဝန်၊ ဝိပါကဝန်တည်း
ဟူသော ဝန်သုံးပါးသာလျှင် မရပ်မနား
ရဟတ်ချားပမာ လျဉ်းလည်နေခြင်းကို ပြခြင်း။
- (၁၀) လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဘဝ၊ ဖြစ်ဆ ပစ္စပွန်
ဘဝ၊ နောင်လာလတ္ထံသော အနာဂတ်ဘဝ
ဟူ၍ ဘဝသုံးပါး လျဉ်းလည်နေခြင်းကို ပြသခြင်း
တိုဖြစ်ပါသည်။

အပိုင်း (၂)

စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ကို
ကြည့်ကြပါကုန်

- (က) အလယ်တည့်တည့်မှုရှိသော အဝိဇ္ဇာနှင့် တက္ကာသည်
မူလနှစ်ဖြာ။
- (ခ) သစ္စာနှစ်ပါးဆိုသည်မှာ -
(၁) သမုဒ္ဓယသစ္စာ၊ (၂) ဒုက္ခသစ္စာ။
- (ဂ) အလွှာလေးခု ဆို သည် မှာ
အတိတ်အကြောင်းတစ်လွှာ၊ ပစ္စပြန်အကျိုးတစ်လွှာ၊
ပစ္စပြန်အကြောင်းတစ်လွှာ၊ သို့မဟုတ် အနာဂတ်
အကြောင်းတစ်လွှာ၊ အနာဂတ် အကျိုးတစ်လွှာ။
- (ဃ) ခြင်းရာနှစ်ဆယ်ဆိုသည်မှာ - (၁) အတိတ် အခြင်းအရာ
ငါးပါး၊ အဝိဇ္ဇာ၊ သခ္ပါရ၊ တက္ကာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ။ (၂)
ပစ္စပြန်အကျိုးအခြင်းအရာ ငါးပါး၊ ဝိညာက်၊ နာမ်ရုပ်၊
သွေးယတနာ၊ ဖသာ၊ ဝေဒနာ။ (၃) အနာဂတ်
အကြောင်း အခြင်းအရာငါးပါး၊ တက္ကာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ
အဝိဇ္ဇာ၊ သခ္ပါရ။ (၄) အနာဂတ်အကျိုး အခြင်း အရာ
ငါးပါး၊ ဝိညာက်၊ နာမ်ရုပ်၊ သွေးယတနာ၊ ဖသာ၊
ဝေဒနာ။
- (င) အရှိ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးဆိုသည်မှာ - အဝိဇ္ဇာ၊ သခ္ပါရ၊

၁၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

- ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရပ်၊ သင့္ခာယတနာ၊ ဖသာ၊ ဝေဒနာ၊
တက္ကာ၊ ဉာပါဒိန်၊ ဘဝ၊ အတိ၊ ဇရ၊ မရဏာ။
- (၁) ကာလသုံးပါး ဆိုသည်မှာ - အတိတ်၊ ပစ္စဗျာန်၊
အနာဂတ်ကာလ။
- (၂) ဝင့်သုံးပါး ဆိုသည်မှာ - ကိုလေသဝင့်၊ ကမ္မဝင့်၊
ဝိပါကဝင့်။
- (၃) အစပ်သုံးပါးဆိုသည်မှာ - အတိတ်နှင့် ပစ္စဗျာန် တစ်စပ်
ပစ္စဗျာန်နှင့် အနာဂတ်တစ်စပ်၊ အနာဂတ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
အနာဂတ်အကျိုးတစ်စပ်။

မြတ်စွာဘူရားသခင်က ခန္ဓာကိုကြည့်ပြီး ဟောတော်
မူးသောတရားဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုကြည့်ပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
အေသနာ တော်ဟူ၍ အမည်ပေးတော်မူးခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘူရား၏ တပည့်သားသာဝက ဖြစ်တော်မူးသော
ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘူရားကြီးသည်လည်း ဉြှု
စက်စိုင်းအေသနာတော်ကို ခန္ဓာကိုကြည့်ပြီး ပုံစံကိုရောသားတော်
မူးခြင်းဖြစ်ရာ မိမိခန္ဓာအရှိကို ဉာဏ်အသိနှင့် ဟပ်မှုသာလျှင်
ဉြှုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သောတရားဆိုသည်မှာ မိမိခန္ဓာပင်တည်း။
ခန္ဓာဆိုသည်မှာလည်း ဒုက္ခပင်တည်း။ ဒုက္ခဆိုသည်မှာလည်း
ဒုက္ခသစ္ာပင်တည်း ဟူ၍ တကယ် ခန္ဓာမှာ ရှိသည်ကို
ယထာဘူးတည်းဖြင့် တကယ်ပိုင်ပိုင်ကြီး သိနိုင်ပြီး

ဉြှုသို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်သိမှုသာလျှင် သသာတို့ ဉာဏ်အောင်၊
သက္ကာသို့ ဉာဏ်အောင် ပြသည်ကို ဉာဏ်ကမြင်အောင်၊

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၇

ခန္ဓာက ပြောသည်ကို ဉာဏ်နားက ကြားအောင် ခန္ဓာနှင့်သာ ဟပ်၍ ကြီးစားအားထုတ်တော်မူကြစေလိုပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီကုံးရေး သားထားခဲ့သော လက်ာသံပေါက်ကလေးကိုလည်း နှုတ်တက် ရအောင် ကျက်မှတ်သင့်ကြပေသည်။

လက်ာဆောင်ပုဒ်။ ။ အဝိဇ္ဇာနှင့် တက္ကာ အရင်းခံ၊ ဥပါဒါန် ကံကြောင့် နာမ်ရှပ်ပေါ်၊ အပင်မှုမျိုး မျိုးမှုအပင်၊ အမျှင်မပြတ်၊ ဆက်စပ်သည်ဟန်၊ ကံကြောင့် နာမ်ရှပ်၊ နာမ်ရှပ်ကြောင့် ကံ၊ အဖန်ဖန် ဖြစ်ပြန်နည်းအလော်၊ ပြဟွာသီကြား စသည် များက ထင်ရှားပြုပြင်၊ စိရင်ဖန်ဆင်း အကြောင်း ရင်းကြောင့်၊ လူနှင်းများစွာ သတ္တဝါတို့ ဖြစ်လာရမှာ၊ မဟုတ်ဟု ဉာဏ်ဖြင့် ရှုရှုမျှော်။ မူလနှစ်ဖြာ၊ သစ္စာနှစ်ခု၊ လေးခုအလွှာ၊ အဂိုတစ်ဆယ့် နှစ်ပါး၊ တရားကိုယ်များနှင့်၊ သုံးပါးအစပ်၊ နှစ်ရပ်မူလ၊ ဝင့်သုံးဝနှင့် ကာလသုံးဖြာ၊ ခြင်းရာနှစ်ဆယ်၊ ဤရှစ် သွာ်ကို၊ အလွှာယ်ကျက်မှတ်၊ သီစေအပ်သည်။ သံသရာမှ လွှတ်ကြောင်းတည်း။

ဤလက်ာကလေးကို အလွှာယ်ရအောင် ကျက်ထားကြစေ လိုပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်လမ်း၊ ဖြတ်လမ်း ကို လျင်မြန်စွာ သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ရှင်အာနန္ဓာသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား အရှင်ဘုရား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သည် နက်နဲ့သည်ဟုဆိုသော်လည်း တပည့်တော် ဉာဏ်၌တိမ်သည်ဟူ၍ ထင်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားရာ

၁၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

အာနန္ဒာ-သင်သည် တိမ်သည် ထင်သည် ဟူမပြောဆိုသင့်၊ ကျိုး မဆိုသင့်ဟု (၃) ကြိမ် တားမြစ်တော်မှုသည်။

အကယ်၍သင်သည် တိမ်သည်ထင်လျှင် အဘယ့်ကြောင့် သောတာပန်ကို မိမိအလိုလို မဖြစ်သနည်း။ ငါဘုရားပေးသည့် နည်း၌တည်၍သာ သောတာပတ္တိမဂ်ကိုသိသည်မဟုတ်တဲ့လော်။

အာနန္ဒာ--**ကျိုးစွာန်သည်သာ** နက်နဲ့သည် ဖြစ်သလော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သည် တိမ်သည်ထင်ခဲ့သော သင်သည် အဘယ် ကြောင့် ရှုန့်ရင်းသော ကာမရာဂ သံယောဇ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဋိယသံယောဇ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှုန့်ရင်းသော ကာမရာဂ နှသယကိုလည်းကောင်း၊ ပဏိယာန်သယကိုလည်းကောင်း၊ ကျိုးလေးပါးသော ကံလေသာတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ပယ်ခွာ၍ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မောက်မပြုဘီသနည်း၊ သိမ်မွှေ့သည့် အဖြစ်သို့ရောက်သော ကံလေသာတို့ကို ပယ်ခွာ၍ အနာဂတ် အဘယ့်ကြောင့် မဖြစ်သနည်း။

သိမ်မွှေ့သော ကျိုးသံယောဇ် လေးပါးနှင့် ရှုပရာဂ သံယောဇ်အစရိုသော ဤပါးသော သံယောဇ်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ မှာနာန်သယ၊ ဘဝရာဂါန်သယ၊ အဝိဇ္ဇာန်သယ ကျိုးသို့ စ-ပါးကုန်သော ကံလေသာတို့ကို လည်းကောင်း ပယ်ခွာ၍ အဘယ့်ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မောက်မပြုဘီသနည်း။

အဘယ့်ကြောင့်လျှင် တစ်သအောင်နှင့် ကမ္မာတစ်သိန်း ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမိရှိသော သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂုလာန်တို့ကဲ့သို့ သာဝကပါရမိဉာဏ်ကို ထိုးတွင်း၍ မသိ သနည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၉

နှစ်သချိန်င့် ကဗ္ဗာတစ်သိန်းဖြည့်ကျင့်ဆည်းလူးအပ်သော
ပါရမီရှိသော ပစ္စက ဟောဓိဉာဏ်ကို အဘယ့်ကြောင့်ထိုးထွင်း
၍မသိသနည်း။

ခပ်သိမ်သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား
သည် သင့်အား တိမ်သည် ထင်သည်ဟုဆိုလျှင် လေးသချို့
ကဗ္ဗာတစ်သိန်း။ ရှစ်သချို့ ကဗ္ဗာတစ်သိန်း တစ်ဆယ့်ခြာက်သချို့
ကဗ္ဗာတစ်သိန်းပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့်ဆည်းလူးအပ်သော သွားညာတဲ့
ဉာဏ်တော်ကို အဘယ်ကြောင့် မျက်မောက်မပြုဘိသနည်း။

အလွန်လျှစ် ချွေတ်ယွင်းသော သင့်ပြောဆိုချက်ကို သင်ရှု
ပါလော့-သင်သည် ပဒေသဉာဏ်ကလေး၌ တည်၍သာ အလွန်
နက်နဲ့သော ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို ငါအားတိမ်၏ဟုဆိုသည်။

ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား-ဘုရားရှင်နှင့် ဆန်ကျင်သော
စကားကို မဆိုအပ်။

ငါသည် ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိစေခြင်းအ
ကျိုးငှာ-ငါအားထုတ်ခဲ့သည်မှာ လေးသချို့နှင့် ကဗ္ဗာတစ်သိန်း
လွန်ခဲ့ပြီ၊ ဤတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိရန် ငါသည် မပေးလှုခဲ့ဖူး
သော ဒါနဟူ၍မရှိ။ မဖြည့်အပ်ဖူးသော ပါရမီဟူ၍မရှိ။

မာရ်စစ်သည်ကိုအောင်မြင်သောအခါ ထိုးဆိုင်အားထုတ်
သော ငါအား အားထုတ်ခြင်းမရှိသကဲ့သို့၊ ဤမဟာပထဝီမြေ
ကြီးသည် လက်နှစ်သစ်မျှလည်း မလှုပ်ခဲ့ခြော့။

ပထမပုရီမယာမြို့ ပုံဖွေနိုင်သာနှု သုတေ ဉာဏ်
တော်ကို အောင်မြင်တော်မူသောအခါ၌လည်း လက်နှစ်သစ်မျှ
မလှုပ်ခဲ့။

မဏီမယာမျှ၏ ဒီဇာဂျာက်တော်ကို အောင်မြင်တော်မူသော အခါ၌လည်း လက်နှစ်သစ်မျှ မလှပ်ခဲ့ခဲ့။

စင်စစ်ကား ပဏီမယာမျှ---မိုးသောက်ယာမျှ၏ အဝိဇ္ဇာ တည်းဟူသောအကြောင်းခံကြောင့် သရီရ ဖြစ်ပေါ်၏။ သရီရ တည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် ဝိညာဉ်ဖြစ်ပေါ်၏ စသော တရားများကို မြင်ကာမူဖြစ်သောကာလျှော့ ဤတစ်သောင်းသော လောကဓာတ်သည် သံချောင်းဖြင့် ကြေးခွက်ကို ခေါက်အပ် သကဲ့သို့ မြည်သံအရာ မြည်သံအထောင်တို့ကို လွှတ်၍ ပဒုမ္မာ ကြာချက်ပေါ်၌ ရေပေါက်ကဲ့သို့ လှပ်၏။

ထိုကြောင့် အာနန္တ---ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အသနာတော်ကို တိမ်သည်ဟူ၍ မပြောလေဘိန္ဒံ။

သတ္တဝါအပေါင်တို့သည် ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောတရားကို လျှော့စွာမသိနိုင်သောကြောင့် ထိုးထွေး၍ မသိနိုင်သောကြောင့် ရက်ကန်းချည်ထွေးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စာပေါင်းသိုက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖြူဆံမြေက်၊ ပြန်းမြေက် ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာ၊ ကင်းရာဖြစ်သော မကောင်းသဖြင့် လားရာယျက်စီး ကျေရောက်ရာဖြစ်သော သံသရာကို မလွန်မြောက်နိုင်ဟု ဟော တော်မူ၏။

ထိုကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို ဂရာတစိုက် အခိုန်ယူကာ စိတ်အေးလက်အေးရှိ၍ စိတ်ပြီးရာအခါ၌ မိမိ တို့၏စိတ်ကို ကြည်လင်စွာထားပြီးသကာလ ဖတ်ရှုလေ့လာ ကြပါကုန်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒသနာတော်

၂၁

ဉြှုသိဖတ်ရှုပါက ပစ္စကွက်လတွင်ပင် ထူးသောအကျိုး
တရားများသည် အောက်ပါအတိုင်းပြည့်စုံမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၁) (က) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒသဘောတရားကိုသိရှုပါက အဖြစ်ကို
လည်း မြင်သည်။ အပျက်ကိုလည်း မြင်သည်။
အဖြစ်အပျက် နှစ်ပါးစလုံးမြင်သောကြောင့် အဖြစ်
မြင်သည်ဆိုသောကြောင့် ဓမ္မသဘော တစ်ခုဖြစ်
လိုက်၊ နောက်ချုပ်လိုက်ဆိုသည်ကို သဘောကျ
အောင်သိမြင်သောကြောင့် ချုပ်ပြီးနောက်ဘာမှ မရှိ
တော့ဘူး။

- (ခ) မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ ဥဇ္ဈာဒဒီဒိုကို အသိနှင့် စင်
ကြယ်စေသည်။ ဓမ္မသဘောတစ်ခုသည် ဖြစ်ပေါ်ပြီး
ပျက်စီးသွားသည်။ နောက်ထပ် ဓမ္မသဘော
တစ်ခု ခုဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဓမ္မသဘောတွေ တစ်ခုပြီး
တစ်ခု အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ် နေသောကြောင့်
ခိုင်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြှုသည်ဟူ၍ လည်း
ကောင်း၊ မယူတော့ဘဲမခိုင်ဘူး၊ မမြှုဘူးဟုယူသော
ကြောင့် သသုတဒီဒိုကိုအသိနှင့် စင်ကြယ်စေသည်။
- (ဂ) ဓမ္မသဘောတွေသည် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
သော အကျိုးတရားများသာဖြစ်သည်ဟု သိမြင်ပြီး
ဓမ္မသဘောတွေသာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ချုပ်ပျောက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့သော အကြောင်းတရား
အကျိုး တရားတို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

JJ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

- (၂) သတ္တဝါဟူ၍ လည်းကောင်း ဝါ သူတစ်ပါး ယောက်ဘုံ၊
မိန့်မ ဟူ၍ လည်းကောင်း မဟုတ်ပါတကားဟု အသိနှင့်
ရှင်းသဖြင့်သသတ္တို့ကို အသိနှင့်စင်ကြယ်စေသည်။
အကြောင်းတရားကြောင့် အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်သည်
ဟု အမြင်သန့်ရှင်းသဖြင့် ပစ္စယပ်ရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်ပိုင်နိုင်
သည်။
- (၃) အဝိဇ္ဇာ သခ္ပါရ တည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့်
နာမ်ရပ် (ဝါ) ခန္ဓာဝါးပါးဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်၏ဟု
သိသဖြင့် သိကြား ပြဟာ ဖန်ဆင်းတာမဟုတ် ဟူ၍
သိသဖြင့် ကဗျာသရန့်မွှာန ဒီဒို့၊ အကိုရိယ ဒီဒို့
အဟောတုကာဒီဒို့ များစင်သည်။
- (၄) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားသဘောသည် အကြောင်းနှင့်
အကျိုးတွေသာ ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ မပြတ်မစဲ
တသဲသဲ တရစ် ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် ဒုက္ခတရား
အစစ်ပင်တည်း ဒုက္ခကြီးသာတည်း။ ဒုက္ခမှ တစ်ပါး
သူခဟူ၍ လုံးဝမရှိ၊ သူခဟူ၍ မြှေမှုန်လောက်မျှ
မဖက်ဟူ၍ ဉာဏ်သက်ဝင်သည်။

- ၁။ တန်ခိုက်ဖို့ရှင် တစ်ဦးက ဖန်ဆင်သည်ဟု ယူဆမှုသည် ကဗျာသရ^{န့်မွှာနဒီဒို့}
၂။ အကျိုးတရားတစ်ဦးတစ်ရာမရှိဟု ယူဆမှုသည်အကိုရိယဒီဒို့
၃။ အကြောင်းတရားမရှိဟု ယူဆမှုသည် အဟောတုကာဒီဒို့

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၃

အထက်ပါလေးချက်ကို တဒဂ်ပ္ပဟာန်ဖြင့် သိသွားပါက
တစ်ဘဝအပါယ်မလားတော့ချေ။

ထိုပြင် ဝိပဿနာယောဂီအလုပ်သမားများအဖွဲ့ဆိုပါလျှင်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားလည်ပြီးမှ တရားအားထုတ်ပါက မိမိတို့ သဒ္ဓါ
ပညာ၊ ဝိရိယအလိုက် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂတ်၊
ရဟန္တအထိ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ယုယုကြည်ကြည်နှင့်
ဤ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အသနာတော်ကို မိမိတို့ သဘောထဲ၌
မိမိရရှိစ်သည်အထိ လေ့လာကြီးစားဖတ်ရှု နိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း။

အပိုင်း (၃)

ခန္ဓာပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ

ပိပသုနာယောကီ အလုပ်သမားများအဖို့ ကျေးဇူးရှင်
ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခန္ဓာပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟူ၍ ဟောကြား
တော်မူခဲ့ပါသည်။ အလုပ်သမားအဖို့ ဖြတ်လမ်းဟူ၍ပင် ခေါ်နိုင်
လောက်သော တရားတော်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းခန္ဓာပဏိစ္စသမုပ္ပါဒ်
ဒေသနာတော်ကို အောက်၌ ဖော်ပြပါအံ့။

- (၁) စက္ခိုစ ပဋိစ္စ ရူပေစ ဉာဏ်တိ စက္ခုဝိညာကံ တိဏ္ဍာ
သာ်တိ ဖသော ဖသာပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ
ပစ္စယာ တဏ္ဍာ၊ တဏ္ဍာပစ္စယာ ဉာဏ်ပါန်၊ ဉာဏ်ပါန်
ပစ္စယာ ဘဝေါ၊ ဘဝပစ္စယာ အတိုး၊ အတိုပစ္စယာ ဇရာ၊
မရကာ၊ သောကာ၊ ပရီဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါ် မနသာ၊
ဉာဏ်ယာသာ သမ္မဝန်း၊ ဝေမေတသာ ကောလသာ
ဒုက္ခက္ခန္ဓသာ သမုဒယော ဟောတိ။
- (၂) သောတ္ထ ပဋိစ္စ သဒ္ဓိစ ဉာဏ်တိ သောတဝိညာကံ
(ပ) သမုဒယော ဟောတိ။
- (၃) ယာန္မာ ပဋိစ္စ ဂန္ဓိစ ဉာဏ်တိ ယာနဝိညာကံ -
(ပ) သမုဒယော ဟောတိ။
- (၄) နိုဒ္ဓ ပဋိစ္စ ရသေစ ဉာဏ်တိ နိုဂာဝိညာကံ -
(ပ) သမုဒယော ဟောတိ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၅

- (၂) ကာယဉ် ပဋိစ္စ ဖော်ပွဲစ ညပ္ပန္တိ ကာယဝိညာကံ
 (ပ) သမုဒ္ဓယော ဟောတိ။
- (၆) မနဉ် ပဋိစ္စ ဓမ္မစ ညပ္ပန္တိ မနောဝိညာကံ -
 (ပ) သမုဒ္ဓယော ဟောတိ။

စကျိုစ-ဆိုသည်မှာ မျက်စိအကြည်၊ ရူပေစ-ဆိုသည်မှာ အဆင်းကိုဆိုသည်။ အဓိပ္ပာယ်အကျယ်မှာ မျက်စိ အကြည်နှင့် အဆင်းရူပါရုံနှစ်ခုတို့ တိုက်ဆိုင်သည့်အခါ၌ စက္ခဝိညာကံဆိုသည့် မြင်စိတ်ပေါ်သည်။

မြင်မှုပေါ်သည်ဆိုသည်မှာ မြင်တယ်ဟု အရပ်စကား ဖြင့် ပြောကြသည်။ ငါမြင်-သူမြင်မဟုတ်။ မျက်စိအကြည်နှင့် အဆင်းရူပါရုံတိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် စက္ခဝိညာကံဆိုသော မြင်စိတ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်စိတ်ထဲ၌လည်း ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါမပါ၊ ငါမပါ၊ သူမပါ၊ သူမြင်တာမဟုတ်၊ ငါမြင်တာမဟုတ်၊ စက္ခဆိုတဲ့ မျက်လုံးထဲ၌လည်း ငါမပါ၊ သူမပါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမပါ၊ မြင်စိတ်ထဲ၌လည်း ငါမပါ၊ သူမပါ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမပါ၊ မြင်စိတ်သည် မြင်စိတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မြင်စိတ်နှင့်ငါ သွား၍ မရောစေနှင့်။

ထိုမျက်စိအကြည် အဆင်းရူပါရုံ စက္ခဝိညာကံခေါ်တဲ့ မြင်စိတ်သုံးခု တွေ့ဆုံးခြင်းကြောင့် သသုဆိုတဲ့ တရား ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထိုဖသုတည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်သည်။ ဝေဒနာ၌လည်း ငါမပါချေ။ အကြောင်းခံကြောင့် အကျိုးဖြစ်ပေါ်သည်။

ဝေဒနာအကြောင်းခံကြောင့် တဏ္ဍာဖြစ်ပေါ်သည်။
ထိတဏ္ဍာ အကြောင်းခံကြောင့် ဥပါဒိန်ဆိုသော ပြင်းထန်စွာ-
စွဲလမ်းမှုတရားဖြစ်ပေါ်သည်။ ထိပြင်းထန်စွာ စွဲလမ်းမှုဥပါဒိန်
ကြောင့် ကာယက်၊ ဝစ်က်၊ မနောက်တည်းဟူသော ကမ္မဘဝ
ကိုပြုလုပ်သည်။

ထိကမ္မဘဝ အကြောင်းခံကြောင့် ပဋီစ္စနွဲ ဟူဆိုသော
အတိဖြစ်ပေါ်သည်။ အတိဟူသည် အပါယ်ဇာတိအဖြစ်များ
ကြသည်။ အတိတည်းဟူသော အကြောင်းခံကြောင့် ဇရာ၊
မရဏ၊ အိမ္မ၊ နာမ္မ၊ သေမ္မ၊ စိုးရိမ္မ၊ မြည်တမ်းမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊
စိတ်နှင့်လုံး မသာယာမှု၊ ပြင်းစွာပင်ပန်းမှု၊ ဥပါယာသတ္တိဖြစ်
သည်။ ဤသို့ အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော ဆင်းရဲအစုစုတို့ဖြစ်ပွား
ပေါ်ပေါက်ကြကုန်၏။

သောတွေပဋီစ္စ - ဆိုသည်မှာလည်း အထက်ပါအတိုင်း
သောတအကြည်၊ သခ္စာရှု၊ သောတဝိညာဏ်တို့ ဖြစ်ပေါ် ရာ၌
လည်း ထိုအတူနားလည်ကြပါကုန်။ ယာနွေပဋီစ္စ၊ အိဂုံးပဋီစ္စ၊
ကာယွဲ ပဋီစ္စ၊ မနွဲ ပဋီစ္စ၊ ဓမ္မ္မ၊ မနောဝိညာဏ်
ဟူ၍ ဟောကြားချက်တို့လည်း အသီးသီးဆိုင်ရာ အကြည်စာတ်
အာရုံဝိညာဏ်တို့ ဖြစ်ပေါ်မှုကိုလည်း နည်းမှု၍ နားလည်ကြ
ပါကုန်။

အထက်ဖော်ပြပါတရားသည် ခန္ဓာ ပဋီစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟူ၍
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဟောကြားပြသ ဆုံးမတော်မှုသော
တရားတော်အတိုင်း ဖြစ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၃

ယောဂါအပေါင်းတို့ပိမိရှင်းလင်းနားလည်ရန် ချွဲ၍ပြပါဦး
အံ။ မြန်မာစကားပြီ နိုးရိုးနှင့် မြင်တယ်၊ လိုချင်တယ်၊ ခွဲလမ်း
တယ်၊ အားထုတ်တယ်။

ဥပမာ ။ ဈေးထဲ၌ ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြင်တယ်၊ မြင်တယ်
ဆိုလျှင် မြင်မှုသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စခင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် မြင်လျှင် လိုချင်တာ လာမည်၊ လိုချင်တာက
တက္ကာ ထိုပြင် သိပ်လိုချင်တာပဲ ဆိုတာ လာလိမ့်ဦးမည်။ မရမက
လိုချင်တာပဲဆိုတာက ဥပါဒါန်၊ မရ၊ ရအောင်ဝယ်တော့မည်ဟု
ကာယက်၊ ဝစ်ကံနဲ့ အားထုတ်မှုက ကမ္မဘဝဖြစ်သည်။

စက်ဝိုင်းကိုကြည့်ကြပါကုန်။ ကမ္မဘဝပစ္စယာ အတိဟု
တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ပါဉိုကိုဆက်ပြီး ရွှေတိကြည့်ပါ။ “အတိပစ္စ^၁
ယာ ဧရာ မရအ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနသုပါယာ
သာ သမ္မဝဝန္တ” ဆိုသောကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစဉ်တွေတန်း
သွားခြင်းဖြစ်သည်၊ တန်းသည်မှာလည်း အဆုံးအထိ တန်း
သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တန်းခြင်းသည် တခြား
မဟုတ်။ မိမိတို့ခန္ဓာအစဉ် တန်းသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နံနက်အပိုရာက ထပြီနောက် ဤကဲ့သို့အစဉ်ပြီး တစ်နောက်
အကြိမ်ပေါင်း မည်ရွှေ မည်မျှ တန်းသည်ကိုပြန်လည်စဉ်းစား
ဝေဖော်ကြည့်ကြပါကုန်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုသည် အခြားမဟုတ်၊ မိမိတို့ခန္ဓာဖြစ်စဉ်
ကြီးပါကလားဟု ခန္ဓာညာဏ်လှည့်ကြပါကုန်။ ဖြစ်စဉ်ကိုက်၊
မကိုက် ဝေဖော်ကြည့်ကြပါကုန်။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန်။

၂၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ရပ်တန်းကသာ ရပ်သင့်သည်ဟု ထင်လျှင်ရပ်ကြပါ။ မရပ်လျှင်
သံသရာဆက်မည်။ ရပ်လျှင် သံသရာပြုတ်မည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
ပြုတ်မည်။ သတိပြုကြပါကုန်။

ဤသို့အဆင်းနှင့် မျက်စီအကြည်ဓာတ် တိုက်ဆိုင်တိုင်း၊
တိုက်ဆိုင်တိုင်မြှင့်စိတ်ပေါ်လာမည်။ ထိဖြစ်ပေါ်လာသော မြှင့်စိတ်က
လေးကိုရှိမရှိ အကဲခတ်ကြည်ပါ။ ထိမြင်စိတ်ကလေးသည် မြင်
ပြီးပျက်သွားသည်ဟု နောက်က အကဲခတ်သောစိတ်နှင့် ကြည့်
လိုက်သောအခါ မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူးဟု သိပါလိမ့်မည်။

ဤသို့မြင်တိုင်း၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း
နံတိုင်း၊ လျက်တိုင်း၊ လျက်တိုင်း၊ စားတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ကိုယ်နှင့်
တွေ့ထိတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ စိတ်ကကြံစည်တွေးတော့တိုင်း
တွေးတော့တိုင်း၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားတဲ့ တရားတွေပဲ ဟု
ညက်မျက်စိဖြင့် မြင်အောင်ရှုကြပါကုန်။

ဤသို့မြင်စိတ်ကလေးကိုဖြစ်-ပျက်မရှုလိုက်မိသော် ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်သည်ထိတွင်မရပ်မရှုမြှင့်တယ်၊ လိုချင်တယ်၊ စွဲလမ်း
တယ်၊ အားထုတ်တယ်ဟူ၍ အစဉ်တန်းပြီး သွားတော့မည်
ဖြစ်သည်။

မြင်တယ်ဆိုတဲ့ မြင်စိတ်ကလေးကို ဖြစ်ပျက် မရှုလိုက်
မီခဲ့သော “လိုချင်တယ်” ဆိုတာ နောက်ကလာပါမည်။ ထိလို
ချင်တဲ့စိတ်ကလေးကို ပြန်ပြီး ဖြစ်ပျက် ရှုနိုင်သေးသည်။
ရှုဖြစ်အောင်ရှုပါ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၂၉

အကယ်၍ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးကို ဖြစ်ပျက်
မရှုမိဘူးဟု ဆိုပြန်လျှင် စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
အစဉ်အတိုင်း လာလိမ့်မည်။ ယင်းစွဲလမ်းတယ် ဆိုတာကိုပင်
ဖြစ်ပျက် ရှုနိုင်သေးသည်။ ရှုဖြစ်အောင် ရှုပါ။

စွဲလမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ဥပါဒီနှင့်မရှုမိပါက ကမ္မဘဝဆိုတာ
လာပါလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ ကမ္မဘဝရောက်ခဲ့သော် အတိ ရော
မရက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်တော့မည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သောတွေ ပဋိစ္စ သဒ္ဓဇ ဉာဏ်တိ သောတဝိညာကံ
တိက္ခားသာ်တိ ဖသော(ပ)သောတိ”ဟူသော ပါဋီတော် အရ
အထက်ပါအတိုင်း သောတဝိညာကံဆိုတဲ့ ကြားစိတ်နှင့်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်ပုံ သရုပ်ပြ ဖော်ပြပါဉီးအဲ။

မိမိတို့သားငယ် ကျောင်းမှ ပြန်လာသောအခါ အသံ
ကိုကြားရ၏။ ကြားရလျှင် ကြားချင်း မိမိသားကလေးကို တွေ့
ချင်တယ် မြင်ချင်တယ် ဆိုပြီး ပွေ့လား၊ ပိုက်လား၊ နမ်းလား၊
ရှုပ်လားပြုလုပ်သည်။ မိမိတို့ သားသမီးမျိုး ချစ်လှုပြုလုပ်တာ
ဘာအပြစ် ရှုံးလို့လဲဟု ဆင်ခြေပေးကြသည်။ (လောက
အပြစ်ရှုံးသည် မရှုံးသည်တော့ မပြောတတ်၊ မပြောနိုင်ပါ။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကတော့ ဆက်သွားပါသည်။)

ရှင်းပါဉီးအဲ။ မိမိ သားကလေး ပြန်လာလို့ အသံ
ကလေးကိုကြားလိုက်သည်။ ကြားလိုက်သောခါ တွေ့ချင်
သည်ဆိုတဲ့ တက္ခာဖြစ်သည်။ မတွေ့မနေနိုင် သိပ်တွေ့ချင်တယ်
ဆိုတဲ့ ဥပါဒီနှင့်ဖြစ်သည်။ မတွေ့ရတာကြာလို့ ပွေ့လိုက်ပိုက်

လိုက်၊ နမ်းလိုက်၊ ရှုပ်လိုက် ပြုလုပ်သည်။

ယင်ပြုလုပ်သည်မှာ ကမ္မဘဝ၊ ကမ္မဘဝဆိုသဖြင့် ပါဋီကို ရွှေတိကြည့်ပါ။ “ကမ္မဘဝပစ္စယာ အတီ” ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက် ပိုင်းကိုကြည့်ပါ။ (၂) ကွက်က (၃)ကွက်သို့ ကူးသွားပြီး ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်အစဉ် တန်းသွားပြီ၊ ဆက်သွားပြီ။

ကမ္မဘဝဖြစ်လျှင် ဘဝဂါမိကံ-ဘဝကိုဖြစ်စေသောကံဟု ဆိုသည်။ ကမ္မဘဝဖြစ်သော ဘုရားရှင်တို့သော်မှုလည်း ပယ် ရှားတွန်းလှန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်ဟု အဋ္ဌကထာဆရာတို့ ပြကြကုန်သည်။ ကမ္မပလဲးကံ၏ အစွမ်းကို၊ သွေ့ညာဗုဒ္ဓိပိုး ဘုရားရှင်တို့သော်မှုလည်း ပဋိဌာဟိဘုံ-ပယ်ရှား တွန်းလှန်ခြင်းငှာ နသတော်စိုး-မစွမ်းနိုင်ကြကုန်။

ထိုကြောင့် နံနက် မိုးလင်းကစာ,၍ အိပ်ရာဝင် အိပ်ပျော် သည်အထိ မျက်စိကမြင်လျှင် လိုချင်တယ်၊ စွဲလမ်းတယ်၊ အား ထုတ်တယ် ဟူ၍ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ဖြစ်ပေါ်သည် (၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက် လည်သည်။

နားကြေားလျှင် လိုချင်တယ်၊ စွဲလမ်းတယ်၊ အားထုတ် တယ်၊ နာခေါင်းကန်လျှင် လိုချင်တယ် စွဲလမ်းတယ်၊ အားထုတ် တယ်၊ လျောကလျောကလျှင် လိုချင်တယ်၊ စွဲလမ်းတယ်၊ အားထုတ် တယ်၊ ကိုယ်ပေါ်ကတွေ့ထိလျှင် လိုချင်တယ်။ စွဲလမ်းတယ်၊ အားထုတ်တယ်၊ မနောက ကြံစည်တွေးတော့ စိတ်ကူးလျှင် လိုချင်တယ်၊ စွဲလမ်းတယ်၊ အားထုတ်တယ်--ဟူ၍ သာလျှင် ဒါရခြားက တစ်လှည့်စီ တစ်လှည့်ပြီး ကိုလေ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၃၁

သဝိုင်တွေဖြစ်လိုက်၊ တစ်ဖန် ကိုလေသဝိုင်မှ ကမ္မာဝိုင်တွေ
ပေါက်ဖွားလိုက်၊ ကမ္မာဝိုင်ထဲမှ ဝိပါကဝိုင်တွေ ပေါက်ဖွား
လိုက်ဟူ၍ ဝန်သုံးပါး (၈) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လှည့်ခြင်း၊ ဝန်သုံးပါး
လှည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပုံစံကြည့်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏ္ဍာာဉ်ပါဒီန်သည် ကိုလေသဝိုင်၊
သခ္ပါရနှင့် ကမ္မာဝသည်ကမ္မာဝိုင်၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရှပ်၊ သဗ္ဗာ
ယတနာ၊ ဖသာ၊ ဝေဒနာ၊ ဇတိ၊ ဇရာ၊ မရဏသည် ဝိပါကဝိုင်
ရှစ်ပါး ဖြစ်သည်။

ယာန္ဓာ၊ ဒို့ဗ္ဗာ၊ ကာယ္ဗာ၊ မန္ဓာ၊ တို့ကိုလည်းအလားတူ
နည်းမှု၍ ယူကြပါကုန်။

အပိုင်း (၄)

ဝေဒနာကနေ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်ပဲ

စက်ပိုင်းကိုကြည့်ပါ။ (၂)ကွဲက်မှာ ဝိယာက်၊ နာမ်ရှုပ်၊
သင့္ခာယတနာ၊ ဖသာ၊ ဝေဒနာဟု တွေ့ပါလိမ့်မည်။

အာရုံခြီးရ တိုက်ဆိုင်တိုင်း၊ တိုက်ဆိုင်တိုင်း၊ ကောင်း၊
မကောင်း ခံစားတဲ့ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ပါသည်။

ဥပမာ။ ။နှင်းဆီပင်ပေါ်မှာ အလွန်တရာ့လှပသော
နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို မြင်လိုက်တယ် ဆိုကြပါစိုး။ ထိုသို့မြင်
လျှင် ကောင်း-မကောင်း ခံစားတဲ့ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ပါသည်။
အကယ်၍ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဝေဒနာကနေပြီး တဏ္ဍာကိုကူး
သည်၊ ထိုသို့ကူးခြင်း ဆက်ခြင်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန်ထိုလိုချင်ရုတွင်မရပ်မှု၍ သိပ်လိုချင်တာပဲ မရမနေ
နိုင်အောင် ဖြစ်သည်ဆိုရင် စွဲလမ်းတယ် နောက်ကလာသည်
စွဲလမ်းခြင်းသည်လည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်ခြင်းပင်တည်း။

ထိုစွဲလမ်းရုတွင်မရပ်မှု၍ မရရအောင်အားထုတ်မည်ဆိုပြီး
ကာယကာ၊ ဝစ်ကံဖြင့် အားထုတ်မည်ဆိုပါက ကမ္မဘဝအဖြစ်
လာသည်။ ကမ္မဘဝဖြစ်လျှင် အတိဖြစ်တော့မည်။ ပါဋ္ဌာန်
ကြည့်ကြပါ။ အတိဆိုရင်(၃)အကွဲက်က(၄)ကွဲက်ကိုဆက်သည်။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်သည်။ ပုံစံတွင် ကမ္မဘဝနှင့် အတိကြားမှာ
မြားပြ၍ စပ်-ဟု တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ပဋိစ္စသမဂ္ဂ၏အသနာတော်

23

၌၍၁၀-ဆိုသည့်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်စဉ်ကြီးတန်းသွား
ခြင်းကိုဆိုသည်။ ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘူရားသခင်သည် ဝေဒနာ
နောက်က တက္ကာလာခဲ့သော် မဂ်ဖိုလ်နိုဗာန် ရသည်ဟု ငါဘူရား
ဘယ်တော့မှုမဟော ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာနောက်ကဒေါ
သလိုက်ခဲ့သော် မဂ်ဖိုလ်နိုဗာန်ရလိမ့်မည်ဟူ၍ ငါဘူရားဘယ်တော့
မှုမဟောဟူ၍လည်းကောင်း မိန့်ကြားတော်မှုသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တန်းသည်(ဝါ)ဆက်သည်ဆိုသည်မှာ-
အလေးချိန်အားဖြင့် ပိဿာ ၃၅/၄၀ရှိသော ဤကိုယ်ကြီးကို
ပည်တဲ့အနေအားဖြင့် ဆိုသည်မဟုတ်၊ အကြောင်းနှစ်ခု တိုက်
ဆိုင်တိုင်၊ တိုက်ဆိုင်တိုင်း ပေါ်သော စိတ်ကလေးကို ခန္ဓာဖွဲ့မည်
ဆုပါက ပိဉာဏ်ကွန်ဆိုသည် ဘယ်စိတ်ပေါ်ပေါ် ပိဉာဏ်ကွန်
ဖြစ်သည်။

ရှပ်ကလေးတွေသည် ရှုပက္ခန္ဓာ။
ဝေဒနာပါ်ခြင်းသည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာ။
သညာပါ်ခြင်းသည် သညာက္ခန္ဓာဖြစ်၏။

ଦେବାଳ, ତୁ ଦେବାଲିଙ୍କରେ ପୌରୀଙ୍କିଣୀଙ୍କ ବନ୍ଦ ବଶିର
ଗୁରୁଙ୍କାପୌରୀଙ୍କିଣୀଙ୍କ ପିଲାନ୍ତିରେ କାହାରୁ କାହାରୁ ମନୋରୁ
ଦେବାଲାପୌରୀଙ୍କିଣୀଙ୍କ ବଶିରଗୁରୁଙ୍କାପ୍ରତିଷ୍ଠାନୀଙ୍କ ଯିବନ୍ଦୁଙ୍କାଟେ ପୌରୀ
କିଣିଙ୍କି ଏକାଜାତିରଙ୍କଙ୍କ ବନ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କାପିଲାନ୍ତିରେ

သိမ်းဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ပုဂ္ဂန်များ၊ ပုဂ္ဂန်များ၊ ပုဂ္ဂန်များ

ထိုကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆိုသည်မှာ စာထဲမှာသာရှိတာ မဟုတ် မိမိတိုခန္ဓာကြီးကိုပင် ခေါ်သည်ဟု မှတ်သားကြရပါသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တန်းသည်ဆက်သည်ဟုဆိုလျှင် ပါ၌တော် ကိုရွှေတ်ကြည့်ပါ။ အသနာအဆုံး၌ “အဝမေတသာကောငလသာ ဒုက္ခက္ခန္တသာ သမုဒယော ဟောတိ” ဆိုသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ဒုက္ခအစုအပုံကြီးသာဖြစ်ကြောင်း ဟောတော်မူသည်။

နိဒါနဝဂ္ဂသယုတ်ပါ၌တော်၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သည် အစဉ် တန်းသွားရင် မိစွာပဋိပဒါ မကောင်းသောအကျင့် ကျင့်နေ ခြင်းဖြစ်၏။ ဂိပသာအလုပ် လုပ်နေတဲ့သူသည် သမှာ ပဋိပဒါ ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဟောတော်မူပါသည်။

ထိုကြောင့် ဝိပသာနာအလုပ်(၁)မဂ္ဂပြဟွစ်ယူအကျင့် ကိုကျင့်နေသူသည် ခန္ဓာနှင့် ခန္ဓာဖြစ်ကြောင်း မဆက်အောင် လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မဆက်အောင် ပြတ်အောင် လုပ်နေသောအလုပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပုံစံကိုကြည့်ပါ။ (၃)အကွက်မှ (၄)အကွက်သို့ မကူးအောင် အစပ်ကိုဖြတ်သောအလုပ်။ ပစ္စပွန်အကြောင်း ခြင်းရာ ငါးပါးအကွက်မှ အနာဂတ်အကြောင်းခြင်းရာ ငါးပါးသို့ မကူးအောင် လုပ်သောအလုပ်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဝေဒနာပစ္စယာ တက္ကာမှ ဝေဒနာ ပစ္စယာ ပညာဖြစ်အောင် လုပ်သောအလုပ် (၁) ဝေဒနာ နောက်မှ မဂ်သွေ့းသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာ နောက်က

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၃၅

မဂ်မလိုက်ပါက (၀၂) ဖြစ်ပျက်မရှုပါက ဝေဒနာနောက်က
တက္ကာမလာပါနှင့်ဟု မည်မျှပင်တားသော်လည်းမရနိုင်ခဲ့။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အတိုင်းသွားခဲ့သော သမ္မတယနှင့် အုံချည်သာပေါ်သော
လမ်းတွေမည်။ သမုပ္ပါဒ်အတိုင်းသွားခဲ့သော အဖော်လုပ်မည်။ သံသရာ
သစ်ငုတ်သာဖြစ်မည်။ ဘယ်ဘူရားပွဲပွဲ သစ်ငုတ် သစ်ငုတ်သာ
ဖြစ်နေပေမည်။

သို့အတွက် မဂ်လမ်းလိုက်မလား သံသရာသစ်ငုတ်အဖြစ်
ခံမလားဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့စစ်ဆေး၍ ဆုံးဖြတ်ရန် အရေး
ကြီးလှသည်။ မဂ်လမ်းလိုက်သော ယင်းလမ်းအတိုင်းသွားသော
--(၀၂) ဖြစ်ပျက် ဝိပဿနာအလုပ်ကိုလုပ်သော မဂ်ငါးပါးနှင့်
ဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှုပါ။

ဝေဒနာကိုဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှုရမည်ဆို သည်မှာဝေဒနာ
ကိုတမင်တကာလိုက်ဖြိုရှာဖွေနေရမှာလားဟုမေးလျှင် မဟုတ်ပါ။
အာရုံနှင့်ဒါရတိုက်ဆိုင်တိုင်း ဝေဒနာတွေပေါ်နေသည်။ မိမိသန္တာန်
မှာ သုခမဟုတ်လျှင်ဒုက္ခာ။ ဒုက္ခာမဟုတ်လျှင် ဥပေက္ခာ။ သောမနနသော
ဒေါမနသော ဒွါရခြားက်ပါး၌ ဝေဒနာတစ်ခုခုအမြဲပေါ်နေ
သည်။ တတန်တကလိုက်နေစရာမလို့ မိမိတို့ညာက်မှာ မိမိတို့
ညာက်ရှုမှာ ဝေဒနာပျက်ပျက်ပြီးပြနေသည်။

ယင်းအပျက်ကိုအနိစ္စ မြင်အောင်ရှု ဝေဒနာကိုကျော်၍
အနိစ္စမြင်အောင်ရှု ဝေဒနာချည်တွေနေသေးရင် အနိစ္စသော့မှ
မလွှန်သေးခဲ့။ အနိစ္စသော့လက္ခဏာကို တွေ့မှသာ လမ်းမှန်
ရောက်မည်။

၃၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

“ဝေဒနာနိရောဓာ တဏ္ဍာနိရောဓော” ဆိုသဖြင့်
တဏ္ဍာနိရောဓာဆိုပါက နိဗ္ဗာန်မြင်မည်။ သမုဒယနှင့် ချုပ်
သည့် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်မည်။

ထိုကြောင့် လောင်စာသိမ်းတဲ့အလုပ် မီးပြိုမ်းတဲ့အလုပ်
လုပ်ဖြစ်အောင် ဝေဒနာအနိစ္စကိုမြင်၊ ဝေဒနာအနိစ္စကိုမှန်းပြီး
နောက် ဝေဒနာအနိစ္စဆုံးသည့်အထိ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြပါ
လျှင် နိစ္စ-နိဗ္ဗာန်၊ ဓာဝ-နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မျှက်ပြနိုင်ကြမည်
ဖြစ်ပါကြောင်း --။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က “ဝေဒနာန် ခယော ဘိက္ခာဝေ
ပရိနိပျေတော့” ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။ ဝေဒနာကုန်လျှင် ပြိုမ်း
အေးသည် (၈) သူ့ပါဒီသေသ နိဗ္ဗာန်မျက်မျှက်ပြုသည်ဟု
ဆိုသည်။

ထိုကြောင့်ဝေဒနာလိုက်သည့်ယောဂီများ ဝေဒနာအဆုံးမှာ
(၈) ဝေဒနာကွန်း အဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်တွေ့ပါလိမ့်မည်။ ကြိုးစား
တော်မူကြပါကုန်။

အပိုင်း (၅)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစက စ၍ လည်ပုံ

အဆင်းရှုပါရုံနှင့်မျက်စီ နှစ်ပါးပေါင်းဆုံး တိုက်ခိုက်မိ၍
ပေါ်ပေါက်သော မြင်စိတ်ကလေးကို မသိလိုက်၍ တွေ့ဝေ
သဖြင့် ဝိပသုနာမရှုမိပါက ထိနည်းအတူကြားစိတ်ကိုလည်း
ကောင်း၊ နံစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ စားစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊
ကိုယ်ပေါ်၌ ယားယံကောင်းစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တွေးတော
ကြံစည်စိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါသစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊
လောဘစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မောဟစိတ်ကိုလည်းကောင်း၊
လျှောင်တန်းချင်တဲ့စိတ်ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ မေတ္တာပို့ချင်တဲ့
စိတ်ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ကူးသားမစွဲရိယစိတ်ကလေး
ကိုလည်းကောင်း၊ ယုတ်စွာအဆုံး တံတွေး မျိုးချေသည့်စိတ်က
လေးကိုလည်းကောင်း၊ မသိလိုက်၍ တွေ့ဝေနေသဖြင့် ဖြစ်-
ပျက် မရှုမိလိုက်သော် အပို့ဇာကစ၍ လည်သည်။

၌၌၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အစက စ၍ လည်တော့သည်။
အပို့ဇာ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ပြုချင်ရာပြုသည်။ သခ္ပါရအလုပ်တွေ
လုပ်သည်။ (ရှုပိုင်းမှ ပြခဲ့ပြီ)

“အပို့ဇာပစ္စယာ သခ္ပါရာ”ဖြစ်သည်။ သခ္ပါရ ပစ္စယာ
စိညာကဲး။ ဝိညာကာပစ္စယာ နာမရှုပုံ”ဆုံးသောကြောင့် ခန္ဓာဝါးပါး
ရသည်။ ဝေါနာပစ္စယာ တဏ္ဍာဘက်ဆုံး ကူးသည်။ တဏ္ဍာမှ

ဥပါဒါန်သိုက္ခူးသည်။ ဥပါဒါန်မှ ဘဝသိုက္ခူးသည်။ ဘဝပစ္စယာ
ကတိ ရွှေတြေ့ပါ။

အတိ ဧရာ မရက သောက ပရီဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနသု
ဥပါယာသ ဆိုသဖြင့် အပိဋ္ဌာကဖြီး ပြန်၍လှည့်သည်။ အပိဋ္ဌာ
ကစပြီး ပြန်၍လှည့်ခြင်းသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစကေ၍
လည်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြောင့်ပိသုနာအလုပ်မလုပ်တော့ပါဘူးဖြစ်-ပျက်မ
ရှုတော့ပါဘူး၊ မအားသေး မလုပ်သေး၍ မလုပ်သေးပါဘူးဆို
ပါက အပိဋ္ဌာက ပြန်၍စသည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အတိုင်း အစက
ပြန်ဖြီးလည်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မိစ္စာပဋိပဒါဖြစ်သည်၊ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်အဂိုရှုစ်ပါးကို အခါခပ်သိမ်းရနေသည်။

ရှုစ်ပါးဆိုသည်မှာ ဝိယာဏ် နာမ်ရှုပ် သွေးယတန
ဖသာ၊ ဝေဒနာ တက္ကာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝ တည်းဟူသော
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရှုစ်ပါး အမြဲရနေသည် (ပုံစကိုကြည့်ပါ)။

ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဂိုရှုစ်ပါးကို သစ္စာဖွဲ့ပြန်သော
ဒုက္ခသစ္စာနှင့် သမုဒယသစ္စာနှင့်ပါးသာရသည်။ သမုဒယကမီး၊
ခန္ဓာက လောင်စာ၊ လောင်စာနှင့်မီး တွဲလျက်ကြီးဖြစ်တော့သည်။

သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဤလောင်စာနှင့် မီးသာတွဲ
ခဲ့ရသည်။ မီးပြီမ်းလိုက်၊ လောင်စာ ထည့်ပေးလိုက်ချည်းသာ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လောင်စာသိမ်း မီးပြီမ်းသည်ဟု အားထုတ်ခဲ့ရ
သည်ဘဝ မပါရှိခဲ့ချော်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၃၉

ယခုလို အသိဉာဏ် ထိုက်တန်သလောက် ရသည့်ဘဝမှာ
လောင်စာသိမ်းပြီ မီးပြိုမ်းသည့် အလုပ်ကိုဖြင့် လုပ်ပါတော့ မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ချက် အကြီးအကျယ် ချထိုက်ကြသည့် မဟုတ်ပါလော
ယောဂါအပေါင်းထို ---။

အပိုင်း (၆)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဆုံးကနေ၍ ပတ်ပုံ

မိမိရန်သူဖြစ်စေ၊ မုန်းတီးသူ တစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ၊
သို့မဟုတ် အနိုင်းရုံး တစ်ခုကိုဖြစ်စေ၊ တွေ့လိုက် မြင်လိုက်မိ
သောအခါ ငါသည် ဒီလူမျှက်နှာကိုကြည့်ကိုမကြည့်ချင်ဘူး၊
မြင်ကို မမြင်ချင်ဘူး။ သူ့အသံလည်း မကြားချင်ဘူးဆိုတဲ့ ဒေါသ
ဒေါမနသုတွေ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေ၏။

ထိုဒေါသ၊ ဒေါမနသု ပေါ်ပေါက်ခြင်းကို ပါမိ ရွတ်
ကြည့်ပါ “သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနသု ပါယာသာ သမ္မဝန္တိ
ခဝ မေတသု ကေဝလသု ဒုက္ခက္ခန္တသုသမုဒယာ
ဟောတီ” ဆိုသောကြောင့် သောက ပရိဒေဝထဲမှာ အပိုင်းမပါ
ဘူးလူးမေးလျှင် ပါလျက်နေသောကြောင့် အပိုင်ာက ပြန်၍
စသည်။

ထိုကြောင့် ကူးကြောရုံကို မြင်မြင်၊ အနိုင်းရုံကို မြင်မြင်
ဝိပသုနာ မရှုခဲ့သော်-ဖြစ်- ပျက်မရှုခဲ့သော်- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
အစကလျှင်လည်း ပတ်မည်။ အဆုံးကလျှင်လည်း ပြန်၍ပတ်
မည်၊ အလယ်ကလျှင်လည်း ဖောက်၍စမည်သာဖြစ်ပါသည်။

အပိုင်း (၃)

ဝိပဿနာမရှုလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ
အမြဲလှည့် နေသည်

အိပ်ပျော်နေချိန်(ဘဝင်စိတ်)မှလွှဲ၍ ကူးကြာရုံကို တွေ့ရသည်
ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အနိုင်းရုံ တစ်ခုကိုဖြစ်စေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ
ကို ဒေါသနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ လောဘနှင့်သော်လည်း
ကောင်း၊ မောဘနှင့်သော်လည်းကောင်း လှည့်လည် လျက်သာ
နေသည်။

လောဘ ဒေါသ မောဘနှင့် လှည့်သည့်အခါ အကုသိုလ်
တရားတွေဖြစ်ပေါ်သည်။ ဤအကုသိုလ်တရားတွေဖြစ်ပေါ်ခြင်း
သည် အပုညာဘီသခါရတွေပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

(ဆိုလိုရင်မှာ)သားသမီးနှင့်သာယာနေသည့် အခါလော
ဘတက္ဌာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဤသားသမီးတွေ အသုံးအစွဲက
ကြီး၊ ပညာကောင်းကောင်းမသင်ကြ၊ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ်
အပိုးမသောကြဘူးဆိုပြီး ဒေါသနှင့် လှည့်နေသည့် အခါလည်း
ရှိသေးသည်၊ မသိလိုလုပ်မိတဲ့အခါလည်းရှိသေးသည်၊ မောဘ^{နှင့်}လှည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကုသိုလ်သခါရ (ပုညာဘီသခါရ) ဆိုတဲ့ မသိလို့
ပြုမိတဲ့ကုသိုလ်မျိုးကလည်းရှိသေးသည်။ မသိလို့ပြု တဲ့ဝင် ကု
သိုလ်၊ ဘုံဘဝတောင့်တပြုတဲ့ကုသိုလ်သည် ပုညာဘီသခါရဖြစ်
သည်။

“အဝိဇ္ဇာ ဘိက္ခဝေ အဝိဇ္ဇာဂတာ ပုညာဘိသခါရမိ
အဘိသခ်ရောတိ။ အပုညာဘိ သခါရမိ အဘိသခ်ရောတိ၊
အာနေဇ္ဈာဘိသခ်ရမိ အဘိသခ်ရောတိ၊ ယတော စ ခေါ်
ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခဇ္ဈာနာ အဝိဇ္ဇာ ပဟိနာ၊ ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်၊ သော အဝိဇ္ဇာ
ဝိရာဂါ ဝိရွှေပြီဒါ နေဝပုညာဘိသခါရ အဘိသခ် ရောတိ။”

(သယုတ်ပါဋီတော်)

အိ-ရဟန်းတို့ ပညာမရှိသော အဝိဇ္ဇာနှင့် ပြည့်စုံသော
သူသည် ပုညာဘိသခါရကိုလည်းပြု၏။ အပုညာဘိသခါရကို
လည်းပြု၏။ အာနေဇ္ဈာဘိသခါရကိုလည်းပြု၏။ ရဟန်းတို့
အဝိဇ္ဇာကိုပယ်ပြီးသည် ဖြစ်ငြားအဲ၊ ထိုအဝိဇ္ဇာကင်း၍ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်
လင်းသော ရဟန်းသည် အဝိဇ္ဇာကင်း၍ ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့်
ပုညာဘိသခါရကို မပြုသည်သာတည်း။

အထက်ပါ ပါဋီတော်အရ အဝိဇ္ဇာကင်းပြီး အဝိဇ္ဇာပယ်
ပြီး ရဟန်းဆိုသည်မှာ အာသဝေါကိုနဲ့ပြီး ရဟနာ ပုဂ္ဂိုလ်သာ
ဖြစ်ရကား - ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပုညာဘိသခါရမပြုလုပ်ချေ။
ပြုလုပ်စရာမလိုတော့ချေ။ အကယ်၍ ပြုလုပ်ပြန်ပါက ပြုကာမျှ
ကိရိယာ သက်သက်သာဖြစ်၏။ သောတာပန်၊ သက္ကတိဂါမိ
အနာဂတ်မုပ္ပါလ်များမှာ ဒါန၊ သီလစသော ပုညာဘိသခါရကို
ပို၍ပြုသင့်ကြသည်သာ။ သာမန်ပုထော်များအနေဖြင့် ဒါန၊
သီလ စသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို အဘယ်မှာသာလျှင်
မပြုဘဲ နေအပ်သင့်ပါသနည်း။ များစွာ ပြုအပ်တော့သည်သာ
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဒါနနှင့်တက္ကာမရောစေနှင့်။ ဒါနနှင့် ဒီဒို

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၄၃

မရော စောင့်၊ အဝိဇ္ဇာဦးမစီးစောင့်။

ဒါနသည်ကုသိုလ်လားအကုသိုလ်လားဟု မေးခဲ့ပါလျှင် ကုသိုလ်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေရလိမ့်မည်။ လျှောင်တဲ့ စေတနာက ကုသိုလ်၊ ဘုံဘဝတောင့်တတာက တဏ္ဍာဖြစ်သဖြင့် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို ရောရောထွေးထွေး ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဖန် လျှောင်တဲ့ စေတနာသည် ကုသိုလ် စေတနာ နောင်ဘဝငါကောင်းစားအောင်ဆီပြီး ပြုတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုစေတနာသည် ဒီဋီးဗီးစီးနေသည်။ ဒီဋီးဗီးစီးနေသည် အကုသိုလ်

ဒါကြောင့် ကုသိုလ်နှင့် တဏ္ဍာမရောစောင့်၊ ကုသိုလ်နှင့် ဒီဋီးဗီးစီးပါစောင့်၊ အဝိဇ္ဇာဦးမစီးပါစောင့်၊ ဒါနနောက်က အသိ မလိုက်လျှင်၊ အကျိုးပေးမရွေးချယ်တတ်လျှင် ဝဋ္ဌဒါနဖြစ်၍ သံသရာလည်မည့် ပုံညာဘီသီရသာဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် ဒါနကသံသရာရှုည်တာမဟုတ်၊ အကျိုးပေး မရွေးချယ်တတ် (ဝါ) ဒါနနောက်က အသိမလိုက်လို့-- ဟု ကျေးဇူးရှင်မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆုံးမတော်မူသည်။

အပိုင်း (၈)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရား
အနုလောမနည်းအားဖြင့် အကျယ် ဝေဖန်ပြသခြင်း

စက်ဝိုင်းပုံစံကိုကြည့်ကြစေလိုပါသည်။ ဤပုံစံစက်ဝိုင်းသည်ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ခန္ဓာသဘောကိုကြည့်၍ ကြံစည်ရေးသားထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားစစ်မှု မိမိတို့ခန္ဓာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လိုက်ပျက်လိုက် နောက်တစ်ခု အစားထိုးသောကြောင့် ဓမ္မတစ်ခုပေါ်လိုက်-ဆိုတဲ့ ဓမ္မသဘောတွေ အစဉ်ကြီးတန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

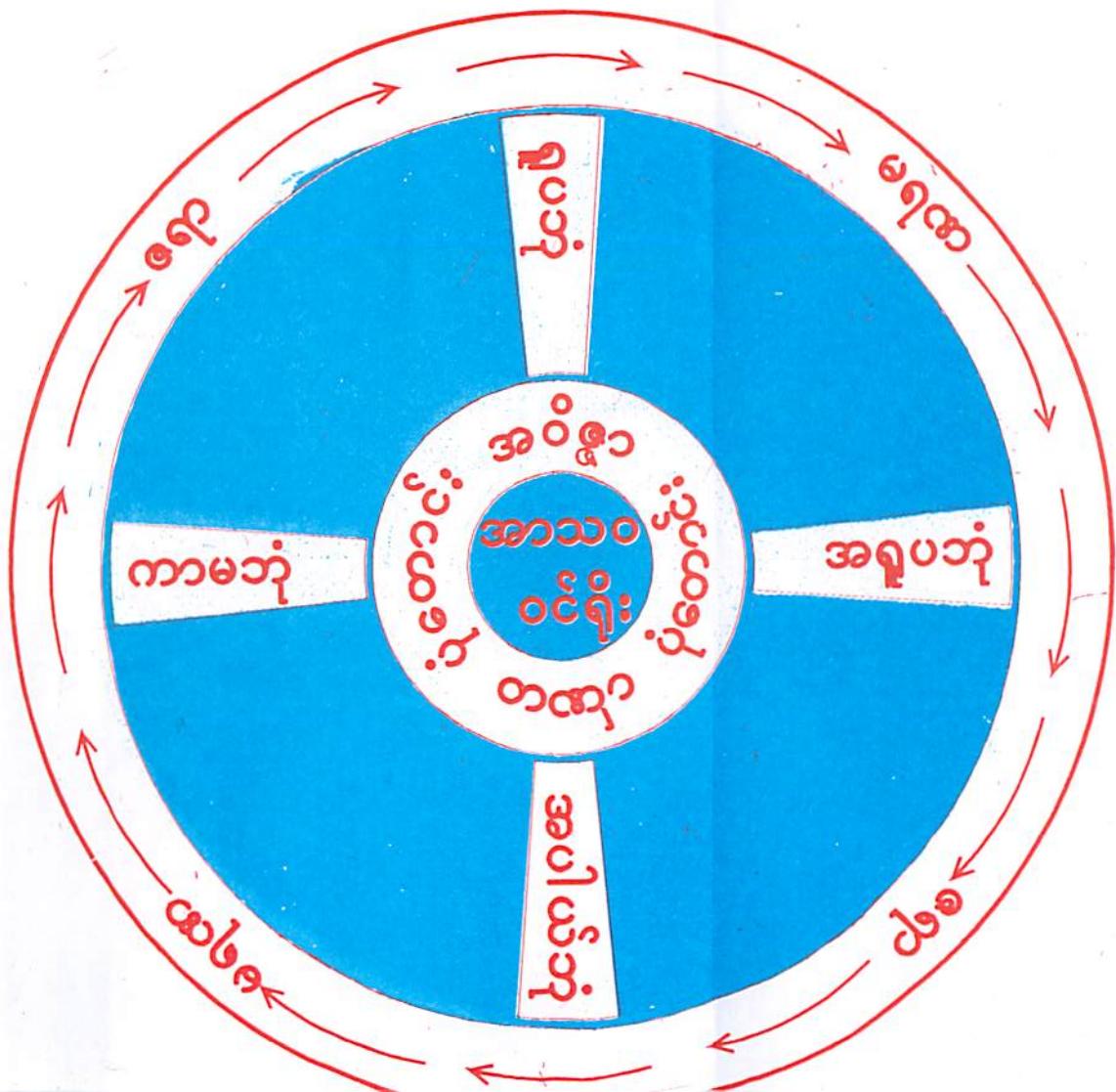
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြစ်ကြောင်း အစ(ဝ)သံသရာ အစသည် အပို့ဗာကဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူသည်။

“အနမတရှိ ယု ဘိက္ခဝ သံသာရော ပုံဗ္ဗကော်း
နပညာယတီ အပို့ဗာနိုဝရဏာနဲ့ သတ္တာနဲ့ တဏာ
သံယောအနာနဲ့ သန္ဓာဝတဲ့ သံသရတဲ့”

ဟူ၍သံသရရှည်လွန်းလို့သတ္တာဝါအစကိုတော့ ငါဘုရားရှုရှု မတွေ့ဘူး၊ သတ္တာဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အစကိုနောက် ဆုတ်ပြန်၍တွေးခဲ့သော် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့် နေကစ၍ ပရိနိဗ္ဗာနဲ့ ပြတော်မူသည့် အချိန်တိုင်အောင် တွေးသော်လည်း သတ္တာဝါတစ်ဦး၏ အစ ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိဟု ဟောတော်မူသည်။

မိမိ အသေပေါင်း ထပ်ကာထပ်ကာ အရိုးကို ပုံလိုက်

ပုဂ္ဂနိုင်ဒိန္ဒ: (၂)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၄၅

မည်ဆိုလျှင် လေးရက်တက် လေးရက်ဆင်းမျှရှိသည်။ အဘယ်
မျှသေခဲ့သည်ဆိုတာ မတွေးတော့ဖောင် ဖြစ်သည်။ ဤမျှပင်
သံသရာရှည်သည်။ သံသရာရှည်သည်ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခရှည်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစဉ်ကြီး ရှည်ခြင်းဖြစ်သည်။

သံသရာအစသည် အဝိဇ္ဇကစသည်ဆိုရာ အဝိဇ္ဇသည်
အဘယ်နည်း အဝိဇ္ဇ ဆိုသည်မှာ သစ္စာလေးပါး မသိမှုဖြစ်သည်။

- (၁) သမုဒ္ဓယသစ္စာကိုသမုဒ္ဓယသစ္စာဟု ဟူတ်တိုင်း
မှန်စွာမသိခြင်း။
- (၂) ဒုက္ခသစ္စာကို ဒုက္ခသစ္စာ ဟူ၍ ဟူတ်တိုင်း
မှန်စွာမသိခြင်း။
- (၃) နိရာဓသစ္စာကို နိရာဓဓသစ္စာဟူ၍ ဟူတ်တိုင်း
မှန်စွာမသိခြင်း။
- (၄) မဂ္ဂသစ္စာကို မဂ္ဂသစ္စာ ဟူ၍ ဟူတ်တိုင်းမှန်စွာ
မသိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချော် ပြပါဉီးအဲ ---

- (၁) မိမိတို့ သန္တာန်၌ လောဘဆိုသည့် တရား
ကလေးရှိသည်။ ထိုလောဘသည် ရွှေလိုချင်၊
ငွေလိုချင်၊ တိုက်လိုချင်၊ ကားလိုချင်၊ အရောင်း
အဝယ်ကောင်းတာ လိုချင်၊ ရာထူး ဌာနနှစ်ရ
ကြီးတာကို လိုချင်၊ ဤကဲ့သို့လိုချင်တာသည်
ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း သမုဒ္ဓယဖြစ်၏။ ဤသမု
ဒုက္ခြီးသည် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းပင်၊ ဒုက္ခဖြစ်
ကြောင်း လောဘဟု မသိခြင်း။

၄၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

- (၂) မိမိတို့ ခန္ဓာကြီးသည် ဒုက္ခတရား အမှန်စင်စစ် ဟု မသိခြင်း။
- (၃) ဒုက္ခချုပ်ပြီးရာသည် နိရောဓသစ္စာနိဗ္ဗာန်ဟု မသိခြင်း။
- (၄) မဂ္ဂင်ရှုစ်ပါး အကျင့်မှန်တရားသည် နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့နိုင်သည်ဟု မသိခြင်း။
- (၅) သိသင့်သည်ကို မသိဘဲ မသိသင့်သည်ကို သိခြင်း။

ဉ်သို့မသိခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။ ထိုမသိခြင်းကြောင့် ပြုလုပ်တာမှန်သရွှေ့သည် “အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သခ္ပါရာ”။

ဒုက္ခဖြစ်ကြောင့် မသိသောကြောင့် သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေးကို ပြုလုပ်သည်။ ကာယကံအားဖြင့်ပြုလုပ်သည်။ ဝစ်ကံအားဖြင့် ပြောလား ဆိုလား။ ရောင်းကြ ဝယ်ကြပြန် သည်။ စိတ္တသခ္ပါရအားဖြင့် ဘယ်လို့ရောင်းမည်၊ ဘယ်လို့ဝယ် ရမည်၊ ဘယ်လို့ရာထူး ငြာနန္ဒရတွေရအောင်လုပ်ရမည် စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုး ကြံးစည်စိတ်ကူးကြသည်။ ကောင်းသောရောင်းဝယ် ခြင်းပါပဲ။ ကောင်းသောအသက်မေးခြင်းပါပဲဆိုသော်လည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်တဲ့အလုပ်ကိုမလုပ်။ ဆက်တဲ့အလုပ် လုပ်ပြန် သည်။ ဘာအပြစ်ရှိသလဲဟု မေးခဲ့လျှင် အပြစ် ရှိ-မရှိတော့ မပြောတတ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တော့ ဆက်သွားသည် ဟူ၍သာဖြေရ လိမ့်မည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၄၃

တစ်ဖန် နောက်ဘဝကောင်စာရေးဟုဆိုအပ်သော လျှော့
တန်းမှူ ကုသိုလ်ရေးပြုပြန်၏။ ကုသိုလ်တော့ကုသိုလ်ပင်ဖြစ်၏။
သို့သော် အဝိဇ္ဇာဉီးစီးပြီး ပြုလုပ်သောကုသိုလ် ဟူသမျှသည်
ဒုက္ခသစ္ာ မသိဘဲ လျှော့တဲ့အလျှောဖြစ်၍ “အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ ကုသိုလ်
သခါရ”ပင် ဖြစ်သည်။

ဘုဘဝတောင့်တပြီး ဒါန၊ သီလပြုကြသည်။ တောင့်တ
တိုင်း နောက်ဘဝရသည်ဟုဆိုပါဉီးတော့ နောက်ဘဝ၏
အစသည် အတိဖြစ်သည်။ အတိသည် ဒုက္ခသစ္ာ အမှန်ဖြစ်၏။

“အတိပိဒက္ခ”ဟူ၍လည်း ဓမ္မစကြားဖြတ်စွာဘုရား
ဟောတော်မူသည်။

“သခါရပစ္စယာဝိညာက်”ဆိုသည်မှာ ပဋိသန္ဓိဝိညာက်
ကိုခေါ်သည်။ ဘဝ၏အစသည် ပဋိသန္ဓိ ဝိညာက်ကစ်၏။
ယခုရရှိယားသည့် ဘဝကြီးသည်ပင် ဒုက္ခသစ္ာကြီး ဖြစ်နေပါ
လျက်သားနဲ့ နောက်ခန္ဓာ ရအောင် ဆုတောင်းကောင်း
မတောင်းကောင်းဟု စဉ်းစားဝေဖန်ကြပြီးလျှင် ဆရာကောင်း
သမားကောင်းများ ဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရန်
သင့်ကြပေါက်ာင်း။

“ဝိညာက်ပစ္စယာနာမရှုပံ့” အတိဟုဆိုသော ပဋိသန္ဓိ
ဝိညာက်ရသော သူသည် နာမ်-ရှပ်ကိုရ၏။ ဝိညာက်ကြောင့်
နာမ်-ရှပ်ကိုရသည်။ J-အကွက်ကိုကြည့်ပါ။ ဝိညာက်ကြောင့်
နာမ်၊ ရှပ်ဖြစ်သည်။ ဝိညာက်ထဲမှာ ငါပါလား၊ သူပါသလား
ယောက်ဗျားပါသလား မိန်းမပါသလား။ နာမ်-ရှပ်ထဲမှာလည်း

၄၈

ဝနိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

ငါပါသလား၊ သူပါသလား၊ ယောကျား-မိန်းမပါသလား ပြန်
ကြည့်ကြပါ။

ဝိဉာဏ်သည် ပဋိသန္ဓိဉာဏ် ဖြစ်သောကြောင့်ယခု
ဘဝအစဖြစ်သည်။ ထိုဝိဉာဏ်ထဲမှာငါလည်းမပါ၊ သူလည်းမပါ၊
ယောကျား၊ မိန်းမလည်းမပါ။ သခ္ပါရ အကြောင်းခံကြောင့်ဖြစ်
သော ဝိဉာဏ်သာဖြစ်သည်။ နာမ်-ရှပ်ထဲမှာလည်းကြည့်ပါငါ
လည်းမပါ သူလည်းမပါ၊ ယောကျားမိန်းမ မပါ၊ ငါ့ဉာစာဆိတာ
လည်းမပါ၊ နာမ် ရှပ်သာဖြစ်သည်။ ငါမပိုင်၊ သူလည်းမပိုင်
အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော-အကျိုး-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒတရားသာဖြစ်
သည်။ “နာမရှုပပစ္စယာ သဇ္ဇာယတန်” နာမ်-ရှပ်ကိုရပြီးပြီ။
နာမ်ရှပ်ကိုရပြီရခဲ့မပြီးသေးချေ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊
စိတ်ဟူ၍ အာယတနာခြောက်ပါးသည် နာမ် ရှပ် အကြောင်းခံ
ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရလေသည်။

မျက်စိသည်လည်း အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်သော
အကျိုးတရားဖြစ်သည်၊ ငါမဟုတ်၊ ငါမျက်စိမဟုတ်၊ ငါမပိုင်၊
နားသည်လည်း အကြောင်းတရားကိုမှုပ်၍ ဖြစ်ပေါ်သောအကျိုး
တရားသာ ဖြစ်သည်။ ငါမဟုတ်၊ ငါနားမဟုတ်၊ ငါအတ္ထ
မဟုတ် ငါမပိုင်ချေ။

နှာခေါင်းသည်လည်းငါမဟုတ်၊ ငါနှာခေါင်းမဟုတ်၊
ငါအတ္ထမဟုတ်၊ ငါမပိုင်။

လျှာသည်လည်း အကြောင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်သော
အကျိုး တရားမှုသာဖြစ်သည်။ ငါမဟုတ်၊ ငါလျှာမဟုတ်၊ ငါအတ္ထ
မဟုတ်၊ ငါမပိုင်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၄၉

ကိုယ်သည်လည်း အကြောင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောအကျိုး
တရားမူသာဖြစ်၏။ ငါမပိုင်၊ ငါမဟုတ်၊ ကိုယ်မဟုတ်၊ ငါ၏
အတ္ထမဟုတ်။

မနာယတနခေါ်သောစိတ်သည်လည်း အကြောင်းတရားကို
စွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်သော အကျိုးတရားမူသာဖြစ်၏။ ငါ၏စိတ်မဟုတ်၊
ငါ၏အတ္ထမဟုတ်၊ ငါမပိုင်။ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည့်အကျိုး
တရားမူသာဖြစ်သည်။

သွေးယတနဆိုသည်ကို မြန်မာလိုအပို့ယ်ရှုံးရှုံးနားလည်
ရန်မှာ သံသရာကိုချဲ့တတ်သော တရားမြောက်ပါးဟု ဆိုလို
သည်။ သံသရာကိုချဲ့သည်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုချဲ့သော တရား
ကိုဆိုလိုသည်။ မျက်စိကလည်း သံသရာကိုချဲ့ထွင်သည်။ နားက
လည်း သံသရာကိုချဲ့ထွင်သည်။ နှာခေါင်းကလည်း သံသရာကိုချဲ့
ထွင်သည်။ လျှာကလည်း သံသရာကိုချဲ့ထွင်သည်။ ကိုယ်ကလည်း
သံသရာကိုချဲ့ထွင်သည်။ စိတ်ကလည်း သံသရာကိုချဲ့ထွင်သည်။
ခဲ့ပုံအပိုင်း (၃)မှာပြခဲ့ပြီး အတိုင်းဖြစ်သည်။ ပီမိခန္ဓာနှင့် ဟပ်၍
ကြည့်ကြပါကုန်။

“သွေးယတနပစ္စယာ ဖသော”ဆိုသည်ကား-တည်ရာ
အာယတနမြောက်ပါး အကြောင်းခံကြောင့် ဖသောတည်း ဟူ
သော တွေ့ထိခြင်းဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မျက်စိကိုစွဲ၍ စကျွေသမ္မသာ
ခေါ်သည်။ မျက်စိ၌တွေ့ထိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိနည်းတူစွာပင်
နားကိုစွဲ၍ နား၌တွေ့ထိခြင်း၊ နှာခေါင်း၌တွေ့ထိခြင်း၊ လျှာ၌
တွေ့ထိခြင်း၊ ကိုယ်၌ တွေ့ထိခြင်း၊ မနော၌ တွေ့ထိခြင်း တည်း

၅၀

ဝဋ္ဌစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

ဟူသော ဖသာယတန် ခြောက်ပါး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ဖသာပစ္စယာဝေဒနာ” ဖသာတည်း ဟူသော တွေ့ထိမှု အကြောင်းခံကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မျက်စိကိုစွဲ၍ “စက္ခသမ္မသုဇာဝေဒနာ”၊ နားကိုစွဲ၍ “သောတသမ္မသုဇာ ဝေဒနာ”။ နှာခေါင်းကိုစွဲ၍ “ယာနသမ္မသုဇာဝေဒနာ”၊ လျှာကို စွဲ၍ “အိရာသမ္မသုဇာဝေဒနာ”၊ ကိုယ်ကိုစွဲ၍ “ကာယသမ္မသုဇာဝေဒနာ”၊ သဘောတရားကိုစွဲ၍ “မနောသမ္မသုဇာဝေဒနာ” ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိဝေဒနာသည် အကျယ်အားဖြင့် “သုခ ဒုက္ခ ဉာဏ်ကွား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “သောမနသု၊ ဒေါမနသု” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အများအားဖြင့် ဝေဖန်ပါကကျယ်ဝန်းလှစွာ၏။ ယောဂါအလုပ်သမားများ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် သိရန်မှာ ဒွါရ ခြောက်ပေါက်က ထိရှိက်လာတိုင်း လာတိုင်း ဝေဒနာအခါခပ် သိမ်းပေါ်၏။ ဝေဒနာကိုလိုက်ပြီးရှာနေရန်မလို့ ဒွိုရနှင့် အာရုံ နှုတ်ပါးဆုံး၍ တိုက်ဆိုင်တိုင်း တိုက်ဆိုင်တိုင်း ပေါ်လျက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တမင်တကာလိုက်ရှာနေရန် မလိုပါ။

မှတ်ရန်။ ဝေဒနာခြောက်ပါး သုခ၊ ဒုက္ခ၊ ဉာဏ်ပွား လျှင်(၁၈)ပါးရသည်။ ကာလသုံးပါးနှင့်မြောက် လျှင် ဝေဒနာ ၅၄-ပါးရသည်။ မိမိသန္တာန်၊ သူတစ်ပါး သန္တာန်နှင့် မြောက်လျှင် ဝေဒနာ ၁၀၈-ပါးရသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၅၁

“ဝေသနာပစ္စယာ တက္ကာ” ဝေသနာတည်းဟူသောခံစားမှုအကြောင်းခံကြောင့်တက္ကာတည်းဟူသောတရားဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အဆင်းကိုစွဲ၍ ရျပတက္ကာ၊ အသံကိုစွဲ၍ သဒ္ဓတက္ကာ၊ အနှံ.ကိုစွဲ၍ ဂန္ဓတက္ကာ၊ လျှာကိုစွဲ၍ ရသတက္ကာ၊ ကိုယ်ကိုစွဲ၍ ဖော်ပွဲတက္ကာ၊ မနောကိုစွဲ၍ ဓမ္မတက္ကာ၊ ဓမ္မတက္ကာဆိုသည်မှာ တွေ့ဖူး ကြားဖူး ကြံ့ဖူး၊ အာရုံခံစားဖူးသည် စသည်ကို စွဲ၍ လောဘဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင်။

မှတ်ရန်။ တက္ကာသုံးတန် အရင်းခံ အာ ကာ သန်နှင့် မြောက်၊ တက္ကာအစစ် တစ်ရုံရှုစ်၊ ဖြစ်၏ မှတ်လေသိ။

ကာမတက္ကာ၊ ဘဝတက္ကာ ဝိဘဝတက္ကာသုံးပါးကို အာရုံခြားက်ပါးနှင့်မြောက်(၃x၆-၁၈)၊ ယင်းကိုတစ်ဖန်ကာလသုံးပါးနှင့်မြောက်(၁၈x၃=၅၄)၊ ယင်းကိုတစ်ဖန် မိမိသန္တာန်သူတစ်ပါးသန္တာန်ဆိုသည့်သန္တာန်နှစ်ပါးနှင့် မြောက် တစ်ရုံရှုစ်ဖြစ်၏။ (၅၄x၂=၁၀၈)။

“တက္ကာ ပစ္စယာ ဥပါဒါနံ” ဟူသည်ကား တက္ကာ အကြောင်းခံကြောင့် စွဲလမ်းခြင်း ဥပါဒါနံဖြစ်ပေါ်၏။ လိုချင်တယ်ဆိုရာက သိပ်လိုချင်တာပဲ ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လေသော တက္ကာ အကြီးစားပင်တည်း။

မှတ်ရန်။ ကာမုပါဒါနံ၊ ဒိမ္မုပါဒါနံ၊ သီလ္မာတုပါဒါနံ အထူတိဒုပါဒါနံဟူ၍ ဥပါဒါနံလေးပါးရှု၏။

“ဥပါဒါနပစ္စယာကမ္မဘဝေး” ဥပါဒါနဟူသောပြင်းစွာ စွဲလမ်းမှုအကြောင်းခံကြောင့် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဟူသော ကံသုံးပါးနှင့် အားထုတ်ခြင်းသည် ကမ္မဘဝေမည်၏။ ထိုအားထုတ်ကြီးပမ်းခြင်းကို ပစ္စပ္ပန်အကြောင်းအခြင်းအရာ အကွက်(၃)၌ ကမ္မဘဝေခေါ်သည်။ အတိတ်အကြောင်းအခြင်းအရာ (၁)ကွက်၌ သခ္ပါရခေါ်သည်။ တရားကိုယ် အရမှာ လောကီကုသိုလ်စေတနာ ၂၉-ပါးရသည်။

“ကမ္မဘဝေပစ္စယာ အတိ” ကမ္မဘဝေတည်းဟူသော ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံအားဖြင့် အားထုတ်မှု အကြောင်းခံကြောင့် အတိဖြစ်ပေါ်၏။ အတိဖြစ်ပေါ်သည်မှာ နောက်ဘဝ အစဖြစ်သော ပဋိသန္ဓာကိုခေါ်သည်။ မည်သည့် ဘယ်အတိမဆို ပဋိသန္ဓာဝိညာက်က စရသည်ပင်၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်က “အတိပိုဂုဏ်” ဟု ဟောတော်မူရာ လူဇာတိရသည်ဖြစ်စေ နှစ်အတိရသည်ဖြစ်စေ၊ ပြဟွာအတိရသည်ဖြစ်စေ အတိမျန်က ဗုဏ်သစ္စသာဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် အတိတစ်ခုကို ဆုတောင်းယူသူများသည် ဦးကွက် ဆုတောင်းယူခြင်းသာဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ဆုတောင်းကောင်း မတောင်းကောင်းကို မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်ညာက်နှင့် သာ ဝေဖန်ကြည့်ကြပါကုန်။

အတိပြီးနောက်ဘာကိုရမည်နည်းဟူမှာကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပါဌီကိုပင် ရွှေတ်ကြည့်ကြပါ။ အတိပစ္စယာ ရရာ မရက နောက်ကလိုက်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၅၃

“အတိပစ္စယာ ရော မရဏ”ဟူသည်ကားအတိဟူသော
ပဋိသန္ဓာအကြောင်းခံကြောင့် ရောမရဏဖြစ်ပေါ်၏။ အတိဟူ
သည် ခန္ဓာဝါးပါး ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာဝါးပါးရသောသူသည် နောက်ကျောကအိမ္မာ၊ နာမ္မာ၊
သေမ္မာတန်းလန်းလိုက်ပါလျက်ရှိရာ မွေးသည့်နောကစဉ် အိုသည့်
ဘက်၊ အိုသည့်ဘက်က သေသည့်ဘက်သို့ မိနစ် စက္ကန့်မခြား
ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ ထိုကြောင့် အိုရာကနာ၊ နာရာက သေ
ရာသို့မုချရောက်မည်။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊
နှလုံးမသာယာခြင်း ပြင်းစွာပူပန်ခြင်း ဟူသော ဒုက္ခအစုကြီးသာ
ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ (ပုဂ္ဂကိုကြည့်ပါ)။ ဒုက္ခသစ္ာအကွက်၌ ပြထား
သည်။

ဤသည်ကား--ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်အရ
လည်ပုံ ပတ်ပုံ အကျယ်အားဖြင့် ပြခြင်းတည်း။

အပိုင်း (၉)

အဝိဇ္ဇာတဏှာ အကြောင်းခံ၍
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အပိုင်းပြီးပုံကို ပြခြင်း

သတ္တဝါတစ်ဦး တစ်ဦး၏ အသေပေါင်းထပ်ကာ ထပ်ကာဖြစ်နေခြင်းဟာ (ဝါ)သသရာကို အစကစ၍ ချာချာလည် အောင် ပတ်နေခြင်းသည် “လက်သည်” တရားခံ ရှာသော အဝိဇ္ဇာတဏှာကြောင့်ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိရှိရန် အထူးအရေး ပြီးပေသည်။

ပုံစံစက်ပိုင်းအလယ်တည့်တည့်မှာ ကြည့်ပါ။ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာဟု တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အဝိဇ္ဇာဟူသည် သစ္စာလေးပါးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိခြင်းကိုခေါ်သည်။ တဏှာဟူသည် ရောက်ရာကို ခင်မှုကိုခေါ်သည်။ ထိုကြောင့် သသရာ၏ အစ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာက (ဝါ) ခန္ဓာ၏ အစ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာက ဟု သေသာချာချာ မှတ်ကြပါကုန်။

ခန္ဓာဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အိုမှာ သောမှုရှိသည်။ ခန္ဓာကိုလုပ်သော လက်သည်တရားခံကိုရှာရလိမ့်မည်။ လက်သည်တရားခံ သည် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာဖြစ်ကြောင်း ယခု မူချေပေါ်လာပြီ။ ထိုကြောင့် အကြောင်းတရားသတ်မှု အကျိုးတရားမဖြစ်ပေါ်ခြင်း ရှိမည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၁

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏ္ဍာသည် ဘာတွေလုပ်သလဲဟူပြန်၍
စိစစ်ရန်လိုပေသည်။ ဖော်ပြခဲ့ဖိုးသည့်အတိုင်း အဝိဇ္ဇာသည် သစ္ာ
လေးပါးမသိခြင်း၊ တဏ္ဍာသည် ရောက်ရာ၌ ခင်တွယ်ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ဤမျှသာမကသေး။ အဝိဇ္ဇာသည် သခ္ပါရကို ဖြစ်ပေပြန်
၍ တဏ္ဍာဥပါဒိန်ကိုဖြစ်ပေပြန်သည်။ တစ်ဖန်သခ္ပါရ သည်
“ဝိညာက်၊ နာမ်ရုပ်၊ သင့္ာယတနာ၊ ဖသာ၊ ဝေဒနာ”ဟူသော
ပစ္စပါး အကျိုးငါးပါးဖြစ်သည့် ခန္ဓာဝါးပါးကို ဖြစ်ပေပြန်၏။
သစ္ာအားဖြင့် ဒုက္ခသစ္ာကို ဖြစ်ပေပြန်သည်။ ဝင့်အားဖြင့်
ဝိပါကဝင့်ကို ဖြစ်ပေပြန်သည်။

ပုံစံကိုပြန်ကြည့်ပါ။ “အဝိဇ္ဇာသခ္ပါရ တဏ္ဍာဥပါဒိန်
ဘဝ” ဟူ၍ အတိတ်အကြောင်း အခြင်းအရာဝါးပါးဟု (၁)
အကွက်၌ တွေ့ရှိပါလိမ့်မည်။ တစ်ဖန်(၂)အကွက်ထဲမှာ
ပစ္စပါးအကျိုးဟူ၍ ခန္ဓာဝါးပါး သို့မဟုတ် “ဝိညာက်၊ နာမ်ရုပ်၊
သင့္ာယတနာ ဖသာ၊ ဝေဒနာဟူ၍ ပေါက်ပွားပြန်ရာ (၃)အကွက်
အကြောင်းတရားကြောင့် (၄)အကွက်အကျိုးတရား ပေါက်ဖွား
ပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်၊ (၅)အကွက်အကျိုးတရားသည်
အခြား မဟုတ်၊ မိမိခန္ဓာဝါးပါးပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ မှတ်ကြပါကုန်။

ယင်းပစ္စပါးအကျိုးငါးပါးထဲမှ တစ်ဖန် ဘာတွေ ပေါက်
ပွားပြန်သလဲဟု စိစစ်ခဲ့သော် အနာဂတ် အကြောင်းတရားငါးပါး
ဟုဆိုသော “တဏ္ဍာ ဥပါဒိန် ကမ္မဘဝ အဝိဇ္ဇာ သခ္ပါရ” ဆိုသော
အခြင်းအရာဝါးပါး ပေါက်ပွား ပြန်သည်။ သစ္ာဖွဲ့ ပါလျှင်
အကြောင်းဖြစ်၍ သမုပ္ပါဒ်သစ္ာ ဖြစ်ပါသည်။

၅၆

ပဋိဓာသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ယင်းအနာဂတ်အကြောင်းအခြင်းအရာငါးပါးမှ တစ်ဖန်
ဘာတွေများပေါက်ပွားပြန်သလဲဟု ပြန်၍စိစစ်ပြန်သော် --
အနာဂတ်အကျိုးအခြင်းအရာငါးပါးကိုရပြန်သည်။ ယင်းကို
သစ္ာဖွံ့ပါက ဒုက္ခသစ္ာသာဖြစ်သည်၊ ထိုကြောင့် အတိတ်
အကြောင်းအခြင်းအရာငါးပါးမှ ပစ္စပွဲန်အကျိုး အခြင်းအရာ
ငါးပါးပေါက်ပွားပြန်သည်။ ယင်းပစ္စပွဲန် အကျိုးအခြင်းအရာ
ငါးပါးမှ တစ်ဖန် အနာဂတ်အကြောင်းအခြင်းအရာ ငါးပါး
ပေါက်ပွားသည်။ ယင်းအနာဂတ် အကြောင်းအခြင်းအရာငါးပါးအနာဂတ်အကျိုးအခြင်းအရာ ငါးပါးပေါက်ပွားပြန်သည်။
ဤသို့အတိတ် ပစ္စပွဲန် အနာဂတ် ကာလသုံးပါးဖြင့် လှည့်၍သာ
ဖြစ်နေသည်။ သစ္ာအားဖြင့် သမုဒယသစ္ာမှ ဒုက္ခ သစ္ာ
ပေါက်ပွားသည်။ ဒုက္ခသစ္ာမှတစ်ဖန် သမုဒယသစ္ာပေါက်ပွား
ပြန်၏။

ထိုကြောင့် သမုဒယနှင့် ဒုက္ခသာလှည့်နေသည်။
သမုဒယ-ဒုက္ခ သမုဒယ-ဒုက္ခဟု အဝိုင်းပြီးပဲလှည့်၍နေ၏။
အတိတ်၊ ပစ္စပွဲန်၊ အနာဂတ် တစ်ဖန်အတိတ် ပစ္စပွဲန်အနာဂတ်
ဤကာလသုံးပါးသာ လှည့်၍နေသည်။

အဝိုင်းအကြောင်းအကြောင့် မသိ၍ပြုလုပ်သည်။ ပြုလုပ်၍
ခန္ဓာငါးပါးမှ ဒုက္ခသစ္ာရသည်။ တစ်ဖန် မသိသော အဝိုင်းဦးစီး
ပြီး တဏောက္ခိုင်းပြန်သောကြောင့် ဘုံဘဝ ရောက်ရာရောက်
ကြောင်း အလုပ်တွေလုပ်ပြန်သည် သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေး
အတွက် အပါယ်ရောက်ကြောင်း အလုပ်တွေကိုလည်း လုပ်ပြန်
သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

92

ယခုစာဖတ်ပရီသတ်များသည် မည်သည့် အကွက်ထဲ၌
ရှိသနည်းဟု မေးခဲ့သော် () အကွက်ထဲမှာရှိပါသည်ဟု ဖြေဆို
ရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း(၂)ကွက်ထဲမှာ ဝိညာက္ခ၊ နာမ်ရပ်၊ သွေ့သတနာ၊
ဖသာ၊ ဝေဒနာဆိုတာခန္ဓာဖွဲ့သော ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်၍ ထိုခန္ဓာငါး
ပါးသည် ဒုက္ခသစ္ာ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်သည်။ (၁)အကွက်ပြန်
ကြည့်ပါ။ အတိတ်အကြောင်းအခြောင်းအရာငါးပါးဖြစ်သော အပိုင်း၊
တဏ္ဍာ၊ သခိုရ အစရိုသော အကြောင်းခံကြောင့် (၂)အကွက်၌
ရှိသော ခန္ဓာငါးပါးကိုရရှိသည်။ ထိုကြောင့် (၃)အကွက်သည်
အကြောင်းသစ္ာဖြစ်၏။ (၂)ကွက်သည် အကျိုးဒုက္ခသစ္ာ

၅၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ဖြစ်သည်။ ဒါကြာင့် သမုဒယနှင့် ဒုက္ခသစ္စနှစ်ပါးသာလျည့်
နေသည်။ နိရောဓသစ္စနှင့် မဂ္ဂသစ္စကွယ်နေသည်။ တစ်သံသရာလုံး
ဆရာကောင်၊ သမားကောင် လုံးညွှန်ကောင်၊ မိတ်ဆွဲကောင်နှင့်
မတွေ့ခဲ့ရသောကြာင့် ထိုသစ္စနှစ်ပါး တို့သည် မိမိသစ္စနှစ်
ကွယ်နေသည်။

ယခုသစ္စသံသောအခိုင်မှာဆရာကောင်၊ သမားကောင်၊
လမ်းညွှန်ကောင်းတည်းဟူသော ကျေးဇူးရှင်မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များကို ဖတ်ကြား
တွေ့မြင်ရသော အချိန်အခါးမျိုး၌ မဂ္ဂနှင့် နိရောဓသစ္စနှစ်ပါးကို
ဖြင့် မိမိသစ္စနှစ်ရအောင် လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
ကြပါဟု တိုက်တွန်းနှီးဆော်အပ်ပါသတည်း။

မဂ္ဂနှင့် နိရောဓသစ္စနှစ်ပါးကို မိမိသစ္စနှစ်ရရှိအောင်
မဂ္ဂပြဟ္မစရိယအလုပ် (ဝ) မဂ္ဂအလုပ် (ဝ) ဝိပသုနာအလုပ်
(ဝ) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်အကန္တတွေဖြတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မိရန်
အရေးကြီးပါသည်။ ယင်းစက်အကန္တတွေ ဖြတ်တဲ့နည်းကို
နောက်ပိုင်း၌ ဆက်၍ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

ဤအပိုင်း(၉)ကို နားမလည်မချင်း ထပ်တလဲလပုစံကို
ကြည့်၍ဖတ်ရှုလေ့လာတော်မူကြပါကုန်၊ ယောဂါအပေါင်း
သူတော်ကောင်းတို့ ---။

အပိုင်း (၁၀)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကန့်ချိုး၍ ဒေါက်ဖြုတ်ပြီး
ပုံတောင်း (ပဒေါင်း)ဝင်ရှိုးချိုးအကွပ်ကို
ဖြုတ်နည်းများ

အထက်ပါပုံစံ (၂)ကိုကြည့်ပါ။ ဝင်ရှိုးပဒေါင်း၊ ဒေါက်
အကွပ်ဟူ၍ပြထားသည်။

လူည်းသီးကိုမြင်ဖျောက်ပါလိမ့်မည်။ အဝိဇ္ဇာ တက္ကာသည်
ပဒေါင်း၊ ထိုပဒေါင်းပေါ်က ဒေါက်တွေ့ရှိသည်။ ဒေါက်တွေ
ပေါ်က အကွပ်ဟူ၍မြင်ရပါလိမ့်မည်။ အလည် တည့်တည့်မှာ
ဝင်ရှိုးပေါက်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်ဆိုသည်မှာ ပုညာဘိသခါရာ အပုညာဘိသခါရာ
အာန္တာဘိသခါရာ ဒေါက်တွေဖြစ်သည်၊ ပဒေါင်းဆိုသည်မှာ
အဝိဇ္ဇာ၊ တက္ကာဖြစ်သည်။ အကွပ်ဆိုသည်မှာ ဧရာ၊ မရက
အကွပ်ဖြစ်သည်။

အဝိဇ္ဇာ၊ တက္ကာသည် ပဒေါင်းဖြစ်သည်။ ထိုအပေါ်၌
ဒေါက်လေးခုထပ်ပြီးလျှင် ခိုင်မြဲစေခြင်းငှာ အပေါ်က အကွပ်
ကွပ်ပေးရသည်။ သံပတ်ခွေဖြင့် ချုပ်ပေးရသည်။ ထိုသို့အကွပ်
ပါမှ ဒေါက်တွေပြုတ်မည်ကို မစိုးရိမ်ရဘဲ ခိုင်မြဲတည်တဲ့ မည်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ရှိုး၊ ပဒေါင်း၊ သီးပေါ်ကအကွပ်
ဆိုသဖြင့် အဂါငါးပါးပြည့်စုံသွားပြီ။

ဝဋ္ဌတောင့်တပြီး သို့မဟုတ် နှစ်ပြည် လျှပြည် ဆိုတဲ့
ဘုံဘဝတောင့်တပြီး ပြုလုပ်သော ပုံညာဘီသခါရသည် ဒေါက်
တစ်ခု၊ သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး စသည်ကြောင့် ပြုလုပ်
သော အကုသိုလ်မှူ အပုညာဘီသခါရသည် ဒေါက်တစ်ခု၊ ရုပ်
ဘုံရောက်ကြောင်း ပြုလုပ်သော အာနေ့ဗာဘီသခါရသည်
ဒေါက်တစ်ခု၊ အရှုပ်ဘုံရောက်ကြောင်း ပြုလုပ်သော သမထ
အလုပ် အာနေ့ဗာဘီသခါရ ဒေါက်တစ်ခု၊ ပုံညာဘီသခါရ
ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ အပုညာဘီသခါရပြုသည်ဖြစ်စေ၊ အာနေ့ဗာဘီ
သခါရပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ပြဟ္မာပြည်ရောက်ကြောင်း သမထတွေ
အားထုတ်သည်ဖြစ်စေ အကွပ်ဟုဆိုအပ်သော ရော၊ မရဏှုံ
သာလမ်းဆုံးရသည်။ ရော၊ မရဏနယ်ထဲ၌သာ လမ်းဆုံးရသည်။
(ဂါ) သခိတနယ်ထဲ၌သာ လမ်းဆုံးရမည်၊ (ဂါ) သုံးဆယ့်
တစ်ဘုံအတွင်း၌သာ လမ်းဆုံးရမည်။

ရှုပ်ဘုံရောက်ပြန်ပါလျှင်လည်း ရော၊ မရဏသာလမ်းဆုံးရ
မည်ဖြစ်သည်။ အရှုပ်ဘုံရောက်ပြန်ပါလျှင်လည်း အိုမှူ၊ သေမှူးမှူ
မလွှာတ်နိုင်၊ သခါရနယ်ပယ်အတွင်းမှာ မည်သည့် အလုပ်ကိုလုပ်
လုပ် လုပ်လေသမျှသည် ရော၊ မရဏအပြင်ဘက်ထွက်လမ်းမရှိခြား။
ရော၊ မရဏမှာသာလမ်းဆုံး၍ အပါယ်ဘုံ၌ဖြစ်ပြန်ပါကလည်း
အိုမှူ၊ နာမှူတည်းဟူသော နယ်ပယ်အတွင်း၌သာ တဲ့လည်လည်
ဖြစ်ချေမည်။ ဘုံဘဝဆုတောင်းပြီး လုပ်တဲ့ကုသိုလ်ဆိုလျှင် မည်
သည့် ကုသိုလ်ဖြစ်ဖြစ် ရော၊ မရဏဆိုတဲ့အိုမှူ၊ သေမှူး၌သာ
အခွန်ဆက်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအပြင်ဘက်သို့ မထွက်နိုင်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၆၁

ယင်းကသာ ချုပ်ထားသဖြင့် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူး။

ဘုံဘဝတောင့်တြီး လျှော့ကုသိုလ်သည် ကုသိုလ်ပင်ဖြစ်
ဌားသော်လည်း ဧရာ၊ မရဏှုံသာ လမ်းဆုံးရသည်။ သားရော၊
သမီးရော၊ စီးပွားရေးကြောင့် မလွှာသာ၍ ပြောရတဲ့ ဝစ်ကံ၊
အကုသိုလ်ဖြစ်သော မုသားအစရှိသော ဝစ်ဒုစရိုက် အဖိန္ဒာဒါန
အစရှိသော ကာယဒုစရိုက်၊ လူသား၊ မစွဲရိယ အစရှိသော
မနောဒုစရိုက်တွေကိုလည်း ပြုရသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည်
အပူညာဘိသခါရ ဒေါက်တွေဖြစ်သည်။

ဆရာမှုး၏သော်လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းမှုး၏
သော်လည်းကောင်း၊ အဘိညာဉ်လမ်း စျောန်လမ်းလိုက်ပြီး
သမထအားထုတ်၍ စုတိသောအခါ ပြဟ္မာ့ဘုံရောက်ခြင်း
အကြောင်းဟုဆိုအပ်သော အနေ့ဗာဘိသခါရ အမှုတွေသည်
ဒေါက်တွေဖြစ်သည်။

ရှုပ်သည်ပင်လျှင် ဒုက္ခဖြစ်တာပဲ။ ရှုပ်ကြောင့်သာလျှင်
ဒုက္ခ အကြောင်းခံပဲ ဟူ၍ ရှုပ်ကိုရှုမှန်းပြီး အရှုပ်ဘုံရောက်
ကြောင်း သမထတွေ အားထုတ်ပြန်သည်။ ဤသည်ပင်ဒေါက်ဟူ
၍ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုဒေါက်ကြီးလေးခုသည် ပဒေါင်းပေါ်၌ တပ်ပေးရ^၁
သည် ပုံစံ(၂)ကိုကြည့်ပါ။ ထိုပေါ်၌ထဲမှာ ဝင်ရှိုး တစ်ဖန်
တပ်ရပါဦးမည်။ ပဒေါင်းဝင်ရှိုး တပ်မှုသာလျှင် ဤဘီးဟုဆို
အပ်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ကြီးက လှည့်လည်နိုင်ပါမည်။

ထိုဒေါက်လေးမျိုးကို ဧရာ၊ မရဏ အကွပ်ကြီးကသာ

၆၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

အုပ်ချုပ်ထားရာ ပုညာဘီသီရတွေ ပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊
အပုညာဘီသီရဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊
ရှုပုဘုရာက်တဲ့ သမထတွေပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အရှုပုဘုက္ခာ
ရာက်တဲ့အလုပ်တွေလုပ်သည်ဖြစ်စေ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေ
ဘေးက မလွတ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအတို ရော၊ မရဏ အပြင်
ဘက်ကို ထွက်လို့ မရနိုင်ချေ။

ပုံစံ (၂)ကိုကြည့်ပါ။ ဤဘီးကြီးကို အာသဝဆိုတဲ့ ဝင်ရိုး
တပ်ကြပါစို့။ “အာသဝသမုဒယာ အစိုးဌာ သမုဒယာ”ဟုဟော
တော်မူသည့်အတိုင် အာသဝ ဝင်ရိုးဆိုသည့်မှာ ပဒေါင်း၌ စွဲပုံရမည်။
ထိုပဒေါင်းပေါ်မှာ ဒေါက်လေးခုထပ်ရသည်။ ထိုဒေါက်လေးခုပေါ်က
တစ်ဖန် အကွပ်နှင့် ချုပ်ထားရပြန်သည်။ ပဒေါင်းထဲမှာ အာသဝ
ဝင်ရိုးတပ်၌ပြီးပြီ။ လျည့်ရန်လို့ ပါသေးသည်။ လျည့်သောအခါ်
ဒေါက်တွေသည် အထက်သို့ ရောက်သောအခါ်လည်း ရောက်သည်။ တစ်ဖက်သော
ဘေးသို့ ရောက်သောအခါ် ၌လည်းရောက်သည်။ တစ်ဖက်သော
ဘေးသို့ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အထက်သို့ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊
အောက်သို့ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ဘက်သို့ရောက်ရောက်
ရော၊ မရဏ ပြင်ဘက်သို့ ထွက်နိုင်ပါရဲ့လားဟု မေးပါက
မထွက်နိုင်ပါ ဟူ၍ပင် ဖြေဆိုရ လိမ့်မည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ပြဟ္မာဘုရာက်သည်ဖြစ်စေ၊ လူပြည်
ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ နတ်ပြည်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အပါယ်ငရဲ
စသော ဘုမှာကျရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ ရော မရဏ အကွပ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၆၃

အတွင်းမှ မထွက်နိုင်ဟူ၍သာ မှတ်ရချေသည်။ တစ်သံသရာ
လုံး ဤကဲ့သို့ချဉ်းပင် နေခဲ့သည်။ အိပ္ပါ၊ နာပ္ပါ၊ သေပ္ပါသာ
အကြိမ်ကြိမ် နဲ့ခဲ့ရသည်။

ဤဘီးကြီးသည် အထက်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အောက်
ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အရှေ့ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အနောက်ဘက်
ရောက်သည်ဖြစ်စေ ဘယ်သောအခါ ကာလမှ အန္တရာယ်
ကင်းပြီးနေခဲ့ရသည်ဟူ၍မဆုံး အိပ္ပါ၊ နာပ္ပါ၊ သေပ္ပါ မနဲ့ရသည်ဟူ၍
လည်းမရှိ။ လူပြည် နတ်ပြည်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ ပြဟ္မာပြည်
ရောက်သည်ဖြစ်စေ အိပ္ပါ၊ သေပ္ပါ၊ ငရဲပြည် ရောက်သည်ဖြစ်စေ
အိပ္ပါ၊ သေပ္ပါဆိုသည့် ရော၊ မရဏ လက်တွင်းက ကင်းလွတ်ခဲ့
ရသည်ဟူ၍ တစ်ရုံတစ်ခာစ်မျှ မရှိခဲ့ချေ။

ဤဘီးကြီးသည် အမြဲမပြတ်လျည်လျက်သာရှိသည်။
ရပ်နားသည်ဟူ၍မရှိ။ လည်တိုင်း-လည်တိုင်း ခန္ဓာဝါးပါးကိုဆွဲ
ငင်ပြီးသကာလ ယဉ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် ခန္ဓာဝါးပါးသည် အထက်ပြဟ္မာဘုံရောက်
သည်ဖြစ်စေ၊ အိပ္ပါ၊ သေပ္ပါနှင့်သာနဲ့ရ၏။ နတ်ပြည်ရောက်သည်
ဖြစ်စေကာမူ အိပ္ပါ၊ သေပ္ပါနှင့်သာ နတ်ခန္ဓာနဲ့ရ၏။ လူပြည်
ရောက်၍ လူခန္ဓာပါကလည်း အိပ္ပါ၊ သေပ္ပါနဲ့သာ နဲ့ခဲ့ရသည်
ချဉ်းပင်ဖြစ်သည်။ အကွပ်အခွေဟူသော ရော၊ မရဏ နယ်
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွင့်မပြု၊ ထွက်ခွင့်မကြုံခဲ့ချေ။ ဤအတိုင်း
သံသရာတစ်လျှောက်လုံးထွက်ခွင့်မရဘဲ တဝဲလည်လည်
အထက်ကိုရောက်လိုက်၊ အောက်ကိုရောက်လိုက်၊ ဘေးရောက်

လိုက်နှင့် လာခဲ့ကြသည်မှာ ကျွတ်ခွင့်လွှတ်ခွင့်ဟူ၍ လုံးဝမမြင် ခဲ့ကြခဲ့။

တစ်ဖို့ သစ္စာနယ်ယ်အတွင်းက ကြည့်ကြပါဖို့ အဝိဇ္ဇာနှင့် တက္ကာသည် ခန္ဓာကိုဖြစ်စေသောလက်သည်ဖြစ်သည်၊ ဒုက္ခ သစ္စာအမှန်တရားဖြစ်သည်။ ဒုက္ခသစ္စာခန္ဓာဝါးပါးကို ဖြစ်စေသော ကြောင့် အဝိဇ္ဇာနှင့် တက္ကာသည် သမုဒ္ဓယသစ္စာ၊ ယင်း အဝိဇ္ဇာနှင့် တက္ကာကြောင့် ခန္ဓာဝါးပါးရရှိသည်။ ထိုကြောင့် ခန္ဓာဝါးပါးသည် ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်သည်။ သမုဒ္ဓယကြောင့် ဒုက္ခ ဖြစ်ရ၏။ သမုဒ္ဓယနှင့် ဒုက္ခသာ တစ်သံသရာလုံး အဖော်လုပ်ခဲ့ရ၏။ မဂ္ဂနှင့် နိရောဓာတ္ထူ၍ မတွေ့မကြုံဘဲ အလွှဲကြီးလွှဲခဲ့ရ၏။

ထိုကြောင့် သမုဒ္ဓယ ဒုက္ခ သမုဒ္ဓယ ဒုက္ခ သမုဒ္ဓယ ဒုက္ခ နယ်ထဲကပင် မထွေကိုနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ချေသည်။ မဂ္ဂသစ္စာနှင့် နိရောဓ သစ္စာဆိုသည့် သစ္စာနှစ်ပါးကို သပိတ်မျှက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုကြောင့် သံသရာရှည်များခဲ့ရသည်။ သံသရာ ရှည်များခဲ့ရသည်ဆိုသည်မှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်သော အလုပ်ရှည်ခြင်း (၀) ဒုက္ခတန်းရှည်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖို့ စက်ဝိုင်းပုံစံ (၁)ကိုပြန်ကြည့်ကြပါပြီးစိုးစိုးစိုးစိုး အဝိဇ္ဇာ၊ တက္ကာ၊ ဥပါဒီနှင့်သည် ကိုလေသဝိုင်ဖြစ်သည်။ ထို ကိုလေသာဝိုင်တွေကို ကြိုးစားပြန်သည်၊ ထိုကိုလေသဝိုင်ထဲမှ တစ်ဖို့ သခိုရနှင့် ကမ္မဘဝတွေကို အားထုတ်ပြန်သည်။ ထို ကြောင့် ကမ္မဘဝကို ရပြန်သည်။ နောက်တစ်ခါ ကမ္မဝိုင်ထဲမှ ခန္ဓာဝါးပါးဆိုတဲ့ ဝိပါကဝိုင်တွေ ပေါက်ပွားပြန်သည်။ ဉ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၆၅

ကဲ့သိုကိလေသဝဇ္ဈကြာင့် ကမ္မဝိဇ္ဇ ဖြစ်ပြန်သည် ဟူ၍သာ
ဝဇ္ဇသုံးပါးတို့ မရပ်မနား တရစပ် လှည့်လည်နေခြင်းကိုဖြစ်စေ
တော့၏။

ဝဇ္ဇသုံးပါးလှည့်လည်၍ဖြစ်နေခြင်းဆိုသည်မှာ
ကိလေသ ဝဇ္ဇမှုကမ္မဝိဇ္ဇ ကမ္မဝိဇ္ဇမှ ပိပါကဝဇ္ဇ ဟူသောအစဉ်မပြတ်
လှည့်ကာ လှည့်ကာနေတော့သည်။ ဝဇ္ဇမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းကား
မရှိခဲ့။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော သေကြောင်းကြံ၍ သေသည်
တွေကိုရသည်။ သေကြောင်းနှင့် သေသည် တွေလှည့်နေသည်။
၍၍သို့ဆိုသည်မှာ အပြော ဆိုးသလောက် အဖြစ်မှုန်သည်။
စဉ်းစားကြည့်ပါ ယောဂါတို့။ သစ္စနယ်မှ ကြည့်လိုက်ပြန်သော
သမုဒယနှင့် ဒုက္ခသာ လှည့်လည်နေတော့သည်။

ပုံစံကိုကြည့်ပါ။ သမုဒယကြာင့် ဒုက္ခသာလှည့် လည်
လျက်ရှိသည်။ ကာလအားဖြင့် ဝေဖန်ခဲ့သော် အတိတ်ဘဝမှာ
ပစ္စပွဲနှင့် ပစ္စပွဲနာဝမှ အနာဂတ်ဘဝသို့သာ ကာလသုံးပါး လှည့်
ပြီးနေတော့သည်။ ကရွတ်ကွွှုံးကော်လျောက်ဆိုတာ ၍၍သို့ အစိုင်း
ပြီးနေခြင်းကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အစိုင်းပြီးဟုတ်၊ မဟုတ်ကို
မိမိတို့ ခန္ဓာကိုညာ၏နှင့် ဝေဖန် စဉ်းစားကြည့်ပါကုန်။

ထို့ကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်မှ ဝဇ္ဇကျွတ်မည်။ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်ဆက်သမ္မာ ဒုက္ခဆက်မည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အတိုင်းသွား
ခဲ့သော သံသရာရှုည်၍ ဒုက္ခရှုည်မည်။ သံသရာမရှုည်စေလိုက
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်လမ်းကိုရှာရမည်။ ဝဇ္ဇသုံးပါးမှ ကျွတ်လမ်း

၆၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ထွက်လမ်းကိုရှာရမည်ဖြစ်သည်။ သမှုဒယနှင့် ဒုက္ခကို ခြေကန်ရ
ပါလိမ့်မည်၊ သမှုဒယနှင့် ဒုက္ခကိုခြေကန်ပြီး ထွက်မြောက်ရာ
ထွက်မြောက်ကြောင်း လမ်းကိုလိုက်ရန် ကြီးစား စိတ်ကူးတော်
မူကြပါကုန်။

ယခုဘဝမှာ အသိဉာဏ်ထိုက်တန်သလောက် ရရှိလာ
၍ အခွင့်ကောင်းအခါကောင်းရသည်အခါ ဝင်ရိုးကိုသော်လည်း
ကောင်း၊ ပဒေါ်းကိုသော်လည်းကောင်း ချိုးပါမှ ဒေါက်တွေကို
သော်လည်းကောင်းဖြုတ်ပါမှ အရာ၊ မရဏ တည်းဟူသော
အကွပ်ကြီးကိုသော်လည်းကောင်း ရိုက်ချိုးနိုင်မှသာ အရာ၊ မရဏ
လက်တွင်းမှ လွှာတ်ကင်းနိုင်မည်ဖြစ်ရာ ထွက်ပေါက်မရှိ၍ ရှာ
လိုသောစိတ်ကိုဖြင့် ယနေ့ကစ၍ သန်သနထွားထွားကြီး မွေးမြှေ
တော်မူကြပါကုန်။

ထွက်ပေါက်ကို အလိုရှိပါက မဂ်ဖိုရ ရပါလို၏- ဟု
ဆုတောင်းနေရုံနှင့်ရမည်မဟုတ်။ မရှင်အလုပ်(ဝ)ပိပသာနာ
အလုပ်လုပ်မှသာ၊ အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် လုပ်မှသာ-(ဝ)
ဝိဇ္ဇာဥဒပါဒီ ဖြစ်အောင်၊ တဏ္ဍာမှအလောဘ ဖြစ်အောင်လုပ်ကြ
မှသာ ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်ကြောင်း ရပါလိမ့်မည်။

နောက်အပိုင်းတွေတွင် ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်
ကြောင်း ဆက်လက် ဖတ်ရှုလေ့လာကြပါကုန်။

အပိုင်း (၁၁)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အတိုင်းသွားလျှင်
အကန်းလမ်းသွားသည်နှင့် တူပုံ
ကျေးဇူးရှင်မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဥပမာပေးပုံ

သစ္စာလေးပါးမသိမှုသည် အဝိဇ္ဇာဖြစ်သည်။ အဝိဇ္ဇာ
ဖုံးလွှမ်းခြင်းကြောင့် သစ္စာမသိတဲ့သူကိုပုံထုဇ္ဇာတဲ့ ခေါ်သည်။
ထိုပုံထုဇ္ဇာမှုလည်း ကလျာဏပုံထုဇ္ဇာ၊ အန္တပုံထုဇ္ဇာ
ဟူ၍ ပုံထုဇ္ဇာနှစ်မျိုးရှိရာ သစ္စာမသိသူသည် အန္တပုံထုဇ္ဇာ (ဝ)
ပုံထုဇ္ဇာကန်းမည်၏။ ပုံထုဇ္ဇာအကန်းတို့သဘောမှာ အငြိမ်မ
နေတတ်သောသဘောရှိကြသည်။ ဟိုဟိုသည်သည် လမ်း
သွားချင်သည်၊ လမ်းလျှောက်ချင်သည်။

သစ္စာမသိ အမျှောင်ထဲလည်းရောက် ချောက်ထဲ ကျင့်ထဲ
လည်း ကျေရောက်ပေမည်။ မျက်စိကလည်း အလင်းမရ။ လမ်း
ကလည်း သွားချင်ပြန်ပါသည်။

ထိုကြောင့် ပုံထုဇ္ဇာအကန်းသည် နောင်ဘဝ ကောင်းစား
လို၍ဟု လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာဖြစ်စေလိုတဲ့ညာခြေတည်း
ဟူသော (လက်ယာခြေ) ပုံညာဘီသီရေအမှုကိုလည်း ပြု၍
လမ်းသွားသည်၊ (ဆိုလိုသည်မှာ ဘုံဘဝဆုတောင်းပြီး ဘဝ
ကောင်းစားရေး၊ နောင်ဘဝ ကောင်းစားရေး ရအောင်တောင့်
တ၍ ပုံညာဘီသီရကို ပြု၍ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ

၆၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းသည်။)

ဘယ်ခြေတည်းဟူသော သားရော၊ သမီးရော၊ စီးပွားရော အတွက် ပစ္စည်းသွေ့ရှာဖွေပြီးသကာလ အကုသိုလ် အမှုတွေ ပြုသည်။ ပုညာဘိသခါရ အမှုတွေကို ကြိုးစားပြန်သည်။ (ဆိုလိုသည်မှာ ဘယ်ခြေနှင့် လမ်းသွားရသည်ဟု ဆိုသည်။)

ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ အမှုမျိုးတွေကိုပြုရသနည်း ဆိုသော သစ္စာမသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ပြုချင်ရာပြုတဲ့ ပုညာဘိသခါရ အပုညာဘိသခါရကို ပြုလုပ်အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့ပြုလုပ်အားထုတ်ခြင်းကို ဘယ်ခြေညာခြေလှမ်း ပြီးမျက်စိကန်းလမ်းလျှောက်သည်ဟုဆိုချင်သည်။ (မျက်စိကန်း တာသည် အဝိဇ္ဇာ လမ်းသွားတာသည် သစ္စာမသိခြင်း၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ပုညာဘိသခါရ အပုညာဘိသခါရအမှုတွေပြုခြင်း သည် ဘယ်ခြေညာခြေနဲ့လှမ်း၍ သွားခြင်းဟု ဆိုသည်။)

ဤခန္ဓာဝန်ဒုက္ခသစ္စာကြီးကိုရှုခြင်း၊ မူန်းခြင်းပြီးငွေခြင်း ဖြစ်၍ ဤခန္ဓာဝန်ဒုက္ခသစ္စာကြီးမှ လွှတ်ရပါလို၏ဟု ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေပြုလုပ်ခြင်းသည် သစ္စာသိပြီး လျှိုဒိန်းပေးကမ်း ခြင်းဖြစ်ရာ ဝိဝင့်ကုသိုလ်ဖြစ်သဖြင့် အဖူအမည်း မရောတဲ့ ကုသိုလ်(ဝါ) ကဖြတ်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်သည်။

ဤနေရာ၌အချို့ကို စောဒကဝင်လိုသူများက သံသရာ ကြီးကရှည်ကရှည်သနဲ့ နိဗ္ဗာန်မရခေါင်စပ်ကြား ဆင်းရဲနေလျင် အခက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘာလျှိုလှိုချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာရရပါလို

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၆၉

၏ဆိုတဲ့ဆုကလေးဖြင့် တောင်းဦးမှုပဲဆိုတဲ့ လူတွေလည်းဘိုး၊ ဘီး ဘောင်၊ ဘင်လက်ထက်ကစြိုး မိန့်ဖလာအတိုင်းအနိုစွဲပြီး လာနဲ့ကြရာ အထက်တန်းကျသော အယူအဆဆိုလျှင် လက်ခံသုတေသန၍ အောက်တန်းကျလျှင် ပယ်ကြရောင်ကြသင့်ပေသည်။

လက်ခံထိုက်၊ ပယ်ထိုက်ဆိုခြင်းကို အောက်ပါအတိုင်း စိစစ်သင့်ကြပေသည်။

လူမှု၊ ပေးမှုသည် ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ နတ်စည်း စိမ့်၊ လူစည်းစိမ့်ရရပါလို၏ ဆိုခြင်းသည် တက္ကာ ဦးစီးသည်။ ထိုကြောင့် ရောပြုမ်းသောက်ဖြစ်နေသည်။ လျှူတာတန်းတာက အဖြူကံ၊ လူစည်းစိမ့်နတ်စည်းစိမ့်တောင့်တတာက တက္ကာဆို သောကြောင့် အကုသိုလ်ဖြစ်၍ အမည်းကံဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် အမည်းအဖြူ၊ ရောသောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

အကျိုးပေးကိုပြရလျှင် အဖြူအမည်း ရောသောက်သည် နဂါးမင်းကြီး၊ မင်းလာဆင်ဖြူတော် စသော အကျိုးမျိုးကိုပေး နိုင်သည်။ ထိုကြောင့် အမည်းအဖြူရောသောက်ကိုလုပ်ကောင်း၊ မလုပ်ကောင်း မိမိထိုကိုယ်ပိုင်ညာက်နှင့် ဝေဖန်ကြရာသည်။

မျက်စိကန်းလမ်းသွားသည်ကို ဆက်ကြပါဦးစီးဖို့ မျက်စိ စုလုံးကန်းသည် အဝိဇ္ဇာ၊ ဘယ်ခြေညာခြေလှမ်း၍ သွားခြင်းသည် ပုညာဘိသခါရနှင့် အပုညာဘိသခါရဖြစ်သဖြင့် ညာခြေဆိုတာနှင့် လှမ်းလျှင် လူခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စပင်ရသည်။ ဘယ်ခြေ ဆိုတာနှင့်လှမ်းသည် ဆိုရာ၌လည်း ဒုဂုတ်ရောက်ကြောင်း အမှ တွေကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်သည်။ အပါယ်အကျိုး

၃၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

ပင် ပေးသည်။

ထိုကြောင့် စုလုံးကန်းလမ်းသွားခြင်းသည် သွားမိသွားရာ ရောက်မိရောက်ရာကိုသွားသည်။ ပြုမိပြုရာကိုပြုသည်။ ပြုမိပြုရာပြုခြင်းကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော် အတိုင်း သခြာရ ပစ္စယာ ဝိဉာဏ်ဖြစ်သည်။

ဝိဉာဏ်ဆိုသည်မှာ ပဋိသန္ဓာတ်ပြုပိဉာဏ် ဖြစ်သဖြင့် စုလုံးကန်းလမ်းသွားသည်။ လမ်းသွားသဖြင့် ချော်လဲ၊ ချောက်ထဲကျသည်။ ချော်လဲချောက်ထဲကျသည်ဆိုသည်မှာ အတိဖြစ်ရခြင်းကိုဆိုပါသည်။ ထိုကြောင့် “အတိပိဒက္ခာ” ဆိုသောကြောင့် ပဋိသန္ဓာတ်ဆိုတဲ့ဒက္ခာကို လူလှကြီးရတော့သည်။

ထိုပဋိသန္ဓာတ်အဖြစ်သို့ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါလျှင် အမိ၏ အစာဟောင်းအိမ်နှင့် အစာသစ်အိမ်ကြားထဲမှာ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် အညစ်အကြေးမျိုးစုတဲ့နေရာ၌သွား၍ စုလုံးကန်းလမ်းသွားသည်။ ချော်ပြီးလဲသည်။ ဒါကြောင့်မသိတဲ့လူ စုလုံးကန်းလမ်းသွားသည်။ ချော်လဲသည်ဆိုသည်မှာ အမိဝင်းထဲ ကျဉ်းမြှောင်းလှသောနေရာ၌ ချော်လဲခြင်း၊ ပဋိသန္ဓာတ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ‘အတိပိဒက္ခာ’ ဖြစ်သည်။

အပိဋ္ဌာပစ္စယာသခြာရာဟု ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်၌ ဟောတော်မှုသည့်အတိုင်း ယခုဘဝ၏ အစသည်အတိဖြစ်သည်။

အတိသည် ပဋိသန္ဓာတ်ပြုပိဉာဏ်က အစဖြစ်သည်။ တစ်ခါ ဝိဉာဏ်ပစ္စယာနာမရှုပံ့ဆိုသည့်အတိုင်း ချော်လဲသည်။ အနာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၃၁

ရသည်။ အနာဆိုသည်ကား နာမ်-ရှုပ်ကို ခြင်းဖြစ်၍ ယခုဘဝရ ရှိနေတဲ့ နာမ်နှင့် ရုပ်ပင်တည်း။

စုလုံးကန်းလမ်းသွားတော့ ရှိုးရှိုးလဲခြင်းလော့၊ ကျွမ်း ထိုးမောက်ခုလဲခြင်းလောဟု မေးသော် ကျွမ်းထိုးမောက်ခုလဲ ခြင်းဖြစ်၍ အနာဆိုတဲ့ ရှုပ်နာ၊ နာမ်နာတွေရသည်။ ဉ်ရှုပ်နာ၊ နာမ်နာတွေသည် ဒုက္ခလား၊ သုခလားမေးသော် ဒုက္ခအမှန် ဖြစ်သည်။

ရှုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခြားရှိသော တရား အားလုံးသည် “သခိုက္ခန ပန္တပါဒါနက္ခန္တဒုက္ခ”ဆိုသည့် အတိုင်း ဒုက္ခသစ္ဓာသာအမှန်ဖြစ်သည်။

ရှုံးဆက်သွားပြန်သော် နာမရူပပစ္စယာသုတေသန ဆိုသည့် အတိုင်း အနာတွေပေါ်၍ ပြည်တွေ၊ မန်းတွေ၊ ငန်းတွေထ သည်။ မျက်စိအနာ၊ နားအနာ၊ နှာခေါင်းအနာ၊ လျှာအနာ၊ ကိုယ်အနာ၊ စိတ်အနာတွေမှာ ပြည်တွေထသည်။ ငန်းတွေ မန်းတွေ ထသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခ်ကလည်း ခန္ဓာဝါးပါးကိုဂဲဏ္ဍာတော့ အနာဟုဟောတော်မူ၏။ မျက်စိက ရှိနေတော့ ကြည့်မိသည်။ နားကရှိနေတော့ကြားမိသည်။ နှာခေါင်းကရှိနေတော့ နမ်းမီ သည်။ ရှှုမိသည်။ လျှာကရှိနေတော့ စားမီလျှက်မိသည်။ ကိုယ်ကရှိနေတော့ တွေ့ထိမိသည်။ စိတ်ဆိုတဲ့ မနာယတနှုံး

၃၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

နေသောကြာင့် ကြံစည်တွေးတောမိသည်။

ဉ်သီဖြစ်သောကြာင့် အာရုနှင့် ဒါရ တိုက်ဆိုင်တိုင်း
တိုက်ဆိုင်တိုင်း လောဘသော်လည်းကောင်း၊ ဒေါသသော်
လည်းကောင်း၊ ဒေါမနသာသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ဒါကြာင့် စုလုံးကန်းသည်လမ်းမှားသွားသဖြင့် ချော်၍
လည်းလဲသည်။ လဲ၍လည်းနာသေးသည်။ အနာကလည်း ဖြစ်
သေးသည်။ ငန်းတွေ၊ မန်းတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးထက္ခာသည်။
ဉှုကဲသို့ တစ်ကိုယ်လုံး ငန်း၊ မန်း၊ ကြိနေတုန်းမှာ သွားယတန်
ပစ္စယာဖသောဆိုသည့်အတိုင်း ဆူး အထိုးခံရပြန်လေသည်။
မြတ်စွာဘုရားက သလ္းတော့-ပြောင့်ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။
ဆူးအမျိုးစုံ အထိုးခံရသည်။ အနာရပြီးကတည်းက တစ်ကွက်မျှ
သက်သာခွင့်မရရှိခဲ့ခြေား။ အနာရ၊ ငန်းမန်းထာ ဆူးထိုးခံရ
သဖြင့်နာချက်က ပြင်းထန်လှသည်။ ဒုက္ခဒဏ်ချက်ဆိုးလှသည်။
အနာပေါ်တုတ်ကျ ဆိုသည်ပင်တည်း။

ထိုသို့ လဲချက်ပြင်းထန် နာချက်ကလဲပြင်းထန် ဒုက္ခက
လဲပြင်းထန်၊ ဉ်သီပြင်းထန်ခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မသိမှုဒဏ်
ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဉ်အဝိဇ္ဇာဦးစီးပြီး တက္ကာကလဲ အဖော်သဟဲအဖြစ်နှင့်
ဒုက္ခအမျိုးစုံ စုံသည်ထက်စုံအောင် လက်ညီးညွှန်၍ ခိုင်းချင်
တိုင်းခိုင်းသေးသည်။ (သမုပ္ပါဒကြာင့်ဒုက္ခ)။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာရွှေတ်ကြည့်ပါ။ “စဝ မေတသာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၃၃

ကောင်သူ၊ ဒုက္ခက္ခန္တသူ၊ သမုဒ္ဓယော ဟောတီ”ဟူ၍ ဒုက္ခအစု
အပုံကြီးမှတစ်ပါး ဘာမူမရှိဘူး။ ဒုက္ခသက်သက်ကြီးသာဖြစ်
သည်ဟူ၍ ဆိုသည်။

ရှေ့သို့ဆက်ပြန်လျှင် ဖသာပစ္စယာ ဝေဒနာ ဟုဆိုသော
ကြောင့် ဆူးထိုးခံရသည်။ ဆူးထိုးခံရသောကြောင့် ဝေဒနာရ
ပြန်သည်၊ နာသည်၊ ကျင်သည်၊ ကိုက်သည်၊ ခဲသည်ဆိုတဲ့
ဝေဒနာတွေပေါ်သည်မြင်သောအခါဝေဒနာပေါ်သည်ကြားသော
အခါ ဝေဒနာပေါ်သည်၊ နဲ့သောအခါ ဝေဒနာပေါ်သည်၊ မြင်
လိုက်တိုင်း၊ ကြားလိုက်တိုင်း၊ လျက်လိုက်တိုင်း၊ စားလိုက်တိုင်း
တွေ့ထိလိုက်တိုင်း ဝေဒနာပေါ်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ သူခန္ဓုဒုက္ခဝေဒနာတွေပေါ်သည်။ ပူလိုက်
တာ၊ အိုက်လိုက်တာစသည်ဖြင့် ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ပေါ်သည်။
မိမိခန္ဓာနှင့်ဟပ်ရှုံးကြည့်ကြပါ။ မြတ်စွာဘူးသခင်သည်လည်း
ခန္ဓာကိုယ်ကြည့်ပြီးဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေဒနာက္ခန္တတွေ အမျိုးမျိုး ပေါ်တာတွေ၊ လိမ့်မည်။
ဒါ ကြောင့် စုလုံးကန်း ဝေဒနာရသည်။ ချော်လဲသည်။ အနာရ^၁
သည်၊ ငန်းတွေ၊ မန်းတွေ၊ ပြည်တွေ ထာသည်။ ဆူးထိုးခံရ^၂
သည်။ (၉၆)ပါးသော ရောဂါဝေဒနာရရှိသည်။ ဝေဒနာနှင့်
ကင်းပြီးနေရတဲ့အခါမျိုး မရှိ။ အခါခပ်သီမ်း ဝေဒနာခံစား
လျက်ရှိသည်။ ပုံစုကိုကြည့်ပါ။ (၂)အကွက်တစ်ကွက်လုံးဟာ
ဒုက္ခသစ္စသာဖြစ်သည်။ ဒုက္ခသစ္စဟု မသိခြင်းကြောင့် မသိ
ခြင်းဟူသော အပိဋ္ဌာအမှာင်ထု ဖုံးနေသည်။ အပိဋ္ဌာက ပိဋ္ဌာ

ဖြစ်မှသာလျှင် ဒုက္ခသစ္စာကို ဒုက္ခသစ္စာမှန်း သိမြင်နိုင်မည်။
“ဝိဇ္ဇာဉ်ပါဒီ၊ ဉာဏ်ဉာဏ်ပါဒီ၊ ပညာဉာဏ်ပါဒီ” ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာခံရသူသည် သက်သာရာ သက်သာကြောင်းဖြစ်
သော ဆေးကိုရှာရလိမ့်မည်။ မျက်စီမြင်တဲ့သူကရှာခြင်းမဟုတ်၊
စုလုံးကန်းကရှာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းသောဆေးကိုဖြင့်
ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ဆေးမှားနဲ့သာ တွေ့မည်။

ဒုံးကြောင့် ဝေဒနာပစ္စယာ တက္ကာဟု ဆိုသောကြောင့်
နောက်ဘဝ ကောင်းစားရေးဆိုပြီးတက္ကာဒို့ကိုပြီး ဆေးရှာသော
အားဖြင့် ပုံညာဘိသီရ ပြုလိုက်ပြန်တော့ ကတိဒုက္ခပဲပြန်ရ
သည်။

ထိုကြောင့် အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းသော သစ္စာမသိသော စုလုံး
ကန်း ရှာသောဆေးသည် မှန်စွာရရှိဖို့ မဖြစ်နိုင်ခြား။

ဤကဲ့သိုပင် တစ်သံသရာလုံး ဆေးရှာလာခဲ့ကြသည်မှာ
ယခုဘဝကျပြန်တော့လည်း ထိုနည်းနှင့်နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်နောက်သော ဘဝက ငါသည် ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့
သလဲ သိကြားများဖြစ်ခဲ့လေသလား၊ နတ်များဖြစ်ခဲ့လေသလား
ဟု မေးစရာမလို့၊ အမှန်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သမုဒယသစ္စာနှင့် ဒုက္ခ
သစ္စာနှစ်ပါးသာ လုညွှာပြီး လာခဲ့ရသည်၊ ဟုတ် မဟုတ် မိမိ
တို့ဖြစ်စဉ် ကိုက် မကိုက် ဝေဖုန်ကြည့်ကြပါကုန်။

ထိုကြောင့် အတိတ်ဘဝ သမုဒယသစ္စာကြောင့် ယခု
ပစ္စာဖြန်ဘဝမှာ ဒုက္ခရောက်သည်။ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဒုက္ခ
ဖြစ်ကျိုးတွေ ဆက်၍သာ နေသည်။ သုခဝေဒနာ ဆိုပြန်ပါလျှင်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၃၅

လည်း မိမိတို့ အကျိုးပေးကလေးက စီးပွားရေးကလေးက
အဆင် ပြောသည်။ ဒီသား၊ ဒီသမီးကလေးတွေကလည်း
လိမ္မာရေးခြား ကလေးရှိ ကိုယ့်အိမ်ကလေး ကိုယ့်တိုက်ကလေးနဲ့
ကားကလေးနဲ့ လည်းဆိုတော့ သူများထက်စာလျှင် တော်ပါသေးရဲ့
ဆိုသော အသွားမျိုးနဲ့ သူခဝေဒနာဘက် သာယာပြီးသွားသည်။
သာယာ တော့ တက္ကာဘက် သွားပြန်သည်။ သူခဝေဒနာ
ပစ္စယာ တက္ကာ ဖြစ်သည်။ ပုံစကိုကြည်ပါ။ (၂)အကွက်ကနေပြီး
(၃)အကွက် အနာဂတ်အကြောင်းထဲ ရောက်သွားသည်။
ခဝေဒနာ နှင့် တက္ကာ စပ်သွားပြီ။

ဒါကြောင့် စုလုံးကန်း ဆေးရှာခြင်းသည် မှန်ကန်သော
ဆေးကိုမရနိုင်။ ဆေးမှားသာ ရနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုရသော
ဆေးမှာ ဆေးမှားသာဖြစ်ရာ ထိုဆေးမှားကို သောက်သော်
လည်းကောင်း၊ လိမ့်းသော်လည်းကောင်း လုပ်လိမ့်မည်။ ထိုသို့
ဆေးမှားကို လိမ့်းမိ သောက်မိခဲ့သော် ပျောက်ဖို့ နေနေသာသာ
နောက်ထပ် အနာတစ်ခု ထပ်ပြီးပေါ်ပါလိမ့်းမည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်အရ ဥပါဒါနပစ္စယာ ကမ္မ
ဘဝါဆိုသည့်အတိုင်း ကာယကံ၊ ဝစီကံအားဖြင့် ပြချင်ရာ
ပြပြန်သည်။ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်း လူဗြုပြည်ရောက်ကြောင်း
ဆုတောင်းပြန်သည်။ ဒီသား၊ ဒီသမီး၊ ဒီခင်ပွန်းနှင့် ဘဝတိုင်း
ဘဝတိုင်း ငှက်ဖြစ်တော့ တစ်ကိုင်းတည်း နားပါရစေ စသည်ဖြင့်
နိုင်ရှိသည့် အနာမပျောက်သေးခင် နောက်ထပ်အနာတွေ

ထပ်၍၊ ထပ်၍ တိုးပြန်သည်။ သစ္စမသိကဲပြုလုပ်ခြင်းမှန်သရွှေ့
၍အတိုင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ စုလုံးကန်းလမ်းသွား၍ အနာရ^၁
သည်။ ပြည်တည်သည်။ ငန်းတွေ၊ မန်းတွေကြွာသည်။ ဆူးထိုးခံ
ရသည်။ ဆေးရှာသည်။ ဆေးမှန်မတွေ့ဘဲဆေးမှားနှင့်တွေ့သည်။

ဤသည်မှာ သံသရာ တစ်ခွင်လုံးက သစ္စမသိ၍ တစ်ဖန်
လဲလဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်ခဲ့ကြရသော ဖြစ်စဉ်ပင်တည်း။ မဂ္ဂ
သစ္စာဆိုသော သမ္မာဒီဒိုစသော မဂ္ဂလမ်းကို မတွေ့ခဲ့၊ မမြင်ခဲ့ရ၊
မဂ္ဂင်ဆို၍ လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်အင်ပေတည်း။

ယခုဘဝ ဟောပြောဆုံးမပြုသတော်မူရှာသော ပုဂ္ဂိုလ်
ထွန်းကားပေါ်ပေါက်လာပြန်တော့လည်း အသက်တော်ကတိ၍
သွားရပြန်သည်။ သို့သော်အားမဝယ်ကြပါနဲ့ အားပေးလိုပါသည်။
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားပြုသတော်မူသောတရားများကို
ကံကောင်းထောက်မ၍ အသံသွင်းယူထားခဲ့ကြရာ တရားအပုဒ်
ပေါင်းတော်များများ ကျော်ရစ်ပါသည်။ ယင်းမှာတစ်ဆင့်
စာအုပ်စာတမ်း ထုတ်ဝေနိုင်သမျှ ထုတ်ဝေခဲ့ ဖြန့်ဖြူးဆဲဖြစ်
ပါသည်။ နောက်ထပ်လည်း အကြောင်ညို့တ်တိုင်း ဆက်လက်၍
ထုတ်ဝေသွားမည်ဖြစ်၍ကြီးစားနာယူဖတ်ကြားကြည့်ရကြပါကုန်။

ရှုံးအပိုဒ်များ၌ ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တစ်သံသရာ
လုံးက မဂ္ဂင်ဆေးတော်ကြီးနှင့် မတွေ့ခဲ့ရဘဲ စုလုံးကန်း ဘဝနှင့်
သာနေ့ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ၊ ချော်လဲတဲ့ ဘဝတွေ၊ ကျမ်းထိုးမျှက်
ကျေခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ၊ အနာရတဲ့ဘဝတွေ၊ ငန်းမန်းတွေ ထတဲ့

ဝဋ္ဌဓာသမူပွာ်ဒေသနာတော်

၃၃

ဘဝတွေ၊ ဆူးထိုးခံရတဲ့ဘဝတွေ၊ ဆေးရှာဖြိုး ဆေးများနဲ့ တွေ့ရတဲ့
ဘဝတွေဖြင့်သာ နေလာခဲ့ကြတာ ယခုလို ထောင်နိုင်တဲ့နားရှိတဲ့
ဘဝ။ သစ္ာကို ကြားနိုင်တဲ့ (ဖတ်ကြားနိုင်တဲ့) ဘဝကိုရ^၁
လာခဲ့ကြရာ ယခုဘဝဖြင့် ငါတို့သည် စုလုံးကန်း ဘဝကလွတ်
အောင် ကြီးစားမည်ဆိုသော စိတ်တွေ သန်သနထွားထွားကြီး
မွေးမြှေကြပါကုန်ဟု တိုက်တွန်းအပ်ပါသတည်း။

J
-
-

အပိုင်း (၁၂)
 ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလောမ ဒေသနာ
 (နောက်ဆုတ်တွေးတရား)

ဝိပဿံမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားမဖြစ်မီ ဘုရား
 လောင်းဘဝျှော်ရှိစဉ်ပင်ဆင်ခြင်တွေးတောတော်မူသည်။အဘယ်
 သို့ဆင်ခြေ တွေးတောတော်မူသနည်းဆိုလျှင် သတ္တုလောက
 (သတ္တုဝါတွေ) သည် ဆင်းရဲလွှာတကား၊ ဆင်းခြောင်းသို့ရောက်
 လွှာတကား၊ ပဋိသန္ဓာနေလည်းနေရ၏။ အိုလည်းအိုရ၏။ နာ
 လည်းနာရ၏။ စုတေလည်းစုတေရ၏။ တစ်ဖန် ပဋိပန္ဓလည်း
 နေရ၏။ ဤသို့အားဖြင့် အိုလက်စမသတ်၊ နာခြင်း လက်စမ
 သတ်၊ သေလက်စမသတ်၊ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓာနေရခြင်းလက်စ
 မသတ် ဟုဆိုသော သဘောတရားသည်ကား ရဟတ်ချားပမာ
 တချာချာပတ်၍ တစ်ဖြစ်တည်းဖြစ်၊ တစ်ပျက်တည်း ပျက်လျက်
 နေသော တရားဖြစ်ချေ၏တကား။

ဤသို့ အိုမူ၊ နာမူ၊ သေမူ တစ်ဖန်ပြန်၍ ပဋိသန္ဓာနေရမူ
 တည်းဟူသော ဆင်းရဲအစုမှ အဘယ်သော အခါမှုသာလျှင်
 ဤသတ္တုလောကကြီး (သတ္တုဝါတွေ) သည် ထွက်မြောက်ရာကို
 ရပါအိုနည်း။ ဤထွက်မြောက်ရာဖြစ်သော တရားသည် ငါ၏
 သန္တာန်းလည်း ဘယ်သောအခါ၌ ထင်မြင်နိုင်ပါအိုနည်းဟု
 ဆင်ခြင်တော်မူ၏။

ဤသို့အားဖြင့် အတိုင်း၊ အရော၊ မရဏစသော တရားတို့
 သည် အဘယ်အကြောင်းရှိသော ဖြစ်ပေါ်လာသနည်းဟူ၍ နောက်
 ဆုတ်နောက်ဆုတ်တွေးတောတော်မူ၏။ တစ်ဖန်အဘယ်တရား

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၃၉

မရှိသော် အတိ၊ အရာ၊ မရဏတိသည်မဖြစ်သနည်းဟူ၍ နောက်
ဆုတ်၊ နောက်ဆုတ် တွေးတော်မူပြီးလျှင် ပဋိလောမနည်းအားဖြင့်
အစဉ်အတိုင်း ဆင်ခြင်တော်မူရာ ဆင်ခြင်တော်မူသည့်အဆုံး၌
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို ထိုထွင်း၍ သိမြင်တော်မူသည်။

ဤသို့ဆိုအပ်သောအတိုင်း တစ်ဖန် အဝိဇ္ဇာကစ၍ အနု
လောမနည်းအားဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သည်။ ဤသို့သော
အားဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို အနုလောမနည်း၊
ပဋိလောမနည်းအားဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆင်ခြင်တော်
မူသည်၏ အဆုံး၌ အသဝေါတရားလေးပါးတို့၏ကုန်ဆုံးရာ
ဖြစ်သော အသဝက္ခယဉ်တော်ကို ရရှိတော်မူပြီးလျှင်
သွား၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ဆိုအပ်ခဲ့ပြီသောနည်းအတိုင်းပင် ပိုသီမြတ်စွာဘုရားရှင်
ကဲ့သို့ပင် အကျွောက်တို့၏ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည်လည်းကျိုး
နည်းနှင်နှင်ပင် ဘုရားမဖြစ်မီ ဘုရားလောင်းဘဝ် ဤသို့ပင်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောတရားကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပဋိလောမနည်း
အနုလောမနည်းအားဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူသည်၏ အဆုံး၌
သွား၍ ဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူ၏။

ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားသည် ဘုရားရှင်တို့
ပွင့်တော်မူသည်ဖြစ်စေ မပွင့်တော်မူသည်ဖြစ်စေ ရှိသည်သာလျှင်
တည်း။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်တစ်ဆူတစ်ဆူ ပွင့်တော်မူမှသာလျှင်
ဤတရားသည်ကား အတိ၊ အရာ၊ မရဏတော်ည်း၊ ဤသည်
တို့ကား-ကမ္မဘဝတည်း။ ဤသည်တို့ကား ဥပါဒိန်တည်း၍

သည်တိုကား တက္ကာတည်း၊ ဝေဒနာတည်း၊ ဖဿတည်း စသည်
ဖြင့် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ပုဂ္ဂို ဖော်ပြတော်မူခြင်း၊
ထင်ရှားအောင် ပြတော်မူခြင်း ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

- (၁) ဉ်အကြောင်းတရားရှိခဲ့သော်- ဉ်အကျိုးတရား
ပေါ်ပေါက်၏။
- (၂) ဉ်အကြောင်းတရားမရှိခဲ့သော်- ဉ်အကျိုး
တရား မဖြစ်။
- (၃) ဉ်အကြောင်းတရား ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် ဉ်
အကျိုးတရား ဖြစ်၏။
- (၄) ဉ်အကြောင်းတရားချုပ်ခြင်းကြောင့် ဉ်အကျိုး
တရားချုပ်၏။

ဟူ၍ အကြောင်းတရား အကျိုးတရား ဆက်သွယ်
ခြင်းကို ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင်ပြသတော်မူ၏။ သိတော်မူ၏။
ပုံစံစက်ဝိုင်းကိုကြည့်ကြပါကုန်။ ။ အမှတ်(၄)

အကွက်ထဲမှ ရော မရက ဆိုတာတွေကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ရော မရက ဆိုသည်ကား အကြောင်းမရှိဘဲ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။
အကြောင်းရှိသောကြောင့်ပေါ်သောတရားဖြစ်သည်။ အတိက
အကြောင်း ရော မရက ကအကျိုးတရားဖြစ်သည်။ ထို့အတိ ရော
မရအသည် အလွန်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ အိုလိုက်၊
နာလိုက်၊ သေလိုက်ဆိုသော ကိစ္စသည် သတ္တာဝါတွေ သန္တာနှင့်
အမိမိကဗ္ဗားသည်မှစ၍ နောက်ကျော် တန်းလန်းထပ်၍ပါ
ပြီးလာသောတရားဖြစ်ရာသတ္တာဝါတိုင်းသတ္တာဝါတိုင်းအိုရပြန်သည်။

ပဋိဓာတ်သမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၈၁

အိုသည်ဆိုသည်ကား ငယ်မူတွေ ဆုတ်ယုတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ဆံပင်ကဖူ။ အရေတွေကတွေ့နဲ့ နားကထိုင်း၊ ခါးကကိုင်း၊ မျက်စိက မှုန်မှုန်မွားမွားဖြစ်၊ သတိက လစ်ဟင်း စားချင်တာကလေးမှ ကြောက်အောင်ဝါးမစားနိုင်၊ သွားဖူးနှင့်သာ ကြိတ်ဝါးနေရပြီး တောင်ထွေအဖော်ပြုလုပ်ကာ သားသမီးကလည်း မှန်း အများက လည်းမှန်းပြီး စွဲစရာကြီးဖြစ်ရ၏။ အာရုံ ပေါ်သည်လည်း အာရုံ ၆ ပါး စလုံး ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏။ မိမိတိုကိုယ်ကိုပြန်၍ ကြည့်ကြပါကုန်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အိရာတော် ဟူသော ဒဏ်ချက်ခံရပြီး ဆွေးမြည့်ကာ မွေးတဲ့နေ့ကစ၍ အိဒုက္ခဆီသို့ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးလျက်ရှိသည်။

ဤအိမ္မသည်ကားရပ်နား၍ ရပါ၏လား။ ခေတ္တရပ်ပါ ဦးဆို၍ ရပါ၏လား မေးခဲ့သော်မရနိုင်ချေ။ အိရာတော် ဆိုသော အိမ်းရင့်ရော်စေတတ်သော သဘောတရားက အိ သည်ထက်အိအောင်၊ ဆွေးမြည့်ရင့်ရော်သည်ထက်ဆွေးမြည့်ရင့် ရော်အောင် အမြဲနိုင်စက်လျက်ရှိပေသည်။ တစ်စက္ကန့်မှ ရပ်နားသည် ဟူ၍မရှိ။ နံနက်ပိုင်းထက် နေ့လယ်ပိုင်းကပို၍ အိသည်၊ နေ့လယ်ပိုင်းထက် ညနေပိုင်းကပို၍ အိသည်။ ဟိုလထက် ဒီလကပို၍ အိသည်။ ဟိုနှစ်ထက် ဒီနှစ်ကပို၍ အိသည်။ တော်တော်ကြာ ခါးကကိုင်းလာပြီ၊ အတန်ကြာမျက်စိ တွေ့မှန်၍လာပြန်ပြီ။ နံနက်တိုင်း၊ နံနက်တိုင်း၊ သွားတိုက်ဆေး အမျိုးမျိုးနဲ့ တိုက်လိုက်ရ၍ သွားဖူးစင်အောင်ဆိုပြီးတော့ တိုက်ကြရပြန်သည်။ သို့သော် သွားကတော့ မဖူး။

၈၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

ဆံပင်ကတော်ဖြူလာသည်။ မိမိတိုကိုယ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်စဉ်းစားဝေဖန်ကြပါ။ စဉ်းစားကြည့်လေလေ ဤအိဘေးကဖြင့် ကြောက်စရာကောင်း လေလေဖြစ်သည်။

ဤဘဝသာမဟုတ်၏ အနမတရှိသံသရာတစ်လျောက်လုံးက ဤအိဘေးဆိုးနဲ့ အဖော်လုပ်ခဲ့ရပါကလား။ ဤဘေးဆိုးကြီးမှ လွှတ်ရာလမ်းခွဲကို ရှာဖွေမှုပါကလားဆိုသော စိတ်များပေါ်ပေါက်သင့်ကြလှပါပြီ မဟုတ်ပါလော်။ ဤအိဘေးဆိုးကြီးမှ လွှတ်ရာ၊ ကျွေတ်ရာကိုဖြင့်ရှာမှုပဲ ဆိုရသောစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချသင့်ပြီမဟုတ်ပါလော်။

ယောဂါအပေါင်းတို့-အိရာကနေပြီး အဘယ်သို့ သွားသနည်း။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါရိုးစိုး။ အိရာကနေပြီး မိနစ်မခြားစက္ကန်မခြား သေရာသို့သာ အပြေးသွားနေသည်၊ အိုလာပြီ၊ အိုလာပြီ သေတော့မည်ကား မလွှဲချော်။ မြတ်စွာဘုရားသည် မရဏမြို့ဒုက္ခသစ္စ ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။ သေတဲ့ ဒုက္ခလောက်ကြီးတာမရှိချော်။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန်။

ယောဂါအပေါင်းတို့-ယခုအိမှုနှင့်ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ နေ့ရက်၊ လ၊ နှစ် ဆိုသလို သေမူနှင့် မလွှဲတမ်းရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဤသေမည့်လမ်းကရောင်စရာ၊ ရားစရာ၊ လွှတ်စရာအခွင့်အရေးမြင်တွေကြပါ၏လော်။ ဤသေမည့်လမ်းက လွှတ်စရာ၊ ရောင်စရာလမ်းရှိနေ၍၍ ဤမှု မိမိတို့သည် လောဘတရား၊ ဒေါသတရား၊ မောဟတရားတွေ၊ ငါတည်းဟူသော မာန်မာနတွေ၊ ငါ၏ဥစ္စာဆိုတဲ့ တက္ကာတွေ၊ ဤမှုလောက်ကြီးမားနေကြပါ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၈၃

သလော။ သေမင်းအား တစ်စုံတစ်ရာ တံ့ထိုး လက်ဆောင်များ
ပေး၍လွှတ်ရာလွှတ်ကြောင်းများ မြင်ကြပါ၏လော်။ ရက်
ချိန်းပေးစရာ အခွင့်အလမ်းများရှိကြပါ၍သာ ဤမျှ တက္ကာ
မာနဒီဂိုဏ်ရားတွေ လွှမ်းမိုး၍ နေခြင်းပါလောဟူ၍ မိမိကိုယို
မိမိတို့ ပြန်၍မေးခွန်းထုတ်ကြပါကုန်။

လူတိုင်း၊ လူတိုင်း လူသတ်သမား လေးဦးနှင့် အတူ
နေရသည်။ ပထဝါဆိုတဲ့ လူသတ်သမားသည်လည်း သတ်ဖို့
ချောင်းနေသည်။ သူလွန်ကဲပြန်လျှင် သူလက်တွင်းမှာ ခေါင်း
စင်း၍ သေရမည်။ သူငှုတ်ပြန်လျှင်လည်း သူကသတ်၍ သူလက်
ချက်နှင့်သေပွဲဝင်ရေးမည်။ နောက် အာပေါ်ဆိုသော လူသတ်
သမားကလည်း သတ်ဖို့ချောင်းနေသေးသည်။ သူလွန်ကဲသော
ဝမ်းတွေတရဟောလျှော့၊ ဆီးတွေကလွန်ပြီးနေလျှင်လည်း
သေပွဲဝင်ရေးမည်။ သူယုတ်ပြန်လျှင်လည်း သေပွဲနဲ့ရေးမည်။
ဝါယောဆိုသော လူသတ်သမားသည်လည်း မိမိတို့အလစ်
ကိုချောင်းနေသည်။ တေဇော်ဆိုအပ်သော လူသတ်သမားက
လည်း အလစ်ကိုချောင်းလျက်ပင်။ အပူလွန်ပြီး အဖျားဒီကရီ
၁၀၅-၁၀၆ ဆိုလျှင်စိုးရိမ်ရသည်။ ကယောင်ကတမ်းတွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီးနောက် အပူတဖြည်းဖြည်းဆုတ်ယုတ်ပြီး ခြေတွေ
လက်တွေ အေးလာပြီဆိုလျှင် သူလက်တွင်း ခေါင်းစင်းပြီး
သေရတော့မည် မလွှဲတော့ချော်။

ဤမျှမကသေး မိမိတို့ရထားသည်ခန္ဓိပါးသည်လည်း

၁။ ဂါသည် မုချေသေရမည်။ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။

၈၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

လူသတ်သမားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရား သခင်ကို "ရာဓ"ဆိုသောရဟန်းက အရှင်ဘုရား သေမင်း၊ သေမင်းဟူ သည်အဘယ်ကို သေမင်းခေါ်ပါသလဲဘုရားဟု လျှောက်ထားရာမြတ်စွာဘုရားသခင်က "ရှုပံ ခေါ် ရာဓ မာရောတိ ဝိဇ္ဇာတိ၊ ဝေဒနာ ခေါ် ရာဓ မာရောတိ ဝိဇ္ဇာတိ၊ (ပ)ပိဋက္ကာက် ခေါ်ရာဓ မာရောတိ ဝိဇ္ဇာတိ"ဟူ၍ ရုပ်သည်လည်းသေမင်း၊ ဝေဒနာ သည်လည်းသေမင်းပဲ၊ သညာ၊ သခိုရာ၊ ပိဋက္ကာက်တည်းဟူ သော ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးသည်လည်း သေမင်းတွေပဲဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသည်။

ထိုကြောင့် မိမိတို့သည် သေမင်းငါးဦးနှင့်လည်း အတူနေကြရသည်။ ဤသေမင်းငါးဦးတို့ကလည်း အလစ်သမားတွေချည်းသာဖြစ်ကြသည်။ ပထမပြောခဲ့သည့်လူသတ်သမားလေးဦးလက်တွင်း ကျဆင်းပြီးသော် နောက်သေမင်း ဤဦးလက်တွင်း သက်ဆင်းကျရောက်သော်လည်းကောင်း၊ သားလည်း မခွဲချင်၊ သမီးလည်းမခွဲချင်၊ ချုစ်လှစွာသောဇနီး၊ ခင်ပွန်းကိုလည်း မခွဲချင်၊ ပစ္စည်းဉာဏ်တွေကိုလည်းမခွဲချင်၊ သေရာညာင်စောင်း၌ မျက်ရည်တွေတတွေတွေစီးဆင်းပြီး သကာလ လူသတ်သမားများခေါ်ရာ၊ မရဏမင်းခေါ်ရာ ဖွံ့ဖြတ်တရွှေတိပါ ရရှာတော့သည်။

ပုံစံစက်ဝိုင်းကိုကြည့်ပါဦး၊ "ဇာတိ ပစ္စယာ ဇရာမရဏ ဟုဟောတော်မူသဖြင့် အရာမရဏ၏ လက်သည်သည်ဇာတိဖြစ်သောကြောင့် ဇာတိသည်လည်း အလွန်ပင်ကြောက်စရာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၈၅

ကောင်းလှတော့သည်။

အတိဆိုသည်မှာ လူဘဝအစသည် အတိ၊ နတ်ဘဝ
အစသည် အတိ၊ ပြဟ္မာဘဝအစသည် အတိဖြစ်သည်။ မြတ်
စွာဘုရားသခင်သည် “အတိပါ ဒုက္ခ” ဟူ၍ဟောတော်မူ သည်။
လူအာတိရသည်ဖြစ်စေ၊ နတ်အာတိရသည်ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခ
သစ္စသာရသည်။ အိုး နာ၊ သေနှင့်သာ အဖော်လုပ်ရသည်။
ဒုက္ခသစ္စနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်။

ထိုကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရား နားမလည်ပါ
ကလူမင်းချမ်းသာ၊ နတ်မင်းချမ်းသာ၊ စကြေဝတေးမင်းချမ်းသာ
၏ချမ်းသာတွေကို ကောင်းနီးနီးထင်ပြီး ဆုတောင်းယူကြ
သည်။ ဒုက္ခသစ္စကို ဆုတောင်းယူခြင်းပင်ဖြစ်၍ အမှားတော်ပုံ
ကြီးလှပေသည်။

“တယော ဘဝ အဖွဲ့ယရံဝိယ” ဘုံသုံးပါးဟာ နှောင်
အိမ်နှင့်တူသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မီးပုံကြီးနှင့်တူသည်
ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော်မူသည်။

လျှော့ဒိုးပေးကမ်းပြီး လူစည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ် အကြိမ်
ကြိမ်ခံစား ခံစား၍ အဆုံးစွန်သော ဘဝ၌ နိဗ္ဗာနရရပါ လို၏ဟူ၍
ဆုတောင်းခြင်းသည် ဒုက္ခအကြိမ်ကြိမ် ခံစားရပါလို၏။
ထောင်ကျအကြိမ်ကြိမ် ခံရပါလို၏။ မီးပုံထဲ အကြိမ်ကြိမ်
အဆင်းခံရပါလို၏ မဆိုသော်လည်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ ငွေထိုးပြီး
သကာလ ထောင်ကျခိုင်းခြင်းနှင့်တူလှစွာ၏ဟူ၍ ကျေးဇူးရှင်
မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အကြိမ်ကြိမ် ဟောပြောဆုံးမ

၈၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

တော်မူခဲ့ပါသည်။

အတိဆုတောင်ယူသောသူသည် အကြံမြှုပ်မြှုပ်ချောက်ကျရပါလို၏ဟူ၍မဆိုသော်လည်း ဆိုဘိသကဲ့သိဖြစ်သည်။ ဤသိမတောင်းကောင်းသည်ကို ဆုတောင်းယူခြင်းသည် အတိယူသည့်ပဋိသန္ဓုဖြစ်သည်။ ပဋိသန္ဓုနေ့မှုထက် ဆင်ရခြင်း မည်သည်မရှိ၊ စဉ်းစားကြပါကုန်။ မိမိတို့မှတ်မိနိုင်၍သာ ကိုလကျော် ဆယ်လနီးပါး အလွန်တစ်ရာကျိုးမြှောင်းလှစွာသော နေရာ ဌာန၌ ကြီးစွာသော ဝင့်ဆင်းရဲကို ခံရနေရခြင်းဖြစ်ရာ လူမင်းချမ်းသာ၊ စကြေဝတေးမင်း ချမ်းသာ ဖြစ်ပြားသော်လည်း အတိကစ၍ ရမည်ပင်ဖြစ်၍ ဒုက္ခ သစ္ာကြီးကို ဆုတောင်းယူသည်ပင်တည်း။

ထိုကြောင့် ဤခန္ဓာဝန်ဒုက္ခသစ္ာကြီးကို ရှုံးခြင်း၊ မူန်းခြင်းကြောင့် ဒုက္ခသစ္ာကိုမလိုချင်၍ လျှပါ၏။ တန်းပါ၏ဆိုလျှင်၊ မိမိတို့ကိုယ်ကို ရောင်းလျှော့ကြ၊ ဘုန်းကြီးကျေနပ် သာစုခေါ်သည်ဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီး မကြာခကာ ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ရှင်အာနန္တာအား “ဤခန္ဓာဝန်ပြီး နောက်ခန္ဓာရတာ အကြီးဆုံးအပြစ်သင့်တာကွ အာနန္တာရ”ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုကြောင့်ခန္ဓာအသစ်ရခြင်းသည်အတိရခြင်းပင်တည်း၊ အတိရခြင်းသည် ဒုက္ခသစ္ာ ရခြင်းပင်တည်း။ ထိုကြောင့် မည်သည်ခန္ဓာ ဆုတောင်း၊ ဆုတောင်း၊ အသေဆုတောင်း၊ အနာဆုတောင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ မည်သည့်ခန္ဓာရရ အသေရမည်ပင်ဖြစ်သည်။ အိုသေနှင့် အဖော်လုပ်ရ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၈၃

မည်ပင်ဖြစ်သည်။ အတိမှန်သမျှ ရော၊ မရဏနှင့် ရင်ဆိုင် ရမည်သာဖြစ်သည်။

နိဗ္ဗာန်မရမိစပ်ကြား အကြိမ်ကြိမ်လူမင်း နတ်မင်းစည်း စိမ်ခံစားရပါလို၏ဟုဆိုခြင်းသည် အအိုအကြိမ်ကြိမ် ခံစားရပါလို၏။ အနာအကြိမ်ကြိမ်ခံစားရပါလို၏။ အသေအကြိမ်ကြိမ် ခံစားရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းယူခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါကုန် ယောဂီအပေါင်းတို့။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားမလည်၍ သစ္စာမသိသောသူတို့၏ အသွားအလာမျိုးသည် ဤသို့သာဖြစ်ရခဲ့သည်။

အအိုခုက္ခ၊ အနာခုက္ခ၊ အသေခုက္ခ-ဟူသည် အတိအကြောင်းခံဖြစ်သောကြောင့် ခုက္ခအစသည် အတိက နေ၍ စရမည်ဖြစ်ရာ အတိရရှိသည့် အချိန်မှစ၍ ခုက္ခအမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ရတော့မည်သာဖြစ်၏။ ပုံစံ(၂)ကို ကြည့်ကြပါ။

အတိသည် မိမိအလိုလို ဖြစ်ခြင်းပင်လော၊ အကြောင်းတရားကြောင့် ဖြစ်ရခြင်းပင်လောဟူ၍ လက်သည်ရှာသော ကမ္မဘဝပစ္စယာ အတိဟူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်လာသည့်အတိုင်း အတိ၏ လက်သည်သည် အခြားမဟုတ်ကမ္မဘဝပင်ဖြစ်သည်။ ဤ ကမ္မဘဝသည် အတိထက်ပို၍ ကြောက်စရာကောင်ပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ကမ္မဘဝသည် ပရ္မပွန်ဖြစ်သော (၃)အကွက်နှင့် အနာဂတ်ဖြစ်သော (၄)အကွက်ကိုစပ်သည်။ (၅) ဘဝသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အတိကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ခုက္ခအမျိုးမျိုးတို့၏ အစကိုဖြစ်

ଦେବୟି ॥ ପଢ଼ିଛିବାମୁଖକିରିଶଙ୍କର ଦେବୟି ॥ ତ୍ଯାଗ୍ରାହି କମ୍ଭ
ବାଂଦ୍ୟ ଅତିଥିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ରାନ୍ତିରାଣିକାଣିଃବ୍ୟ ॥

ပဋိစ္စသမ္မာဒီကို ရွတ်ကြည့်ပါ။ “ကမ္မဘဝစ္စယာအတိ”
ဟုဆိုသည်။ ကမ္မဘဝဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ မိမိတို့-
ကာယက၊ ဝစ်ကံ၊ မနောက်အားဖြင့် ပြုလုပ်သမျှ ပြုပြင်သမျှ
တစ်နည်းဆိုသော် ပုညာဘိသာခါရ အပုညာဘိသာခါရ ဖြစ်သည်။
(လိုရင်းဆိုသော်) ကုသိလ်၊ အကုသိလ် စေတနာပင်တည်း။
အတိတ်ကပြုသည်ကို သခိုရ။ ပစ္စပွန်မှာ ပြုသည်ကို
ကမ္မဘဝဆိုသည်။ သဒ္ဓိကွဲ၍ အနက်အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

နံနက်လင်းသည်မှစ၍ မိမိတို့၏ ကာယက်၊ ဝစီကာ၊
မနောက်အားဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း မည်မျှပြုလုပ်သည်ဆိုတာ
စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါကုန်။ “သူဗုံမိဘဝဂါမိကမ္မာမှာဘဝေါ”
ဟုဆိုသောကြောင့် နောင်ဘဝအသစ်ကိုဖြစ်စေသည် အမှန်မှုချ
တည်း၊ ကာယက်ဝစီကားဖြင့် သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး
တွေကိုကြိုးကမ်းကြသည်။ မနောက်အားဖြင့်လည်း ကြံစည်
ကြသည်။ ကုသိုလ်တွေလည်း ပြုပြီး ဝစီက်နှင့်လည်း ဘုဘာဝ
တောင့်တပြီးဆုတောင်းသည်။ မိမိတို့ဖြစ်စဉ်နှင့် ကိုက်မကိုက်
ဝေဖန်ကြည့်ကြပါကုန်။ တောင်းတိုင်းပင် ပြည့်စုံရပါလို၏ဟု
ဆက်ပြီး အညွှန်ပင်တက်ကြသေးသည်။ ထိုကြောင့် ကမ္မာဘဝ
သည် အကြောင်းသမုဒ္ဒသစွာ၊ ရာတိသည် အကျိုး ဒုက္ခ
သစ္စဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ထပ် နောက်ပြန်ဆုတ်၏ စဉ်းစားကြပါစိုး

ပဋိဓာသမူပွာ်ဒေသနာတော်

၈၉

ကမ္မဘဝသည် အလိုလိုဖြစ်ခြင်းပင်လော်၊ ယင်း၏လက်သည်
တရားခံကြောင့်ပင် ဖြစ်ခြင်းလောဟု ပြန်၍ကြည့်ကြပါ။ ပုံစံမှာ
“ဥပါဒါနပစ္စယာ ကမ္မဘဝဲ” ဟု တွေ့ရှုရပါလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်
ကမ္မဘဝသည် အလိုလိုဖြစ်ခြင်းမဟုတ်။ ဥပါဒါနဆိုသော
အကြောင်းခံကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကာယက်။ ဝစီက်။ မနောက်
အားဖြင့် အားထုတ် ပြုလုပ်ခြင်းတည်း။ ဥပါဒါနကြောင့်ဖြစ်သည်။
ဥပါဒါနဟူသောအကြောင်းမရှိက ကမ္မ ဘဝတည်းဟူသော
အကျိုးတရားမပေါ်နိုင်ချေ။ ထိုကြောင့် ကမ္မဘဝထက် ဥပါဒါနက
ပို၍ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ယင်းဥပါဒါနသည်
အကြောင်းတရားဖြစ်၍ သမှားယသစ္စာ၊ ကမ္မဘဝသည်
အကျိုးဒုက္ခသစ္စာ (ပဋိသမ္မဒါမင် နည်းအရ ဖြစ်သည်)။

ဥပါဒါနသည်အလိုလိုဖြစ်ခြင်းပင်လော်အကြောင်းတရား
ကြောင့်ဖြစ်သော အကျိုးပင်လော်၊ ပဋိဓာသမူပွာ်ကို ပြန်၍
ကြည့်ပါက “တဏ္ဍာ ပစ္စယာ ဥပါဒါန”ဆိုသောကြောင့်
ဥပါဒါန၏ လက်သည်သည်ကား တဏ္ဍာပင်တည်း။ တဏ္ဍာကြီး
စွားလာလျှင် ဥပါဒါနဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် တဏ္ဍာသည်
ဥပါဒါနထက် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းစကစ၍ မိုးချုပ်သည် အထိ သွားကြ။
လာကြ၊ လုပ်ကြ ကိုင်ကြ၊ ရှာကြ ဖွဲ့ကြနှင့် ဟိုမြို့၊ ကနေ ဒီမြို့၊
ဒီမြို့၊ ကနေ ဟိုမြို့၊ တောင်အရပ်ကနေ မြောက်အရပ်၊
မြောက်အရပ်ကနေပြီး တောင်အရပ်၊ လေယာဉ်ပုံနှင့်တစ်မျိုး၊
မီးရထားနှင့် တစ်ဖုံး၊ ကားနှင့်တစ်နည်း သဘောနှင့်တစ်မျိုး

၉၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

အစရှိသည်ဖြင့် တစ်တိုင်းပြည်မှတစ်တိုင်းပြည် ပင်လယ်ရပ်ခြား
သက်စွန်ကြီးပမ်းသွားကြလာကြ၊ ကူးသန်းကြတာတွေသည်
တက္ကာခိုင်းသမျှ၊ တက္ကာကျွန်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းနေရခြင်း
ဖြစ်သည်။

တက္ကာကိုင်းလျှင် ညဉ်နက်သန်းခေါင်ကြီးပင် ဖြစ်
လင့်ကစား သူခိုး၊ ဓားပြု၊ သောင်းကျွန်းသူများ ရှိလင့်ကစား
ရေထဲ၊ မိုးထဲ၊ လှိုင်းထဲ၊ လေထဲဖြစ်လင့်ကစား၊ တက္ကာက
လက်ညှီးညွန်ပြရာသို့ ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးကြသည်ချည်းပင်ဖြစ်
သည်။ ငြင်းဆန်၍များ ရရှိလား ယောဂါတ္ထိ။

လမ်းလျှောက်မတတ်သေးသော ကလေးကလေးပင်လျှင်
ယင်းအား အစားပြုလျှင် အစာရှိရာမရောက်မနေ တက္ကာကိုင်း
လျှင် မနေသာဘဲ လိုမြှုပ်၍၊ လိုမြှုပ်၍ သွားရချေသည်။ အသက်
၃၀-ကျော် စဝ-အသိုးအို အဘွားအိုတို့မှာလည်း ကိုယ့်တာဝန်က
ရှိနေတော့ ဒီမြေးတွေ၊ ဒီမြေးတွေကိုမှ မစောင့်ရှောက်လျှင်
မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး၊ ကျိုးစောင့် ကြက်စောင့် အလုပ်ကလေးနှင့်
တက္ကာအမှုတော်ကို ထမ်းကြသည်။ အဘစောင့်ရှောက်လိုက်မယ်
စိတ်ချသွား၊ စသည်ဖြင့် အခိုင်းမခံရမှာစိုးရလွန်းလို့ လေပြည်
ထိုးလိုက်ကြသေးသည်။ တက္ကာ၏ စွမ်းရည်သတို့တက်လေစွာ။
မိမိတို့ဖြစ်စဉ် ကိုက်-မကိုက် ဝေဖန်၍ ကြည့်ကြပါကုန်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ရွှေတ်ကြည့်ကြပါ။ တက္ကာသည် မိမိ
အလိုလိုဖြစ်ပေါ်ခြင်းလော် ယင်းလက်သည်ရှိသောလောဟုဆိုသော်
တက္ကာသည် အလိုလိုဖြစ်ပေါ်ခြင်းမဟုတ်။ “ဝေဒနာပစ္စယာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၉၁

တက္ကာ”ဟုဆိုသောကြောင့် ဝေဒနာအကြောင်းအခံကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုကြောင့် ဝေဒနာသည် အကြောင်း
တက္ကာသည် အကျိုးဖြစ်၏။

သိဖြစ်ရှု ဝေဒနာသည် တက္ကာထက် ပို၍ဆိုးသည်။
ပုံစံ (၁)ကိုကြည့်ပါ။ (၂)အကွက်နှင့် (၃)အကွက်စပ်သွားလျှင်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်သွားသည်။ အစဉ် တန်းသွားသည်။
ဝေဒနာမှ တက္ကာသို့ ကူးသည်။

ထိုကြောင့် “ဝေဒနာပစ္စယာ တက္ကာ” မဖြစ်စေဘဲ
“ဝေဒနာပစ္စယာ ပညာ” ဖြစ်အောင် ဝေဒနာနဲ့ တက္ကာ ကြားမှာ
မင်ကိုသွင်းရလိမ့်မည်။ မင်သွင်းသည်ဆိုသည်မှာ မဂ္ဂင်ငါးပါးနှင့်
ဝိပသာနာရှုရမည်၊ “အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပါဒ်” ဖြစ်အောင်
လုပ်ရမည်။

“ဝေဒနာပစ္စယာ တက္ကာမှ ဝေဒနာပစ္စယာ ပညာ”
ဖြစ်အောင် လုပ်နည်း (၀၅) ဝေဒနာသတ်နည်းကို နောက်ပိုင်း
များမှာ ကြည့်ကြပါကုန်။

အပိုင်း (၁၃)

သဏ္ဌာယဒီဋ္ဌာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း အကြောင်းနှင့်
အပြစ်ကြီးပုံ

သဏ္ဌာယဒီဋ္ဌာဆိုသည့်မှာ “သဏ္ဌာ ကာယာ သဏ္ဌာ
ယာ” ပရမတ္ထ သဘောအားဖြင့် ထင်ရှားရှိနေသော ခန္ဓာ
ငါးပါးအပေါင်းအစုံဟူ၍ ဆိုလိုသည်။ ဒီဋ္ဌာမှားသောအယဉ်ဟု
ဆိုသည်။ မည်သို့ မှားသောအယဉ်ဖြစ်သနည်း။ ခန္ဓာငါးပါး
အပေါင်းအစုံပေါ်၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား
မိန်းမဟု၍ မှားသောအယဉ်ဖြင့် စွဲယဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပရမတ္ထအားဖြင့် ငါ သူတစ်ပါး၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊
ယောက်ဗျား၊ မိန်းမမရှိပါဘဲလျက် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောက်ဗျား၊
မိန်းမဟု၍ အသိမှား အမြင်မှား အယဉ်မှားခြင်းဖြစ်သည်။

မိန္ဒာဒီဋ္ဌာသည် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံး အလွန်ဆုံးရွားလှသော
တရားဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “ဝါးနှင့်ဘိက္ခဝေ
မိန္ဒာဒီဋ္ဌာ ပရမာနီ” အပြစ်တကာ အပြစ်ထဲတွင် မိန္ဒာဒီဋ္ဌာသည်
အပြစ်အကြီးဆုံးဟု၍ ဟောတော်မူခဲ့၏။ ပနောက်စွေ့ခန့်မျှရှိသော
ကျောက်စရစ်ခဲတို့ကို ရေပေါ်၌ ချွေအပ်သည်ရှိသော် အထက်သို့
ပေါ်ခြင်း မည်သည် မရှိကုန်ဘိသကဲ့သို့ ယုတ်သောအပိုင်းအခြား
အားဖြင့် နှစ်ဆယ်သော သဏ္ဌာယဒီဋ္ဌာတို့သည် နတ်ရွာသုဂ္ဂတိသို့

ပဋိဓာသမူပွာ်နှင့်အသနာတော်

၉၃

ပိုစွမ်းနိုင်သည်မရှိ။ ဒုဂ္ဂတိပ္ပါသာ ငုပ်ရ၏ဟူ အင်တ္ထီရှုံး ဟောတော်မူသည်။

ဤသဏ္ဌာယဒိဋ္ဌမှ အစပြု၍ ၆၂-ပါးသော ဒီဋ္ဌများ
ပေါက်ပွားပြန်သည်။ ထိုကြောင့် အတ္ထဒိဋ္ဌ (ဝါ) သဏ္ဌာယ
ဒီဋ္ဌအရင်းခံလျှင် အမျိုးမျိုးသော ဒီဋ္ဌတို့ ပေါ်ပေါက်ရာ ပေါ်
ပေါက်ကြောင်း အခြေခံဖြစ်လေသည်၊ ထိုကြောင့် မြတ်စွာ
ဘုရားသည် --

သတ္တိယာ ဝိယ ဉာဏ်များ၊ ဒယုမာနာဝေ မတ္တကေ။

သဏ္ဌာယဒိဋ္ဌ ပဟာနာယာ။ သတော ဘိက္ခု ပရိုဗ္ဗေး။

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ သဏ္ဌာယဒိဋ္ဌ ရှိခဲ့သော ရင်ဝ
လှုစွေးထိပ်းမီးလောင်သော သူသည် ရင်ဝက္ခုးနေသော လှုကို
အလျင်မနှစ်ပါနဲ့ဦး၊ ထိပ်းမီးလောင်သည်ကို အလျင်
မဖြေမှုံးပါနှင့်ဦး၊ သဏ္ဌာယဒိဋ္ဌအလျင်သတ်ပါဦး၊ သဏ္ဌာယဒိဋ္ဌ
ကို သတ်ပြီးမှ ရင်ဝလှု စွေးခြင်း၊ ထိပ်းမီးလောင်ခြင်းတို့ကို
ပြေားပါ နှစ်ပါ-ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

သဏ္ဌာယဒိဋ္ဌခဲ့လျှင် မည်သည့် အလျှောက်လျှော့၊ တန်းတန်း
သုဂ္ဂတော့မရောက်ဟူ၍ မဆိုရောက်နိုင်၏။ မဂ်ညာက်
ဖိုလ်ညာ၏ နိုဗ္ဗာန်မရနိုင်၊ သဏ္ဌာယဒိဋ္ဌ ရရှိသူသည် အမိကိုလည်း
သတ်စွေးနိုင်သည်။ အဘက်လည်း သတ်စွေးနိုင်သည်။ ဘုရားကို
လည်း သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုစွမ်းနိုင်ပေသည်။ မပြုရသော
ခုစရိတ် အကုသိုလ်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။

မြတ်စွာဘုရားအား အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် ဒေဝဒတ်သည် သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းသည် ဘုရားကိုသတ်ပြီး ငါဘုရားလုပ်မည်ဟူသော အတ္ထဒီပြီ (၀) သဏ္ဌာယဒီပြီက သတ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

အကေတသတ်မင်းသားသည် ခမည်းတော် ဖိမ့်သာရမင်းကြီးအားသတ်ခြင်းသည် ခမည်းတော် တည်ရှိနေသရွှေ့ကာ လပတ်လုံး ငါရှင်ဘုရင်လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါငယ်စဉ် ပျိုမျိုးတုန်းမှာ ရှင်ဘုရင်လုပ်မှုကောင်းမည်။ ဖောင်ကြီးရှိနေခဲ့သော ငါရှင်ဘုရင်လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုရှု အတ္ထဒီပြီက ငါရှင်ဘုရင်ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး အတ္ထဒီပြီက သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူငွေးသမီး ပဋိစ္စဘဏ္ဍာရိကို အရှုံးဘဝသိပိုလိုက်ခြင်းသည် ဒီပြိုဝါယဉ်ပဲ့သာ (၀) သဏ္ဌာယဒီပြီကပိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခန္ဓာဝါပါးကို ငါခင်ပွန်း ငါသာ့အ ငါသာ့အ ဆိုပြီး ဒီပြိုဟူသော အမှတ်မှား၊ အယူမှား၊ အသိမှားက နေပြီးတော့ ဒီပြိုမြတ်ကဖြစ်အောင် အရှုံးဘဝ ရောက်အောင် ပိုလိုက်ပြီး နောက် တစ်ဖန် ဒီပြိုမြတ်က က သွက်သွက်ခါရှုံးအောင်လုပ်လိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာဝါပါးကို ခန္ဓာဝါပါးဟူ၍ မမြင်ဘဲ ငါလင် ငါခင်ပွန်း ငါသား၊ ငါသမီးဟု အမြင်မှားသော သဏ္ဌာယ ဒီပြီ (၀) အတ္ထဒီပြီက အရှုံးဘဝသိပိုရောက်အောင် ပိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သဏ္ဌာယဒီပြီ (၀) အတ္ထဒီပြီသည် အဘယ့်ကြောင့်လှုံး အပြစ်ကြီးသည်ဟူ၍ ဟောတော်မှုသနည်းဆိုသော သဏ္ဌာယ ဒီပြီအရင်းခံရှိသူသည်ကောင်းမှုကုသိလ်ကိုပြုလုပ်သော်လည်း

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၉၅

အပါယ်မျိုးစေတည်းဟူသော ဒီဇိုက ပါသွားခဲ့ပါလျှင် မြဟ္မာပြည်
ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ နတ်ပြည်ရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ စကြေဝတေး၊
မန္တာတ်မင်း ဘဝရောက်သည်ဖြစ်စေ စွန်လွှတ်သလို ကြီးအဆုံး
မျှသာ တက်၍ ကြီးဆုံးသောအခါ မြေပြင်သို့ ပြန်ကျရ^{၁၁}
သလို ---

ဥက္ကတာ ပုညတေဇေနာ၊ ကာမရှုပဂတီ ဂတာ။
ဘဝဂုဏ်မဲ့ သမ္မတာ၊ ပုနာ ဂါးနှီး ဒုဂုတီ။
ဟူ၍ ဟောတော်မူရာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အရှိန်အတော်
ကြောင့် ရှုပြဟ္မာဘုံအထိ တက်သွားနိုင်သော်လည်း အောက်သို့
ပြန်၍ ကျစမြေဖြစ်တော့သည်။

ယင်းပြင် သက္ကသမီဒ္ဓမှ ပေါက်ပွားသော အကိရိယိဒီဒ္ဓ
အဟောတုကဗီဒ္ဓ၊ နတ္တိကဗီဒ္ဓဟူ၍ အလွန်ကြောက်စရာကောင်း
သောနိယတမိစ္စာဗီဒ္ဓ အယူကြီးများလည်း ရှိပါသေးသည်။
ယင်း ဒီဒ္ဓတို့သည် ပဋိနန္တရိယ ကံထက် အပြစ်ကြီးကြောင်း
ကျမ်းကန်များ၌ လာရှိသည်။

ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုပြုသော်လည်း ပြကျိုးမရှိ ဟဲ
သော အကိရိယိဒီဒ္ဓ၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းကင်းပြီးဖြစ်
သည်ဟုယူသော အဟောတုကဗီဒ္ဓ၊ အကြောင်းရော အကျိုးရော
နှစ်မျိုးစုံ ပယ်ပြီဟုယူသော နတ္တိကဗီဒ္ဓတို့ပင် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းကို ပယ်ခြင်းသည် အဟောတုကဗီဒ္ဓ အကျိုး
ကို ပယ်ခြင်းသည် အကိရိယိဒီဒ္ဓ အကြောင်းနှင့် အကျိုး

၉၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

နှစ်ပါးလုံးကို ပယ်ခြင်းသည် နတ္ထိကိုပို့ပို့။

အကြောင်းပယ်သူသည် အကျိုးကိုလည်း ပယ်ရာရောက်၏၊ အကျိုးကိုယ်သူသည် အကြောင်းကိုလည်း ပယ်ရာ ရောက်၏။ သိဖြစ်၍ တစ်ခုပယ်လျှင် အကျိုးရော အကြောင်းရော နှစ်မျိုးလုံး ၁ယ်ရာရောက်၍ ထိုဒီပြီတစ်မျိုးမျိုးယူလျှင် အနှစ်ရိယ ကံကြီး ထိုက်တော့သည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းဒီပြီရှိသောသူသည် ပွဲ့နှစ်ရိယကံကို ကျူးလွှန် သူထက် အပြစ်ကြီး၏။ ဥပမာအားဖြင့် ယနေ့ ပွဲ့နှစ်ရိယကံကို ပြစ်မှား ကျူးလွှန်ခဲ့သော် နက်ဖြန် ကမ္မာပျက်မည်ဆိုပါက လွှတ်ကင်းနိုင်သေး၏။ အဆိုပါ - ဒီပြီကြီးသုံးမျိုးတို့သည် တစ်ကမ္မာကြာအောင် ခံရသဖြင့် ဤကမ္မာ ပျက်စေကာမူ ကြွင်းကျုန်သော ကာလအပိုင်းအခြားအတွက် မပျက်သော ကမ္မာသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ခံရသည်ဟု ကျေမးကန်တို့မှာ ဖော်ပြ ကြပါသည်။ အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းလှတော့၏။ အထူးသတိပြု၍ ရှောင်ရှား ဆင်ခြင်တော် မူကြပါကုန်။

စူမြဝေဒလ္လာသုတေသနတော်လာ သဏ္ဌာယဒီနို ဖြစ်ပဲ

မူလပဏ္ဍာသပါဋ္ဌာတော် စူမြဝေဒလ္လာသုတေသန သဏ္ဌာယ
ဒီနိုဖြစ်ကြောင်း ပြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သိတင်း
သုတေသနမူသောအခါ ဝိသာခအမည်ရှိသောသူငွေး၊ ဓမ္မဒီနာအမည်
ရှိသော သူငွေးကတော်တို့ ရှိကြသည်။

ဝိသာခသူငွေး၏ အနီး ဓမ္မဒီနာ သူငွေးကတော်သည်
ဘိက္ဗိန့်မ ပြုသွားသည်။ ဘိက္ဗိန့်ရဟန်ဖြစ်၍ ပိမိ၏ အနီး
ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ထိုရဟန် ဘိက္ဗိန့်မအား ဝိသာခသူငွေးသည် ဤသို့
ပေးလျှောက်၏။ အရှင်မ အဘယ်တရားကို သဏ္ဌာယဟု မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောတော်မူသနည်း။ ဓမ္မဒီနာထေရိမက ဥပါဒါနက္ခန္တာ
ငါးပါးကို သဏ္ဌာယဟု ဟောတော်မူကြောင်းဖြေသည်။

အဘယ်သို့ယူခြင်းသည် သဏ္ဌာယဒီနိုဖြစ်ပါသနည်းဟု
နောက်ထပ်မေးလျှောက်ပြန်ရာ ဥပါဒါနက္ခန္တာငါးပါးကို
ငါသူတစ်ပါး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ ယောက်ဗျား၊ မိန်းမဟူ၍ စွဲယူခြင်း
သည် သဏ္ဌာယဒီနို အယူဟူ၍ ဖြေကြားတော်မူ၏။

အရှင်မ--အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် သဏ္ဌာယ
ဒီနိုဖြစ်သနည်းဟု တစ်ဖန်ထပ်၍ မေးလျှောက်ပြန်သည်။
“ဒါယကာ ဝိသာခ-ကြုံသာသနာတော်၌ အကြားအမြင်မရှိသော
ပုံထုဇ္ဇာသည် အရိယာတိုကို မဖူးမြင်သည်ဖြစ်၍ အရိယာ
တရားတော်၌ မလိမ္မာသည်ဖြစ်၍ (ဝ)မနာကြားဘူးသည်ဖြစ်
၍ အရိယာတရား၌ ဉာဏ်မသက်ဝင်သည်ဖြစ်၍ သူတော်

၉၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

ကောင်းတိုကို မဖူးမြင်သည်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရား၏
မလိမ္မာသည်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းတရား၏ ဉာဏ်မသက်ဝင်
သည်ဖြစ်၍ ရုပ်ကို ငါဟူ၍ ရှု၏၊ မြင်၏၊ စွဲယူ၏။ ငါ၌ ရုပ်ရှိ
သည်ဟူ၍ ရှု၏၊ မြင်၏၊ စွဲယူ၏။ ရုပ်၏ ငါရှိသည်ဟူ၍ ရှု၏၊
မြင်၏။ စွဲ၏။ ငါရှိသော ရုပ်ဟု မြင်၏၊ ရှု၏၊ စွဲယူ၏။”

အေသနာကို-သညာကို-သခါရကို-ဝိညာဏ်ကို-ငါဟူ၍
ရှု၏၊ မြင်၏၊ စွဲယူ၏။ ငါ၌ဝိညာဏ်ရှိသည်ဟူ၍ ရှု၏၊ မြင်၏၊
စွဲယူ၏။ ဝိညာဏ်၏ ငါဟူ၍ ရှု၏၊ မြင်၏၊ စွဲယူ၏။ ငါရှိသော
ဝိညာဏ်ဖြစ်၏ ဟူ၍ ရှု၏၊ မြင်၏၊ ဤသို့လျှင် သဏ္ဌာယဒီ၌
ဖြစ်သည်ဟု ဖြေကြားတော်မူသည်။

ဥပမာ-မည်သည်ကား တထိန်ထိန်တောက်လောင်လျက်
ရှိသော သီမီး၏ မီးလျှံသည် အဆင်းပင်တည်း။ ထိုအဆင်း
သည်ပင် မီးလျှံပင်တည်းဟု မီးလျှံကိုလည်းကောင်း၊ အဆင်း
ကိုလည်းကောင်း၊ မကွဲမပြား တစ်သားတည်း မီးလျှံနှင့် အဆင်းကို
အပြားမရှိ တစ်သားတည်း ရှုမြင်သလို ဤသာသနာတော်၏
အကြားအမြင်မရှိသော ပုံထုဇ္ဇာသည် ရုပ်ကိုပင် ငါ၏
ကိုယ်တည်း ထိုရုပ်သည် ငါတည်း။ ထိုငါသည်ပင် ရုပ်ဖြစ်
၏။ ဤသို့ရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ အနတ္ထကိုလည်းကောင်း၊
မကွဲမပြား တစ်သားတည်း ရှုသည်ဖြစ်၍ ရုပ်ကို ငါ ဟူ၍- အတ္ထ
ဟူ၍-ကိုယ်ဟူ၍ ရှုကြည့်ပါ။

ဤကား -- မူလပဏ္ဍာသ ပါ၌တော် ရှုံးဝေသလျသုတ္တု
သဏ္ဌာယဒီဖြုံဖြစ်ပုံ ပြခြင်းတည်း။

ယမကသုတ် (သံယူတ်ပါ၌တော်)
ယမက ရဟန်း၏ ဉာဏ္ဍာဒီ၌အယူမှားပုံ ပြသခြင်း

မြတ်စွာဘုရား သခင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ယမက အမည်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါး
အား ယုတ်မှာသော အယူသည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန္တာသေလျှင် ပျောက်၏ ပျက်၏
နောက် ဘာမှုမဖြစ်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည်ကို
သူသီ၏ဟု အယူဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုသို့လည်း အခြားသော ရဟန်း
များအား ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့က ငါရှင်- ယမက၊ မြတ်စွာဘုရား သခင်
ဟောတော်မူသည်မှာ ဤသို့ဟောတော်မူသည်မဟုတ်ပါ မြတ်စွာ
ဘုရားအား မစွပ်စွဲနှင့်၊ မြတ်စွာဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည်
မကောင်းပါဟုပြောကြားကုန်၏။ ပြောကြားကုန်သော်လည်း
ယမကသည် မိမိအယူဆိုးကို မစွန်မှု၍ ပြောမြတိုင်းပင် ပြောဆို
နေရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံ သွား၍
လျောက်ထားကြကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးသည်လည်း
ညနေစောင်အချိန် အရှင်ယမကထံသို့ သနားသဖြင့် ကြွဲလာတော်
မူပြီးလျှင် ငါရှင်-ယမက၊ သင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော
အယူဆိုရှိသည်မှန်ပေသလောဟုမေးတော်မူရာ ယမက-က မှန်
ပါသည်ဘုရားဟု ပြန်၍ လျောက်ထား၏။

ထိအခါ အရှင်သာရိပ္ပတ္တရာက၊ ငါရှင်ယမက ဤတရား
ကို အသင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ ရုပ်သည် မြှုသလော
မမြှုသလော (မမြှုပါဘူရား)၊ ဝေဒနာသည် သညာသည် သခိုရဲ
သည် ဝိညာက်သည် မြှုသလော၊ မမြှုသလော (မမြှုပါဘူရား)

ငါရှင်-သင်သည် ထိကြောင့် အလုံးစုံသောရုပ်ကို ဤ
ရုပ်သည် ငါမဟုတ်၊ ငါဉာဏ်မဟုတ်၊ ငါ၏ကိုယ် အတွေ့မဟုတ်
ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှုရမည်။ ဝေဒနာ သညာ သခိုရဲ ဝိညာက်
အားလုံးကို ထိအတိုင်းပင် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ရှုရမည်ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

ငါရှင်-ယမက၊ ငါထပ်၍ မေးဦးမည်။ သင် သဘော
ကျသလိုဖြေပါ။ သင်သည် ရုပ်ကို ရဟန္တာ(သတ္တဝါ)ဟု ရှုသ
လော မရှုသလော (မရှုပါဘူရား) ဝေဒနာကို ရဟန္တာ(သတ္တဝါ)
ဟုရှုသလော သညာကိုသခိုရကိုဝိညာက်ကိုရဟန္တာ(သတ္တဝါ)
ဟုရှုသလော (မရှုပါဘူရား) ရုပ်၌ ရဟန္တာ (သတ္တဝါ)ဟု
ရှုသလော(မရှုပါဘူရား) ရုပ်မှတ်ခြား ရဟန္တာ (သတ္တဝါ)ဟု၍
ရှုသလော(မရှုပါဘူရား) ဝေဒနာ၌ရဟန္တာ(သတ္တဝါ)ဟု၍ရှုသလော
(မရှုပါဘူရား) ဝေဒနာမှ အခြား၍ သညာ၍ သခိုရ၍
ဝိညာက်၍ ဝိညာက်မှ တခြား၍ ရဟန္တာ(သတ္တဝါ)ဟု ရှုသလော
(မရှုပါဘူရား)။

ငါရှင် ယမက၊ ထိသို့ဖြစ်ခဲ့သော မုချေအားဖြင့် စင်စစ်
ကေန် ရဟန္တာ(သတ္တဝါ)ဟုမရပါဘဲ၊ မရှုပါဘဲလျက် အာသ
ဝေါကုန်ပြီးသော ရဟန္တာသည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးပြီးနောက်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၀၁

ပြတ်၏။ ဖျောက်၏။ နောက် ဘာမှုမဖြစ်တော့ဘူးဟု မြတ်စွာ ဘုရားကြုံသိုံဟောကြားသည်ကို ငါသိ၏ဟုပြောခြင်းသည် သင့် လျှော်ပါအဲလောဟု ရှင်သာရိပုတ္တရာ အမိန့်တော်ရှိတော် မူးသောအခါ ယမက၊ က အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရား၏ တရားကို မနာရမီ ထိုယုတ်မှာသော အယူသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ယခု အရှင်ဘုရား၏ တရားဒေသနာကို နာကြားရသဖြင့် ထိုယုတ်မှာသော အယူသည်မရှိတော့ပါဘုရား။

ကောင်းပြီ။ သင့်ကို အခြားတစ်ပါးသော ရဟန်းများက ငါရှင်၊ ယမက၊ အာသဝါကုန်ပြီးသော ရဟန္တာသည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေသည်၏ နောက်၌ အဘယ်သို့ဖြစ်သေးသနည်း ဟု အကယ်၍ သင့်အား မေးမြန်းကြပါက သင်သည် မည်သို့ ဖြေကြားမည်နည်း။

အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည်ငါရှင်တို့ ရုပ်သည်မမြှု မမြှုသောရုပ်သည် ဆင်းရဲ၏။ ဆင်းရဲသော ရုပ်သည် ချုပ်၏။ ဖျောက်၏။ ဝေဒနာသည်၊ သညာသည်၊ သခြားရသည်၊ ဝိညာက် သည် မမြှု၊ ဆင်းရဲ၏။ ဆင်းရဲသော ဝိညာက်သည်ချုပ်၏။ ဖျောက်၏။ ထိုသို့ အကျွန်းပါအဲဟု ဖြေတော်မူသည်။ ဤသို့အရှင်သာရိပုတ္တရာ အဆုံးအမကို နာကြားရသဖြင့် အမြင်မှန် သမ္မာဒီဇိုက် ရရှိလေသည်။

ထိုယ်မက ရဟန်းသည် ဒီဋီရိနေသောကြာင့် ရဟန္တာ သေလျှင်ပျောက်တာပဲ။ ဘာမှ နောက်မဖြစ်ဘူးဟု နှစ်ပါး သောဒီဋီဖြင့် အယူမှားခြင်းဖြစ်သည် ရဟန္တာကို ပုဂ္ဂိုလ်

၁၀၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

သတ္တဝါ အားဖြင့် ယူသော သက္ကာယဒီဒို။ ယင်းပြင် ရဟန္တာ
သေလျှင် ပျောက်သွားတာပဲ၊ ပြတ်သွားတာပဲဟု ယူသော
ဥစ္စဒီဒိုကိုယူလိုက်သေးသည်။ ထိုမှုတစ်ပါး နိဗ္ဗာန်ချွဲလည်း
ဘာမှမရှိဘူး ဆိုတာကိုလည်း ယူလိုက်သေးသည်။

ထိုကြောင့်သက္ကာယဒီဒိုရှိသူသည်နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း သဘော
မကျနိုင်၊ ရဟန္တာသေလျှင် ချုပ်ပျောက်သွားတာပဲဟု ယူသဖြင့်
နိဗ္ဗာန်သည် ဘာမျှမရှိသော အဓိပ္ပာယ်သို့ သက်ရောက်သည်။

ထိုကြောင့် သက္ကာယဒီဒိုရှိသူများသည် အလွန်ကြောက်
စရောကောင်းလှသည်။ ဝိပဿနာအလုပ်ကိုမည်မျှပင် အားထုတ်
ကြားသော်လည်း ဒီဒိုအပင်း ခံနေပါက ပင်ပန်းရုံမျှသာရှိမည်၊
နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ မရရှိုင်။

အရှင်ဆန္ဒဖြစ်ထွေ

အရှင်ဆန္ဒ၏ အတ္ထပ္ပတီကိုဖော်ပြပါဉီးအံး။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဖွားဖက်တော်ဖြစ်သော အရှင်ဆန္ဒသည် တရားကို အားထုတ်သည်။ ဖြစ်ပျက်ကိုလည်း ရှုံသည်။ ဖြစ်ပျက်ကိုလည်း မြင်သည်။ သို့သော် ပထမမဂ်မျှပင် မရခဲ့။

အခြားသော ရဟန်းတွေထံ သွား၍ မိမိသည် ဝိပဿနာ အလုပ် အားထုတ်ကြောင်း ဖြစ်ပျက်ကိုလည်း မြင်ကြောင်း ပြောကြားသည်။ ငြေ-နှစ်ကာလပတ်လုံး အားထုတ်ပင် အားထုတ်ငြားသော်လည်း မဂ်ညာဏ်၊ ဖိုလ်ညာဏ် မရခဲ့။ (၁) ဥပမားပေးပါး ကုန်ဆုံးရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်၌ သက်ဝင်သော ညာဏ်သည် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။

ရုပ်တရားသည် မမြဲ၊ (၂) ဝိညာဏ်သည် မမြဲ၊ ရှုပ်တရားသည် အတ္ထမဟုတ်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခ္ပါရ၊ ဝိညာဏ် တရားတို့သည် အတ္ထမဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ အတ္ထမဟုတ်လျှင် ငါသည် အဘယ်ကို အားကိုးစရာရှိတော့အံးနည်းဟု ခေါက်ကမ်းပါးစောက်များမှ ကျသလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီးလျှင် အတ္ထကို သိပ်အားကိုးသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ငြေ-နှစ်ကြားသွားတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရား ပရီနိဗ္ဗာန် ပြသွားလေသည်။

သို့ဖြင့် တစ်နှစ်သောခါ ရှင်အာနန္ဒာထံ သွားရန် အကြံဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် မိမိကျောင်းသခံမ်းကို သော့ခတ်ပြီး လျှင် ရှင်အာနန္ဒာ သိတင်းသုံးနေရာ ကောသူ့ပြည်ယောသိတာရု

၁၀၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနတော်

ကျောင်းသို့၊ သွားပြီးနောက် မိမိ၏ ဖြစ်ထွေကို အကြောင်းစုံ
ပြောပြရာ ရှင်အာနန္ဒာက ရှင်ဆန္ဒအား နှစ်သိမ့်စေပြီး ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ် ဒေသနတော်ကို ဟောကြားပြသမှုသာလျှင် သဘော
ပေါက်ပြီး တရားအားထုတ်သဖြင့် အကျွတ်တရားများကို
ရရှိလေသည်။ ထိုကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောတရားကို
နားမလည်လျှင် ဘယ်သောအခါမှ မိမိတို့သန္တန္တရှိသော
ဒီဇိုသည်မပြုတဲ့နိုင်၊ ဒီဇိုမပြုတဲ့လျှင် သောတပန် အဆင့်သို့ပင်
မရောက်နိုင်။ အရဟတ္ထမဂ် ရောက်ဖိုကား ဝေးလေစွာ။

ထိုမှုတစ်ပါး မိစ္ာဒီဇိုသည် တက္ကာထက်လည်းကောင်း
အပိဋ္ဌာထက် လည်းကောင်း၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းတရားသည် မဂ်တား၊ ဖိုလ်တား
ဖြစ်ရှုမှုမက အပါယ်ငရဲ၏ မျိုးစွဲလည်းဖြစ်သည်။ တက္ကာသည်
သူဂါတီသို့ ရောက်စေနိုင်သေး၏။ နတ်ပြည် မြဟ္မာပြည်သို့
တက်စွမ်းနိုင်သေး၏။

ဒီဇိုသည် အပိဋ္ဌာထက်လည်း ပို၍ကြောက်စရာကောင်း
လှသည်။ သောကာ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနသာမှာ အပိဋ္ဌာပါ
သည်။ သို့သော် သောကာ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနသာ ဖြစ်တိုင်း
ပင် အပါယ်သို့မကျွန်း။ အပိဋ္ဌာသည် ဒီဇိုလောက်မကြမ်းတမ်း
သောကြောင့် ဒီဇိုလောက် ကြောက်စရာ မကောင်းလှခဲ့။
အပိဋ္ဌာကို အထက်မဂ်ရောက်မှုသာ အကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်သည်။
အောက်မဂ်များမှာ အပိဋ္ဌာမကုန် မယ်သေးသော်လည်း သောတပန်
တည်နိုင်သေးသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၀၅

ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးသည် အပိဋ္ဌာမပယ်နှင့်သေး၊
အပိဋ္ဌာရှိနေသောကြောင့် သူ၏မြို့ကလေး သေဆုံးသည်အခါ
ငိုကြွေးမည်တမ်းခြင်းရှိသော်လည်း အပါယ ဝမနိယ=အပါယ်သို့
ကျရောက်စေနိုင်သော သောကာ ပရီဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနသူ
အပိဋ္ဌာမဟုတ်ချေ။

အပိုင်း (၁၄)

သသာတနှင့် ဥစ္စေဒနီအကြောင်း

မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး၌လည်း သက္ကရာယာဒီနို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော သသာတဒီနို့ အလွန်ပင်အရှိုးခိုက်အောင်အထိ အစွဲကြီး နေကြပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ပြဆိုရသော-- ဦးဖြူတစ်ယောက်သည် မကျိန်းမမာဖြစ်နေရာ မြောသွား၏။ ယင်းမြောလျက်နေရာ ယခုထက်ထိ အသက်မထွက်ရသေးဟု ပြောကြသည်။ “မျှော်သုတေ နိုင့်ဝ သဘာဝ” အသက်မဟုတ်၊ လိပ်ပြာမဟုတ်၊ ခန္ဓာဝါးပါးသာ ရှိသည်ကို အသက်လုပ်၍ နေကြသည်။ မိဘဘုံး ဘွား လက်ထက်က ကစ်၍ ထုထည်ကြီးသော အစွဲတွေ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် အသုဘို၍ အပြန် သချိုင်းမှုမြေခဲကလေးကို ယူခဲ့ပြီး လိပ်ပြာခေါ်သည်။ လိပ်ပြာခဲ့သည်။ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားသည်။ ကူးတို့ခဟု ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရသည်။ စသည်တို့သည်လည်း ဒီနို့အလုပ်တွေချည်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားလေပြီးသော ဦးဖြူဟု ရေစက်ချို့ပါပြန်ပါသည်။ အမှုန်အားဖြင့် ပရမတ္ထ သဘောအတိုင်း ဆိုပါလျှင် ဒီဘဝက ရုပ်နာမဲသည် ဒီဘဝမှာပင် ချုပ်သည်။ နောက်ဘဝသို့ တစ်တို့တစ်စလိုက်သည်မည်သည် မရှိ။ ဝိဉာဏ်သည်လည်းမပြောင်းပါ။ လောက်လန်းသဖြယ် ဝိဉာဏ်တွယ်ဟု ပြောရှိဆိုရှိရှိကြသည်။ တွယ်စရာမရှိသေး၍ ဝိဉာဏ်မထွက်

ဝန္တခွဲသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၀၇

သေး စသည်ဖြင့် ပြောကြဆိုကြ ယုံကြည်ကြသည်။ ဒီဘဝက ခန္ဓာစွမ်း၍ နောက်ဘဝခန္ဓာသစ်ကို ဝိညာက်ပြောင်းရှုံးခြင်းမည် သည်မရှိ၊ သို့သော် သသာတအစွဲ အားကြီးလှ၍ တစ်တိုင်းတစ် ပြည်လုံး ဤသူ့ ဝိညာက်ပြောင်းသည်ဟု ပြောဆိုစွဲလမ်းလျက် ရှုံးချေသည်။

ဘုရားဟော အသနာတော်သည် “နိတထူး”ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ “နေယျထူး”ဟူ၍ လည်းကောင်း နှစ်မျိုးရှိသည်။ “နိတထူး”က တိုက်ရှိက်ဟောတော်မူတိုင်းယူရသောတရားဖြစ်၍ “နေယျထူး”မှာ ဆောင်ပြီး ဟောတော်မူသော တရားဖြစ်ရာ ညီ၍မယူတတ်လျှင် မညြိုတတ်လျှင် သသာတနှင့် ဥစ္စာဒာက်သို့ ပြေးဝင်သည်။ ယိုင်သွားသည်။ အလယ်လမ်း (မဏီပဋိပဒါ) ပေါ်မှ တိမ်းချော်သွားသည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးလိုလို မိဘဘိုးသွား လက်ထက်ကစပြီး သသာတဒီပိုနှင့်သာ များသောအားဖြင့် လူကြော်၊ တန်းကြော်၊ ပေးကြော်၊ ကမ်းကြော်သည်သာများကြော်သည်။ နောက်ဘဝကောင်း စားရေးဆိုပြီး နောင်ဘဝလူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ခံစား၊ ခံစားရအောင်ဆိုပြီး လူကြော်၊ တန်းကြော်သည်လည်း ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး အလျှောစက်ချသည်ကိုပင် လူမင်း စည်းစိမ်၊ နတ်မင်းစည်းစိမ် အကြိမ်ကြိမ်ခံစား ခံစား၍ ဆိုတာပါမှ သဘောကျသူများသည်။ အလျှောင်များကလည်း ဤသို့မှ ကျေ

နပ်ကြသည်။ ရေစက်ချဘူန်းတော်ကြီးကိုလည်း ဤသိမ္မာကြည်
ညီသည်။ သိပ်ရေစက်ချကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးပဲဆိုပြီး
နောက်လည်း ဒီကိုယ်တော်ကြီးပဲ ပင့်ကြပေါ်ကွာ စသည်ဖြင့်
ရေစက်ချရှည်မှ အကြိမ်ကြိမ် ခံစားခံစား၍ ဆိုပြီး အဆုံးစွန်
သောဘဝဆိုသည် ဆုံးနိုင်စရာများမြင်ကြရင်ဖြင့် တော်ပါသေး
၏။ ဘယ်ဘဝဘယ်ကဗ္ဗာကျမှ အဆုံးသတ်မည်ဆိုတာ အဆုံး
အစမရှိ။ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ဖြစ်ကြပြီးလျှင် သူများပါးစပ်
လမ်းဆုံးကြသည်သာဖြစ်သည်။ သံသရာရှည်လိုသောသူများ၏
ဖြစ်တွေဟုသာဆိုရမည်။ ဤသိမ္မာလျှင် မှားမည်မဟုတ်ချေ။

ရှေ့ပိုင်းတွေမှာလည်း များစွာဖော်ပြပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း
လူမင်းစည်းစိမ်းသည် လည်းကောင်း၊ နတ်မင်းစည်းစိမ်းသည်
လည်းကောင်း၊ သစ္စာဖွဲ့လိုက်လေလျှင် ဒုက္ခသစ္စာထိုက်သော
ကြောင့် မည်သည့်ဘဝကိုရရ အိနာ၊ သေနာနှင့် လမ်းဆုံးကြရ
မည်သာဖြစ်ရာ သံသရာကို မလည်ရအောင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို
မဂ္ဂိုင်အလုပ်ဖြင့် ဖြတ်ကြမှုသာလျှင် သံသရာစခန်းသတ်ကြမည်
ဖြစ်သည်။

၁။ ကမ္မသုကာတသမ္မာဒီပြိုဖြစ်သည်။ ယင်ကိုလည်း ပယ်၍မရသစ္စာ
နှုတော်မီကသမ္မာဒီပြိုးစီး၍ ဘာလျှော့ ဘာတန်းတန်း ဤ
ဒုက္ခသစ္စာ ခန္ဓာကြီးကို နောင်မရလို၍ လူပါ်ဟု နှလုံးသွင်း၍
လူပါတန်းပါဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

၁၀၉

မြန်မာလူများတို့၏ သသုတေသီအားကြံပုံသာဓကတစ်ခု
ပြသအဲ။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ဓာတ္ထဘာသာအခေါ်ခံကြ
သော မြန်မာများမှာ များသောအားဖြင့် သသုတေသီ အကြီး
အကျယ်ရှိနေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြရသော ရန်ကုန်မြို့တွင်
ဘာသာရေး ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးသည် မိမိရှိသော
ပစ္စည်းများကိုလည်း အတော်များများ လျှော့ခိုးခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်ခြား ရှင်း၏ မိတ်ဆွေနှင့် စကားပြောကြရာတွင်
ဒီမှာ ကျပ်တော့ နတ်ပြည်မှာ (A/C) ဖွင့်ပြီးပြီ (ဆိုလို
သည်မှာ နတ်ပြည်၌ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပြီးပြီ ငွေသွင်းပြီးပြီ
ဆိုလိုသည်)၊ ဒီတော့ ကျပ်အဖို့မှာ နောက်ဘဝ ဆင်းရဲမှာ
လည်း ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒီဘဝကနေပြီး အားလုံးစိစဉ်ပြီး
ဖြစ်တယ်ဟု ပြောဆိုသည်ကို ကြားဖူးပါသည်။

ထို ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ
ဒီဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုပြီး နောက်ဘဝ ကြို
ကုသိုလ်တွေကို သူပဲခံစားရမှာပဲဟူ၍ စွဲယူထားသော သသုတေ
သီ အကြီးအကျယ် စွဲယူထားကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဒီဘဝ
လျှော့ခိုးသမျှတွေ သူသည်ပင် နောက်ဘဝခံစားရမှာပဲ။ ဆင်း
ဆင်းရဲရဲမဖြစ်တော့ဘူး။ တောင့်တောင့်တတာ မနေရတော့ဘူး။
နောင်ဘဝ မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူး။ နောက်ဘဝ ထိုထို တို့၌
လည်း အထက်တန်းစား ဘဝမှာပဲနေရမှာပဲဟု သသုတေနှင့်ယူ
၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခြင်းဖြစ်၍ သသုတေသီအစွဲ

အလမ်းအလွန်ကြီးကျယ်သည်ဟု သိရပေမည်။ ဒီဘဝမိမိပြုလုပ်သည်ကို နောက်ဘဝ မိမိပဲခံစားရမည်ဖြစ်၍ ဒီဘဝပြုတာသည်လည်း မိမိ နောက်ဘဝခံစားရသူသည်လည်း မိမိ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဤသူပြုသည်၊ ဤသူခံစားရသည် ဆိုသဖြင့် သသာတဒိဋ္ဌသာဖြစ်သည်။ ဒီဘဝက ရုပ်နာမ်၊ ဟိုဘဝသိတိုင်အောင်ပါနေသည့် အထင်ရှုနေကြသူ တစ်ပြည်လုံး လိုလိုပင် ဤသိစ္စယူကြသည်ဖြစ်သည်။ နတ်ဘဝကိုလည်း အကောင်းထင်ကြသေးသည်။ နတ်စည်းစိမ်ကိုလည်း သုခဟူ၍ထင်ကြပြန်သေးသည်။

လူရွာနတ်ပြမ်း စည်းစိမ်သွမ်းကို ချမ်းသာအတိအထင်ပြီလျက်၊ ဝတီနောင်ကို ကောင်းစေလို၍ ကုသိလ်အရှိုးအမျိုးမျိုးကို၊ ကြီးကြီးစားစား ပြုတဲ့ ပြားက ဆယ်ပါးပုည့် အာန္ဇာဟု၊ ဘဝနှီးရင်းပွားတဲ့လျှင်းသည် ဝန်ခေါ်း ဝန်နှစ်ယ် ရှည်သတည်။ -ဟု ကျေးလူရှင်လယ်တို့ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စပ်ဆိုတော်မူသည်။

ထိုကြောင့် နတ်စည်းစိမ် လူစည်းစိမ် တောင့်တရှု လျှောကောင်း၊ မလျှောကောင်း ဆုံးဖြတ်ကြပါရန် ဤလက်ဗြိုင်းပေါ်လွှင်ပါလိမ့်မည်။ ယောဂီအပေါင်းတို့ မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ဥက်ဖြင့်သာ ဝေဖန်ကြပါတော့။ ယူခဲ့ဘဝက ရုပ်နာမ်သည် ယာ့ဘဝမှာပင် ချို့သည်။ နောက်ဘဝသို့ တစ်တို့တစ်စ လိုက်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

၁၁၁

ခြင်းမည်သည်မရှိ။ ယခုဘဝက ရှုပ်နာမဲ့လိုက်သည်ဟူ၍ စွဲယူ
လျှင် သသာတီပြိဖြစ်သည်။ အကြောင်းအကျိုးသာ ဆက်
သည်။ ဉ်ဘဝ စုတိဝိညာဏ်သည် အကြောင်း ဖြစ်သည်။
နောက်ဘဝ ပဋိသန္တေ ဝိညာဏ်သည် အကျိုးဖြစ်သည်။
ဥပမာ-ရန်ကုန်ဖြို့မှ နေ၍ ငွေ ၁၀၀၊ မန္တလေးသို့ မန်နို
အော်ဒါနှင့်ပို့သည်။ ပို့သောငွေသည် မန္တလေးသို့မသွား၊
သို့သော် အကြောင်းကင်းသလားဆုံးပါက အကြောင်းကင်း
သည်မဆိုနိုင်။ သူ၏သတ္တိ။ သူ၏အကြောင်းကြောင့်ငွေ ၁၀၀
မန္တလေးသို့ ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်မြွှေကိုက်ခံရသည်။ အခြားသူတစ်ယောက်
ကမြွှေဆရာထံသွား၍ပင့်သည်။ ဆရာကအကြောင်းမညီညာတ်
၍မလိုက်နိုင်သဖြင့် လာပင့်သူကို မြွှေဆိပ်ကျစေသော မန္တာန်
မန်း၍ရေမန်းတိုက်သည်။ မြွှေကိုက်ခံရသူသည်မြွှေဆိပ်ကျသည်။
ဆရာလည်းမလိုက်၊ ရေလည်းမရောက်၊ သူသတ္တိကြောင့်
မြွှေဆိပ်ကျရသလို ဆရာ၏မန္တာန်ဟူသောအကြောင်း မကင်း။
အကြောင်းမကင်း၍ မြွှေဆိပ်ကျသည်။ ဉ်ဥပမာကိုထောက်၍
သဘောပေါက် နားလည်ကြပါကုန်။

သာတိရဟန်းဝတ္ထု
နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်လာ သာတိရဟန်း
သသာတဒီဒ္ဒိဖြစ်ပုံ

မြတ်စွာဘုရားသခင် လက်ထက်တော်က သာဝတ္ထိပြည်
တော်ဝန်ကျောင်း၌ သာတိမည်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည်
မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော အတိကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ကြားနာ
ရသည့်အခါ အလောင်းတော် တေမိမင်း၊ နေကမင်း၊ သုဝဏ္ဏသုံး
သတိုသား၊ တေမိမင်းကြီး အစရှိသဖြင့် ဝေသာနရာမင်းကြီး
ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး နတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ပြီး ယခုဘုရား
ဖြစ်လာသည်ဟု ဟောကြားတော်မူသည်များကို သသာတဒီဒ္ဒိ
အယူဘက်လှည့်ပြီးနောက် တေမိမင်းလက်ထက်ကလည်း ဤ
ဝိညာက်ပဲ နေကမင်းကြီးလက်ထက်၌လည်း ဤဝိညာက် ဖြစ်
သည်။ သုဝဏ္ဏသုံး၊ ဝေသာနရာမင်းကြီးစသည်ဖြင့် ဖြစ်ရာဘဝမှာ
လည်း ဤဝိညာက်တစ်ခုတည်းပင် ဘဝအမျိုးမျိုးပြောင်း
ခန္ဓာ အမျိုးမျိုး၊ အမိဝင်းအမျိုးမျိုးမှာ သွား ဖြစ်နေသည်။
ဤသို့ဘဝအမျိုးမျိုးပြောင်းပြီးမှ ယခုဘုရား ဖြစ်လာသည်ဟု
များသောအယူဖြစ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားက ဒီအတိုင်း ဟော
သည်ကိုသူသည် ဒီအတိုင်းနားလည်ပါသည်ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းများက ဂုဏ်ရှင်။ သင်သည် ဤကဲ့သို့မပြောပါနှင့်။
သင်သည် ဤကဲ့သို့ပြောလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား စွဲပွဲရာရောက်
ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားအား စွဲပွဲခြင်းသည် မကောင်းပါဟု

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၁၃

အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်ပြောသောလည်း ငှါး၏ အယူဝါဒ
ကိုမစွဲနိုင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံသွား၍ ရဟန်း
များကလျှောက်ထားကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာတိ
ကိုအခေါ်ခိုင်းတော်မူ၍ သာတိ၊ ဝိညာက်သည် ဟိုဘဝသို့
ပြောင်းသွား၏။ ဟိုဘဝက ဒီဘဝ ကျင်လည်၏။ ခန္ဓာသာ
အသစ်ပြောင်းသည်ဟု ငါဘုရား ဉြှုကဲ့သို့ဟောသည်ဟု ယုတ်မာ
သောအယူဖြစ်သည်ဆိုသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏။

မှန်ပါကြောင်း သာတိရဟန်းက ပြန်ကြား လျှောက်တင်
ရာ မဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်၏း ငါဘုရားသည်
မည်သည့်အခါ မည်သူအား ဉြှုသို့ပြောကြားသည်ကို သင်သိ
ဘိသနည်း ငါသည်အကြောင်းနှစ်ခုကိုစွဲ၍ ဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်
သည်။ အကြောင်းနှင့်ကင်း၍ ဝိညာက်ဖြစ်ခြင်းမည်သည် မရှိဟု
များစွာသော ပရီယာယ်အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူသည်
မဟုတ်တုံးလော ---။

ရဟန်းတို့ မဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်၏း
သာတိသည် မိမိ၏မှားသောအဖိုဖြင့်လည်း ငါဘုရားကို စွပ်
ခွဲပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးပြီးစေလျက် များစွာသော
အကုသိုလ်ကိုလည်း ဖြစ်ပွားစေ၏။ သင်ရဟန်းတို့သည်ငါဘုရား
ထိုကဲ့သို့ ဟောကြားတော်မူသည်ကို ကြားဖူးကြပါသလောဟုမေး
တော်မူရာ ဉြှုသို့ဟောကြားတော်မူသည်ကိုမသိပါဝိညာက်သည်
အကြောင်းကိုစွဲ၍ဖြစ်၏။ အကြောင်းမရှိဘဲ ဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း
မရှိဟု များစွာသော ပရီယာယ်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည်

၁၁၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

တပည့်သား ရဟန်းတော်တို့အား ဟောကြားတော်မူသည်ကို
တပည့်တော်တို့ကြားသိရပါသည်ဘူရားဟု အခြားသောရဟန်း
များကတင်လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့အကြောင်းကိုစွဲ၍ ဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်၏။ မျက်
စိန္တ်အဆင်းကိုစွဲ၍ စက္ခတိညာက်ဖြစ်ပေါ်၏။ နားနှင့် အသံကို
စွဲ၍ ကြားစိတ် သောတဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်၏။ နှာခေါ်နှင့်အနှစ်ကို
စွဲ၍ နံစိတ် ယာနဝိညာက် ဖြစ်ပေါ်၏။ လျှာနှင့် အရသာကို
စွဲ၍ စားစိတ် ဇီတာဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်၏။ ကိုယ်နှင့်အတွေ့အထိကို
စွဲ၍ ကာယဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်၏။ သဘောတရားနှင့် ဟဒယ
ဝဏ္ဏကိုစွဲ၍ မနောဝိညာက်ဖြစ်ပေါ်၏”။

“ဥပမာအားဖြင့်ဆိုသော ဝါးကိုစွဲ၍ လောင်သောမီးဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဝါး
မူ ဝါးမီး၊ နောက်ချေးကိုစွဲ၍ လောင်သောမီးဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဖွံ့ဖြိုးဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်း
ဟု ရောက်သကဲ့သို့ စက္ခနှင့် ရူပါရုကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်လျှင် မြင်
စိတ်၊ ထို့အတူ သောတနှင့် သွှေ့ချုပ်ခြင်းဖြစ်လျှင် ကြားစိတ်၊
ယာနနှင့် အနုံစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်လျှင်နံစိတ်၊ ဇီတာနှင့် ရသာရုစွဲ၍
ဖြစ်ပေါ်လျှင် စားစိတ်၊ လျက်စိတ်၊ ကာယနှင့် ဖော်ပြုစွဲ၍
ဖြစ်ပေါ်လျှင် တွေ့ထိစိတ်၊ ဓမ္မာရုနှင့် ဟဒယဝဏ္ဏကိုစွဲ၍
ဖြစ်ပေါ်လျှင် ကြံစည်တွေးတော်စိတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့သာ
ရောက်၏” ဟု ဟောတော်မူ၏။ အကြောင်းနှစ်ခုတို့ တိုက်ဆိုင်
၍ မနာယတန် (ပါ)မနော၊ (ပါ)စိတ်၊ သို့မဟုတ် ဝိညာက်
ဖြစ်ပေါ်သည်။ အကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် အကျိုး

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၁၅

တရားချုပ်သည်။ အကြောင်းတရားချုပ်လျှင် အကျိုးတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ယခုဘဝမှ ဝိညာက်သည် နောက်ဘဝသို့ လိုက်သည်မရှိ။ ယခုဘဝ ဝိညာက်သည် ယခုဘဝမှာပင် ချုပ်သည်။ နောက်ဘဝသို့မလိုက်ချေ။ တမိမင်းဘဝက ဝိညာက်သည် တမိမင်းဘဝမှာပင် စုတိဝိညာက်အားဖြင့် နောက်ဆုံးချုပ်ဆုံးသည်။ နောက်ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓုဝိညာက်အသစ် ထပ်မံပေါ်လေသည်။ ဝေသွှေရာဘဝက ဝိညာက်သည်လည်း ယင်းဘဝ၌ စုတိဝိညာက်ချုပ်ဆုံး၍ နောက်ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓု ဝိညာက်အသစ် ထပ်မံပေါ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် မြတ်စွာဘူရာရားသခင်သည် ဟောကြား တော်မူသောတရားတော်ကို တရားတော်ဟူ၍ မသိသော် လည်း အသံ၌ နားထောင်ကောင်း၍ နားထောင်နေသော ဖူးသူ ငယ် အား နွားကျောင်းသား၏ တူတ်နှင့် ထောက်မိ၍ သေဆုံးသွား လေရာ နတ်သားဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ဖူးဘဝတုန်းက ဝိညာက်သည် နတ်သားဘဝခန္ဓာတဲ့မှာ လိုက်လာပြီး နတ်သားဖြစ်သည်မဟုတ်ပါ။ ဖူးဘဝက ဝိညာက် သည်လည်း နတ်သားဘဝသို့လိုက်၍ မသွားချေ။ သို့သော်ဖူးဘဝ တုန်းက ဝိညာက်၏ အကြောင်းကင်းပါသလားဆိုပါကလည်း ဖူးဘဝက အကြောင်းမကင်းချေ။ ဝိညာက်ကတော့ မလိုက် သတ္တိလိုက်သည်။

ထိုနည်းတူစွာ ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီးသည်လည်း ခန္ဓာပျက်ကြွေသေသေအခါ နိမ္ဒာနရတိနတ်ပြည်၌ သုနိမ့်တာ

၁၁၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

နတ်မိဖုရားဖြစ်သည်ဆိုရာ ဝိသာခါ ကျောင်းအစ်မကြီး၏
ဝိညာက်သည် နတ်မိဖုရားခန္ဓာကိုယ်ထဲရောက်အောင်လိုက်ပြီး
ဝင်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ ကမ္မဘဝပစ္စယာဇာတိ ဆိုသည့်အတိုင်း
ကမ္မဘဝ အကြောင်းခံကြောင့် အတိဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဝိသာခါဘဝက ဝိညာက် တစ်တိုတစ်စ လိုက်ခြင်း မည်သည်
မရှိ။ သို့သော် အကြောင်းကင်းသလားဆိုပါက အကြောင်း
မကင်းချေ။ ပစ္စယာဆိုသည့်အတိုင်း ယခုဘဝ အကြောင်း
တရားကြောင့် နောင်ဘဝဖြစ်လတ္ထံသော အတိက အကျိုး
တရားဖြစ်ပေါ်ခြင်းတည်း။

ထိုကြောင့် ယခုဘဝ ဝိညာက်နှင့်နောင်ဘဝ ဝိညာက်
တစ်ဆက်တည်းဟု ယူလျှင် သသာတိဒိဋ္ဌး ဖြစ်သည်။ နောင် ၌
ဘာမှုမဖြစ်တော့ဘူး ပြတ်သွားသည်ဟု ယူဆလျှင်လည်း
ဥဇ္ဈာဒဒိဋ္ဌးဖြစ်သည်။ သသာတဗျာဒ္ဓဘာဝါဘာ အစွမ်းနှစ်ဘက်မှုလွှတ်
ပြီးလျှင် မဏီမပဋိပဒါလမ်းပေါ်ရောက်မှသာလျှင် မဂ်ဖိုလ်
နိုဗ္ဗာန် ရောက်နိုင်သည်။ ဤသို့ ဒီဒိဋ္ဌး အပင်းများ ခံနေပါက
မည်မျှပင် ဝိပသုနာ အားထုတ်သော်လည်း မဂ် ဖိုလ် နိုဗ္ဗာန်၊
မရနိုင်ဟု တစ်ထစ်ချေ မှတ်ကြပါကုန်။

အပိုင်း (၁၅)

သတိပဋိနှင့် ဂ-ပါး

မြတ်စွာဘူရားသခင်သည် သတိပဋိနှင့်လေးပါးကို
ဟော တော်မူခဲ့သည်။ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခါရ၊ ဝိညာက်
ဟူ၍ ခန္ဓာဝါးပါးရှိရာတွင် ယင်းကို အကျဉ်းချုံးလိုက်သော်
ရုပ်-နာမ် နှစ်ပါးသာရှိသည်။ ယင်းတို့ကို တစ်ဖန် ပြန်လိုက်
ပြန်သော် သတိပဋိနှင့် လေးပါးရှု။

အားလုံးသိမြို့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကာယာနှပသုနာသည်
ရုပ်ကိုရှုခြင်း၊ ဝေဒနာနှပသုနာသည်ဝေဒနာကိုရှုခြင်း၊ စိတ္တာနှပ
သုနာသည် စိတ်ကိုရှုခြင်း၊ ဓမ္မာနှပသုနာသည်သစ္စာကိုရှုခြင်း၊
ဟူ၍သတိပဋိနှင့်လေးပါးရှိရာ ဤကြံ့က်နှစ်သက်ရာတစ်ပါးပါးကို
ရှုကြရမည်ဖြစ်၏၊ မည်သည့် အနှပသုနာကိုမဆို ပွားများအား
ထုတ်လျှင် နိဗ္ဗာန် မင် ဖို့လ် ရောက်နိုင်၏။

ဥပမာအားဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်၌ စောင်းတန်းလေး
သွယ်ရှိရာ မည်သည့်စောင်းတန်းကဖြစ်စေ တက်လျှင် ရောက်သ
လိုပင်ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် စိတ္တာနှပသုနာကိုရှုလျှင် ဝေဒ
နာမပါဘူးဟူ၍ပြောစရာမလို့၊ ဝေဒနာနှပသုနာကိုရှုသော် စိတ္တာ
နှပသုနာကျွန်းနေသည်ဟုပြောစရာမလို့။ ကာယာနှပသုနာကို
ရှုသော်စိတ္တာနှပသုနာ မပါဘူးဟူ၍ပြောစရာမလို့။ စိတ္တာနှပ
သုနာကိုရှုသော် ကာယာနှပသုနာမပါဘူးဟူ၍ပြောစရာမလို့။
နောက်ဆုံး မည်သည့်အနှပသုနာမဆို ဓမ္မာနှပသုနာ၌လမ်းဆုံး
ရမည် ဖြစ်သည်။

သတိပဋိသုဒ္ဓန သုဒ္ဓမျိုးခွဲစရာ

သတိပဋိသုဒ္ဓနတရားတော်၌လည်း သုဒ္ဓမျိုးခွဲ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောတော်မူပါသည်။ သတိပဋိသုဒ္ဓနဟူ၍ တစ်ပါး၊ သတိပဋိသုဒ္ဓနဘာဝနာဟူ၍ တစ်ပါး၊ သတိပဋိသုဒ္ဓနဘာဝနာလမ်းဆုံးဟူ၍ တစ်ပါး ကြို၍သိသုဒ္ဓမျိုး ဟောတော်မူ၏။

ရှုပ်အပေါ်မှာ ရှုမှတ်ရှုမှတ်နေခြင်းသည် သတိပဋိသုဒ္ဓနသာဖြစ်သည်။ (၁)ရှင်း၏ရှုပ်ကလေးပေါ်ပြီးနောက်ပျက်သွားသည်။ အနိစ္စရောက်သွားသည်လို့ ရှုနေခြင်းသည် သတိပဋိသုဒ္ဓနဘာဝနာဖြစ်သည်။ (၂)ဥပမာ - ဝေဒနာဟု ရှုမှတ်နေခြင်းသည် သတိပဋိသုဒ္ဓနဖြစ်သည်။ ဝေဒနာ၏ အနိစ္စကိုရှုခြင်းသည် သတိပဋိသုဒ္ဓနဘာဝနာဖြစ်သည်။ စိတ်ကလေးတွေပေါ်နေသည်ကိုရှုမှတ်၍နေခြင်းသည် စိတ္တသတိပဏီဖြစ်သည်။ စိတ်ကလေးတွေပေါ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း အနိစ္စဟူ၍ ရှုခြင်းသည် စိတ္တသုပသုနာဘာဝနာဖြစ်သည်။

ထိုနည်းအတူပင် ဓမ္မာန်ပသုနာသည်လည်း လမ်းဆုံးရောက်မှုပင် အပျက်ရောက်မှုသာလျှင် အနုပသုနာဘာဝနာဖြစ်သည်။ သတိပဋိသုဒ္ဓန ဘာဝနာဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သတိပဏီဖြစ်လမ်းဆုံးရောက်အောင် ရှုရမည်ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ အနိစ္စကိုမြင်၊ အနိစ္စကိုမူန်း၊ အနိစ္စဆုံးသောနေရာသို့ရောက်မှုသတိပဏီလမ်းဆုံး-ဟူ၍ဟောတော်မူသည်။^၁ အနိစ္စဆုံးသည်

၁။ အနိစ္စမြင်မှုသည် ဥဒုယေသနတော်၏ အနိစ္စကိုမူန်းမှုသည် နိမိန္ဒာတော်၏ အနိစ္စဆုံးမှုသည် မင်္ဂလာတော်၏ မိမိတော်တို့၏ အာရုံပြုရာ အသောက်တနိုက်ဟု ခေါ်သည်။

ပနိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

三

ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ରମୁକ ବାହେତାତାପାଳ୍ପଣେଶ୍ଵରୀଚନ୍ଦ୍ର ॥ ବାହେତା ଆପଣେଶ୍ଵରୀ
ମନ୍ଦିରକୁ ଫୁଲିଲାକୁଣ୍ଡଳୀ ଆଶର୍ପୁରୀ ଆବାହିତାକୁଣ୍ଡଳାଙ୍କିପର୍ଦିତନ୍ତରେ ॥

1920-1921
1921-1922
1922-1923
1923-1924
1924-1925
1925-1926
1926-1927
1927-1928
1928-1929
1929-1930
1930-1931
1931-1932
1932-1933
1933-1934
1934-1935
1935-1936
1936-1937
1937-1938
1938-1939
1939-1940
1940-1941
1941-1942
1942-1943
1943-1944
1944-1945
1945-1946
1946-1947
1947-1948
1948-1949
1949-1950
1950-1951
1951-1952
1952-1953
1953-1954
1954-1955
1955-1956
1956-1957
1957-1958
1958-1959
1959-1960
1960-1961
1961-1962
1962-1963
1963-1964
1964-1965
1965-1966
1966-1967
1967-1968
1968-1969
1969-1970
1970-1971
1971-1972
1972-1973
1973-1974
1974-1975
1975-1976
1976-1977
1977-1978
1978-1979
1979-1980
1980-1981
1981-1982
1982-1983
1983-1984
1984-1985
1985-1986
1986-1987
1987-1988
1988-1989
1989-1990
1990-1991
1991-1992
1992-1993
1993-1994
1994-1995
1995-1996
1996-1997
1997-1998
1998-1999
1999-2000
2000-2001
2001-2002
2002-2003
2003-2004
2004-2005
2005-2006
2006-2007
2007-2008
2008-2009
2009-2010
2010-2011
2011-2012
2012-2013
2013-2014
2014-2015
2015-2016
2016-2017
2017-2018
2018-2019
2019-2020
2020-2021
2021-2022
2022-2023
2023-2024
2024-2025
2025-2026
2026-2027
2027-2028
2028-2029
2029-2030
2030-2031
2031-2032
2032-2033
2033-2034
2034-2035
2035-2036
2036-2037
2037-2038
2038-2039
2039-2040
2040-2041
2041-2042
2042-2043
2043-2044
2044-2045
2045-2046
2046-2047
2047-2048
2048-2049
2049-2050
2050-2051
2051-2052
2052-2053
2053-2054
2054-2055
2055-2056
2056-2057
2057-2058
2058-2059
2059-2060
2060-2061
2061-2062
2062-2063
2063-2064
2064-2065
2065-2066
2066-2067
2067-2068
2068-2069
2069-2070
2070-2071
2071-2072
2072-2073
2073-2074
2074-2075
2075-2076
2076-2077
2077-2078
2078-2079
2079-2080
2080-2081
2081-2082
2082-2083
2083-2084
2084-2085
2085-2086
2086-2087
2087-2088
2088-2089
2089-2090
2090-2091
2091-2092
2092-2093
2093-2094
2094-2095
2095-2096
2096-2097
2097-2098
2098-2099
2099-20100

故人不以爲子也。子之不孝，則無子矣。故曰：「子不孝，無子也。」

အပိုင်း (၁၆)

စိတ္တာနှုပသုနာကို ဖိ၍ အရေးတကြီး အမိတထား၍
ဟောတော်မူခြင်း အကြောင်းရင်း

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စိတ္တာနှုပသုနာကို
ဖိ၍ ဟောကြားဆုံးမတော်မူလေ့ရှိရာ စာရေးသူသည် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး အဘယ်ကြောင့် အထူးသဖြင့် ဤမူ စိတ္တာ
နှုပသုနာကိုဖိ၍ ဟောတော်မူပါသနည်းဟု ပိဋကတ် ပါ၌
တော်များနှင့်တကွ အဋ္ဌကထာများကို အပင်ပန်းခံ၍
ရှုံးဖွေသော အင်တ္ထရနိကာယ် ဓကကနိပါတ် အကမ္မနိယ ဝင်၍
အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

- (၁) ရဟန်းတို့-မဟ္မားများအပ်သေးသော စိတ်သည်
ပြုပြင်ခြင်းငှာ မလွှယ်ကူ သကဲ့သို့ ထို အတူ
ပြင်ခြင်းငှာမသင့်မလော် မလွှယ်ကူသောအခြား
သော တစ်ခုသော တရားကိုမျှလည်း ငါမမြင်။
ရဟန်းတို့-မဟ္မားအပ်သေးသော စိတ်သည် ပြု
ခြင်းငှာ မလွှယ်ကူဟု ဟောတော်မူ၏။
- (၂) ရဟန်းတို့-ပွားများအပ်ပြီးသော စိတ်သည်
ပြုပြင်ခြင်းငှာ သင့်လျှော်လွှယ်ကူသကဲ့သို့ ထိုအ
တူပြုပြင်ခြင်းငှာ သင့်လျှော်လွှယ်ကူသော အခြား

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၂၁

တစ်ခုသောတရားကိုမျှလည်း ငါမမြင်။ ရဟန်း
တို့-ပွားများအပ်ပြီးသော စိတ်သည် ဖြူပြင်ခြင်း
ငှာ သင့်လော်လွယ်ကူ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

- (၃) ရဟန်းတို့-မပွားများအပ်သေးသော ဉ်စိတ်
သည်များစွာအကျိုးမဲ့ခြင်းငှာ ဖြစ်သကဲ့သို့တို့အ
တူများစွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာ ဖြစ်သောအခြား
တစ်ခုသောတရားကိုမျှလည်းငါမမြင်။ ရဟန်း
တို့-မပွားများအပ်သေးသော စိတ်သည် များစွာ
အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။
- (၄) ရဟန်းတို့-ပွားများအပ်ပြီးသော ဉ်စိတ်သည်
များစွာအကျိုးရှိခြင်းငှာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ
များစွာအကျိုးရှိခြင်းငှာဖြစ်သော အခြားတစ်ခု
သောတရားကိုမျှလည်းငါမမြင်။ ရဟန်းတို့-ပွား
များပြီးသောစိတ်သည်များစွာအကျိုးရှိခြင်းငှာ
ဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။
- (၅) ရဟန်းတို့-မပွားများအပ်သေးသော ထင်ရှား
မဖြစ်ပေါ်သေးသော ဉ်စိတ်သည်များစွာ
အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာဖြစ်သကဲ့သို့ ဉ်အတူများစွာ
အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာဖြစ်သော အခြား တစ်ခုသော
တရားများကိုမျှလည်း ငါမမြင်။ ရဟန်းတို့-

၁၂၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

မပွားများအပ်သေးသော ထင်ရှားမဖြစ်ပေါ်
သေးသော စိတ်သည်များစွာ အကျိုးမဲ့ခြင်းကှ
ဖြစ်၏။

- (၆) ရဟန်းတို့-ပွားများအပ်ပြီးသော ထင်ရှားဖြစ်
ပေါ်ပြီးသော ဤစိတ်သည် များစွာ အကျိုး
ရှိခြင်းကှ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူများစွာ အကျိုး
ရှိခြင်းငှာ ဖြစ်သော အခြားတစ်ခုသော
တရားကိုမျှလည်း ငါမမြင်။ ရဟန်းတို့-
ပွားများအပ်ပြီးသော ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ပြီးသော
စိတ်သည် များစွာအကျိုးရှိခြင်းငှာ ဖြစ်၏ဟု
ဟောတော်မူ၏။
- (၇) ရဟန်းတို့-မပွားများအပ်သေးသော အဖန်ဖန်
မလေ့လာအပ်သေးသော ဤစိတ်သည် များစွာ
အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤ အတူများစွာ
အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာ ဖြစ်သော အခြား တစ်ခု
သော တရားကိုမျှလည်း ငါမမြင်။ ရဟန်းတို့-
မပွားများအပ်သေးသော အဖန်ဖန် အလေ့
အလာ မပြုအပ်သေးသော စိတ်သည် များစွာ
အကျိုးမဲ့ခြင်းငှာ ဖြစ်၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၂၃

- (၈) ရဟန်းတို့ -ပွားများအပ်ပြီးသော အဖန်ဖန် အလေ့အလာ ပြုအပ်ပြီးသော စိတ်သည်များစွာ အကျိုးရှိခြင်းကြာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူ များစွာ အကျိုးရှိခြင်းကြာ ဖြစ်သော အခြား တစ်ခုသော တရားကိုမျှလည်းငါမမြင်၊ ရဟန်းတို့-ပွားများ အပ်ပြီးသောအဖန်ဖန် အလေ့အလာ ပြုအပ်ပြီး သောစိတ်သည်များစွာ အကျိုးရှိခြင်းကြာဖြစ်၏။
- (၉) ရဟန်းတို့-မပွားများအပ်သေးသော အဖန်ဖန် အလေ့အလာ မပြုအပ်သေးသောဤစိတ်သည် ဆင်းရဲ ဒုက္ခကိုဆောင်သကဲ့သို့ ဤအတူဆင်းရဲ ဒုက္ခကိုဆောင်သောအခြားတစ်ခုသောတရားကို မျှလည်းငါမမြင်။ ရဟန်းတို့မပွားများအပ်သေး သောစိတ်သည် ဆင်းရဲဒုက္ခကိုဆောင်၏။
- (၁၀) ရဟန်းတို့-ပွားများအပ်သော အဖန်ဖန် အလေ့ အလာပြုအပ်ပြီးသော စိတ်သည် ချမ်းသာသူခ ကို ဆောင်သကဲ့သို့ စိတ်သည် ချမ်းသာသူခ ကိုဆောင်သော အခြားတစ်ခုသော တရားမျှကို လည်းငါမမြင်။ ရဟန်းတို့-ပွားများအပ်ပြီးသော အဖန်ဖန် အလေ့အလာပြုအပ်ပြီးသော စိတ်သည် ချမ်းသာသူခကိုဆောင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

၁၂၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ထိုပြင် အင်္ဂါတီရိပါဓိတော် ဓကနိပါတ်၌ပင်လျှင်
သမ္မာပဏီဟိတဝင်၌ ---

ရဟန်းတို့-ရဟန်းသည် ကောင်းစွာထားအပ်သော
စိတ်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာကို စင်စစ်ခွဲဖျက်လတ္ထံ။ ဝိဇ္ဇာကိုဖြစ်စေလတ္ထံ။
နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မောက်ပြုလတ္ထံ။ ဟူသော ဤအကြောင်းသည်
ရှိ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရဟန်းတို့-
စိတ်ကိုကောင်းစွာထားအပ်သောကြောင့်ပေတည်းဟု ဟောတော်
မှု၏။

ထိုဝင်၌ပင်လျှင်

ရဟန်းတို့-အဖန်ဖန် အလေ့ အလာပြုအပ်ပြီးသော
စိတ်သည် နှီးည့်သည်လည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ပြုပြင်ခြင်းငှာ
သင့်လျော် လွယ်ကူသည်လည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူ နှီးည့်
သည်လည်းဖြစ်သော အခြားတစ်ခုသောတရားကိုမျှလည်း
ငါမမြင်။ ရဟန်းတို့ ပွားများအပ်ပြီးသော အဖန်ဖန် အလေ့
အလာ ပြုအပ်ပြီးသော စိတ်သည် နှီးည့်သည်လည်းဖြစ်၏။
ပြုပြင်ခြင်းငှာ သင့်လျော်လွယ်ကူသည်လည်းဖြစ်၏ ဟု ဟော
တော်မှု၏။

ယင်းပြင် ထိုဝင်၌

ရဟန်းတို့ အကုသိုလ်ကိုမြှု ဖြစ်ကုန်သော အကုသိုလ်
အသင်းဝင်ဖြစ်ကုန်သော အကုသိုလ်ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည်
စိတ်လျှင်ရှေ့သွားရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့တွင် စိတ်သည် ရှေ့လီး
စွာ ဖြစ်၏။ အကုသိုလ် တရားတို့သည် အတူတကွ လိုက်၍
ဖြစ်ကုန်၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၂၅

ရဟန်းတို့ကုသိလ်ကိုမြှုံးဖြစ်ကုန်သောကုသိလ်အသင်း
ဝင်ဖြစ်ကုန်သော ကုသိလ်ဟူသမျှ အားလုံးတို့သည် စိတ်လျှင်
ရွှေသွားရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့တွင် စိတ်သည် ရွှေးဦးစွာဖြစ်
၏။ ကုသိလ်တရားတို့သည် အတူတက္ခလိက်၍သာလျှင် ဖြစ်
ကုန်၏။

ယင်းပြင် အားလုံးသိပြီးဖြစ်သော ဓမ္မပဒပါဋ္ဌာတော်
စိတ္တဝင်၌၌လည်း --

မနော ပုံပွဲမာ ဓမ္မာ

မနော သော်မာ မနောမယာ။

မနော စေ ပစ္စာ်မြန်။

ဘသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ

တတော နို ဒုက္ခမန္တော်း။

စက္း ဝ ဝဟတော ပဒံ။ ဟူ၍လည်းကောင်း။

စိတ္တန် နိယျတေ လောကော

စိတ္တန် ပရိကသတိ။

စိတ္တသု ဓကဓမ္မသု။

သပ္ပါဝ ဝသ မန္တာ-ဟူ၍လည်းကောင်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူသည်မှာလည်း စိတ်သည်
အမိကဖြစ်ကြောင်းသိရှိနိုင်ကြပါသည်။ပါဋ္ဌာတော်များ၌ ညွှန်းစရာ
များစွာရှုပါသည်။ ကျယ်မည်ဇိုံ၍ ဤမျှသာရှုံးပြလိုက်ပါကြောင်း။
သစိတ္တပရိယာယ သုတေသန ရှင်သာရိပုဂ္ဂရာကိုယ်တော်

၁၂၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ကြီးသည် သူတစ်ပါးစိတ်ကို အကဲခတ်ရသည်မှာ မှားသည်ရှိ
မှန်သည်ရှိ၊ မိမိစိတ်ကိုအကဲခတ်ရသည်မှာ အမှန်ဆုံးဟု
ဟောတော်မူပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိစိတ်ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံ
အကဲခတ်ရသောအလုပ်သည် မည်သည့်အခါမှ မမှားနိုင်။ အခါ
ခပ်သိမ်းမှန်သည်ဟူ၍သာ ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် အကဲခတ်၍
လွယ် ကူးသောမိမိစိတ်ကို မိမိအကဲခတ်သည့်အလုပ်ဖြင့်
လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြပါဟု တိုက်တွန်းပါကြောင်း။

ယင်းပြင်စွဲဝေဒလွှာသုတေသန့်လည်းသညာနှင့်ဝေဒနာသည်
စိတ္တသခါရဟု ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ဝေဒနာနှင့်စိတ်သည်
သမ္မယုတ္တဓမ္မဖြစ်သည့်အားလုံးလျှင်စိတ်ရှုလျှင်ဝေဒနာပါပြီး
သားဖြစ်တော့သည်။ ရှာလပတ်ရည် အဖျော်ရည် ကဲ့သို့ပင်
သကြား၊ ဆား၊ သံပရာ အေးလုံးပါသလို စိတ်ရှုလျှင်လည်းဝေဒနာ
ဝေဒနာရှုလျှင်လည်း စိတ်ပါသည်ချည်းပင်တည်း။ ကာယ
နှပသေနာမပါဘူးဟူ၍လည်း ပြောစရာမလိုချော့။ အလုံးစုံပါသည်
ချည်းသာဖြစ်သည်။

ယင်းပြင် သမ္မာဟဝိနာဒာဒနီစသော အငြကထာများ
၌လည်း ဉာဏ်နဲ့သော ဒီဒီစရိတ် အားကြီးသော သူမှားသည်
စိတ္တာနှပသေနာရှုလျှင် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရနိုင်သည်။ (အံဝင်ခွင်ကျ
ဖြစ်သည်) ဖြေတော်မူသည်။

- ၁။ စိတ္တာနှပသေနာ၌ရှိမည့် အခြင်းအရာ ၁၆မျိုးတို့အနက် လူတိုင်း
နားလည် ဉာဏ်သက်ဝင်နိုင်သည် ၁၃မျိုးကို ဤစည်းလမ်း
ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၂၇

“ဒီဋိစ္စရရိတသုပါ မန္တသာ နာတိပ္ပဘေးဂါတံ စိတ္တာ
နုပသုနာ သတိပဋိအာ ဝိသုစ္စမရှိ”ဟူလာရှိသည့်အတိုင်း
ဒီဋိစ္စရရှိအားကြီးကြသည်။ ဤသိရှိနေသည့်မှာ ဂိဉာဏ်၏
အနိစ္စမသီမှုကြောင့် ဖြစ်ပြီး ဉာဏ်နှင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်
အလွန်တရာ အပြားအားဖြင့် ကဲပြားခြင်းမရှိသော (၁) အစိတ်
အပြားမများသော စိတ္တာနုပသုနာသည် မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ရ
ကြောင်းဟုဆိုပါသောကြောင့် ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်
ဘုရားကြီးသည် စိတ္တာနုပသုနာကို အကျဉ်းအားဖြင့် အပြင်
ဓည့်သည်စိတ်၊ အတွင်းဓည့်သည်စိတ်၊ အစိမ်သည်စိတ်ဆိုတဲ့
စိတ်ဆယ့်သုံးမျိုး ခွဲခြားပြီး ဆုံးမနည်းပေးတော်မူပါသည်။

ယင်နည်းသည် သူခပိုပါဒါပိုဘိဉာဏ်ည်း ဖြစ်နိုင်သဖြင့်
မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ယခုဘဝတွင်ရရှိနိုင်ကြောင်း ကောင်း
မြတ်သော မနာသီကာရဖြင့် ဖော်ပြုအပ်ပါသည်။

သတိပဋိအာ (၁)သတိပဋိအာ (၂)သတိပဋိအာဘဝနာ
(၃) သတိပဋိအာလမ်းဆုံးဟု သုံးမျိုးခွဲပြုတော်မူရာ -

- (၁) ထိုင်တယ်၊ ထတယ်၊ သွားတယ်၊ စားတယ်
ဟူ၍မှတ်နေခြင်းသည်သတိပဋိအလုပ်မည်၏။
- (၂) ထိုင်သောစိတ်သွားလိုသောစိတ်ပါ၍သည်၊ယင်
ပါ၍သည်ကို အနိစ္စဟူ၍လည်းကောင်း ဖြစ်-
ပျက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပါ၍လာသောစိတ်ကို
ဖြစ်ပျက်ရှုခြင်းသည်သတိပဋိအာမည်၏။
- (၃) ဤသိပါလာသောစိတ်၊ သို့မဟုတ် ဝေဒနာ
ရုပ်စသည်တို့ အနိစ္စတွေပဲဟု ရှုပြီးလျှင် အနိစ္စ

၁၂၈

ပဋိဓာတ်ဒေသနာတော်

တွေပဲဟု မူန်းဉာဏ်ဝင်ပြီးနောက် အနိစ္စတွေ့၏
အဆုံး (ဝါ) ဖြစ်ပျက်တွေ့၏ အဆုံးကိုမြင်သော
ဉာဏ်သည် သတိပဋိနလမ်းဆုံးမည်၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဝေနေယျတို့အား အပါယ်ဘေး
စိတ်ချုပ်အောင်ဆိုပြီး ဝိနိပါတီကဘေးက လွတ်စေချင်လွန်းလို့
ကရှဏာတော်အားကြီးတော်မူလှသဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်ချင်ရင်
ဒိဋ္ဌအလျင် ဖြုတ်ရမယ်ဟု အမိန့်ရှိတော်မူသည်။

ဒိဋ္ဌကလည်း စိတ်မှာအစွဲဆုံး ဖြစ်နေရာစိတ်ဆိုတာလည်း
ဝိညာဏ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ များသောအားဖြင့်
ဝိညာဏ်ပြောင်းတယ်၊ ဝိညာဏ်ပြောင်းတယ် အယူရှိကြသည်။

အသက်ထွက်သွားပြီ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တွယ်စရာ
မရှိသေး၍ ဝိညာဏ်မထွက်သေးသူးဟူ၍လည်းကောင်း၊ လောက်
လမ်းသဖွယ် ဝိညာဏ်တွယ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း ရွေးစာ
တွေကရှိနေတာကို နောက်လူတွေကလိုက်ပြီး ယူနေကြသည်။

ဤသို့ ဝိညာဏ်ပြောင်းသည်။ ဘဝကူးသည် ဆိုတာက
အားလုံး သသာတိနိုင်တွေသာ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ
ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက “ဝိညာဏ်
အနိစ္စ”ဟူ၍ဟောတော်မူသည်။ ဝိညာဏ်ပေါ်လျှင် ပေါ်နေတဲ့နေရာ
မှာပဲချုပ်သည်။ ဘယ်မှုမရွှေ့နိုင်၊ မပြောင်းနိုင်ပါ။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဤသို့ အနိစ္စတွေနေသော သသာတိ
ဒိဋ္ဌအယူရှိကို ဗုဒ္ဓဘာသာ အမည်ခံနေသူ မြန်မာလူမျိုးတွေ
အား ဖြုတ်ပေးတော်မူလို့သည်။ ထိုကြောင့် စိတ္တာနုပသာကို
ဖို့ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

အပိုင်း (၁၃) ဒီနိဖြူတနည်း နိသာရည်း (ပထမအဆင့်)

မြတ်စွာဘုရားသင်သည် ငရဲရေသောက်မြစ်ကို ဖြတ်
ရမည်ဟု အရေးတကြီးဟောတော်မူသည်။

ငရဲရေသောက်မြစ်ဆိုသည်မှာ ဒီနိရှိသော သူသည်
လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သည်။ သူအသက်ကိုလည်း သတ်သည်။
သူဉွားကိုလည်း နှီးနှိမ်သည်။ အမိကိုလည်း သတ်သည်။ အဖ
ကိုလည်း သတ်နိုင်သည်။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း ပုန်ကန်နိုင်သည်။
ဘုရားကိုပင် သတ်နိုင်သည်အထိ ဒီနိကပြုစေနိုင်သည်။
အကုသိုလ် အမျိုးမျိုးကို ပွားစေနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အကုသိုလ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြနိုင်စွမ်းသတ္တိ
မှာ ဒီနိကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒီနိသည် အပါယ်ငရဲ၏ ရေသောက်
မြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ငရဲရေသောက်မြစ်ကို ဖြတ်ရ
မည်ဟု ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး အထင်ရှုကြသည်။ ငရဲကျသည်
မှာ အကုသိုလ်ကံက ချလိုက်သည်ဟု ထင်မြင်ယုံကြည်နေကြ
သည်။ သို့သော် လက်သည် အရင်းကျကျ စိစစ်ခဲ့သော် ငရဲသို့
ပို့နေသော လက်သည်ကား ဒီနိပင် ဖြစ်သည်။

၁၃၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

ကြီးမိန့်ကျသောသူကြီးစင်ရောက်သောအခါ ဒေါက်
ဖြုတ်သူများ ဒေါက်ဖြုတ်ရုံမျှသာဖြစ်သည်။ သေစေဟူသော
ကြီးမိန့်ကို ပေးသူကား တရားသူကြီးကသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအတူ ကံက ငရဲချေသည် ဆိုရာတွင် ကံက ပစ်ချုပ်မှ
ပစ်ချုခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ငရဲ ပိုလိုက်သည်မှာ ဒီဋ္ဌ္ဇာ
လက်သည်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ဒီဏ္ဍာသည် အလွန်ပင်
ကြောက်စရာကောင်းသော လက်သည်ဖြစ်သည်။

အပါယ်ငရဲသို့ ရောက်စေတတ်သော ရေသောက်မြစ်ဆို
သည်မှာ အခြားမဟုတ်။ စားချင်သောစိတ်ကလေးတွေ ပေါ်လာ
သည်။ အိပ်ချင်တဲ့စိတ်ကလေးတွေပေါ်လာသည်။ ပြောချင်တဲ့
စိတ်ကလေးတွေ ပေါ်လာသည်။ ထိုစားချင်တဲ့ စိတ်ကို
ငါလုပ်ခြင်း၊ ငါစိတ်လုပ်ခြင်း၊ အိပ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာသည်ကို
ငါလုပ်ခြင်း၊ ငါစိတ်လုပ်ခြင်း၊ ပြောချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာသည်ကို
ငါလုပ်ခြင်း၊ ငါစိတ်ဟူ၍ လုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စိတ်သည် အာရုံနှင့်ဒီရ တိုက်ဆိုင်တို့ေး တိုက်ဆိုင်တို့ေး
တစ်စိတ်ပြီးလျှင် တစ်စိတ် ပေါ်သည်ချည်းပင်ဖြစ်ရာ၊ ထိုသို့
ပေါ်သောစိတ်ကို ငါမလုပ်ပါနှင့်။ ငါစိတ်ဟူ၍ မလုပ်ပါနှင့်
ဒေါသစိတ်ကလေး ပေါ်လာသည်။ တစ်ဖန် လောဘစိတ်ကလေး
ပေါ်လာပြန်သည်။ ဉှုစိတ်ကလေးတွေသည် တစ်မျိုးပဲ
ဉှုစိတ်ကလေးတွေသည် တစ်မျိုးပဲဟု သိ,သိပြီးနေပါ။ သို့မျှ
မပေါင်းပါနှင့်ဦးေး ပေါ်သောစိတ်ကလေးတွေသည်သူ့ဆိုင်ရာ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

၁၃၁

ကိစ္စလေးတွေနှင့် သူပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ (ဝါ) သူကိစ္စနှင့်သူပေါ်လာတဲ့ဟု သီ-သီပြီးနေပါလျှင် ဉြိသို့ သီနေခြင်းဖြင့် အလေ့အလာ ကြာလာသည့်အခါ ဉြိသည့်တိုကား စိတ်ကလေး တွေပဲ၊ ဉြိသည့်တိုကား စိတ်ကလေးတွေပဲဟု သီသီနေပါ။ ငါလည်းမဟုတ်၊ ငါဥဇ္ဈာလည်းမလုပ်ပါနေ့ ဉြိစိတ်ကလေးတွေသည် စိတ်ဟုသာဖြစ်၏။ ငါလည်းမဟုတ်၊ ငါဥဇ္ဈာလည်းမဟုတ် ဟုပေါ်လာလိမ့်မည်။ ဉြိစိတ်ထဲမှာ ငါမပါ၊ ငါဥဇ္ဈာမဟုတ်၊ ထိပေါ်လာသော စိတ်မှာလည်း ငါမဟုတ်၊ ငါဥဇ္ဈာမဟုတ်ဟု အသိဉာဏ် ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

အရေးကြီးသည်မှာ ဒီဋိပ္ပါတ်မှူ အရေးကြီးပါသည်။ ကူသာမစ္စရှိယ စိတ်ကလေးတွေလည်း ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ လူချင်တန်းချင်တဲ့စိတ်ကလေးတွေပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်စိတ်ပေါ်ပေါ် ဉြိသည့်တိုကား စိတ်ကလေးတွေပင်တည်း တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ် ပေါ်နေသည်ဟု သီ-သီပေးပါ။ စိတ်တွေကတော့ အမျိုးမျိုးစုံနေအောင်ပေါ်မည်ဖြစ်သည်။ ပေါ်လာသော စိတ်ကိုစိတ်ပဲဟု အမှတ်ပြုပြီး သီ-သီနေပါ။

ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးပေါ်လာရင်လည်း ဧည့်-ဒါဟာ ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်တာပဲ။ ငါမဟုတ်ဘူး။ ပေါ်လာတဲ့စိတ်ဟာ သူကိစ္စနှင့်သူ ပေါ်လာတဲ့ဖြစ်တယ်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင် ၍ ပေါ်လာသောစိတ်ကလေးပဲဟု သီ-သီနေပါသည်။

ဉြိသို့သီ-သီနေပါ၊ လေကိုရှာချင်တဲ့စိတ်ကလေးပေါ်လာ

၁၃၂

ပဋိဓာတ်သမဂ္ဂဘဒ်အသနာတော်

ရင် လေကိုရှူချင်တဲ့စိတ်ကလေးပဲဟု သိနေပါ။ လေကိုရှိက်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးပဲဟု သိနေပါ။ ငါမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဉာဏ်မဟုတ်ဘူးဟု သိ-သိနေလျှင် ငါပြုတ်သည်။ ငါပြုတ်သည် ဆိုသည်မှာ ဒီဇို့
ပြုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါ့ဉာဏ် ပြုတ်သည်ဆိုလျှင် တက္ကာပြုတ်သည်။

ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်းဟာ စိတ်ကလေးပဲ၊ လောဘစိတ်ကလေးပဲ၊ ဒေါသစိတ်ကလေးပဲ။ ဤသည်ကား လောဘစိတ်၊ ဤသည်ကား ဒေါသစိတ်ကလေးပဲ၊ ဤသည်ကား မစွဲရိယ စိတ်ကလေးပဲဟုသာ ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း သိ-သိနေလျှင် အလေ့အလာများသောအခါ့ ဒီဇို့ပြုတ်သည်။

ဘုရားကြောင့် ဤဒီဇို့ပြုတ်ပါသလဲဆိုရင် နိုင်ကစိတ်ကို ငါလုပ်တာသည် ပေါ်လာသောစိတ်ကိုပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း ဒါဟာစိတ်ကလေးပဲ။ စားချင်တဲ့စိတ်ကလေးပဲ၊ အိပ်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးပဲ။ ပြောချင်တဲ့စိတ်ကလေးပဲဟုသာ သိ သိနေလျှင် စိတ်နှင့်ငါမရောတော့ဘဲ ကွဲသွားပြီး ဒီဇို့ပြုတ်သည်။

တာဖတ်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မိမိတိုက အများကြီး လစ်နေသည်ကို အထူးသတိပြုပါ။ အလစ်များလျှင် ဒီဇို့ပြုတ်မှု ကြောပါလိမ့်မည်။ အလစ်များခဲ့သော ပေါ်လာသော စိတ်ကို စိတ်ပဲ၊ သူ့စိတ်နှင့်သူ ပေါ်လာ၍ စိတ်ကလေးပဲဟု သိသော အသိစိတ်လျှင် ဒီဇို့ပြုတ်မှု မြန်ပါလိမ့်မည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၃၃

မိမိတို့သန္တာန်မှာ တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ်ပေါ်နေသည်ဟု အောင်-တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ် ပေါ်နေတာပဲ၊ စိတ် အစဉ်အတိုင်း ပေါ်နေတာပါကလားဟု ခန္ဓာကို ဉာဏ်လှည့်ပေးပါ။ ခန္ဓာနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ တည်နေပါစေ။ ဤသို့ သိနေခဲ့ပါလျှင် ဒီဇိုပြုတ် ဝိပဿနာဖြစ်သည်။ သို့သော် အနိစ္စမြင်သော ဝိပဿနာ ဒုက္ခမြင်သော ဝိပဿနာ မဟုတ်သေးပါ။ ဒီဇိုပြုတ်မှာသာရှိပါ သေးသည်။

ဤအဆင့်မှာ ရုပ်နာမ်ကို ငါသူတစ်ပါးမဟုတ်။ ရုပ်နာမ် ဓမ္မသက်သက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ပိုင်းခြားသိမြင်သော နာမရှုပ် ပရီဇ္ဈဌ္ဇာဉ် အဆင့်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထိုအဆင့် စင်ကြယ်ပါမှ ဒီဇိုပြုတ်ပါသည်။ နောက်အဆင့်ဆင့်တက်ရန် လိုပါသေးသည်။

ဒီဇိုကို အထူးတလည် ဖြုတ်နေရမှာလားဟုမေးလျှင် အထူးဖြတ်နေရမည်မဟုတ်၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ပေါ်လာသော မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ်၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ယားယံကောင်း စိတ်စသည်ကို သိနေရမည်ဖြစ်သည်။ ယုတ္တစ္ဆား တံတွေး မျိုးချင်တဲ့စိတ်ကို စိတ်ပဲဟု သိပေးပါ။

ဤကဲ့သို့ သို့ သိနေ၍ အလေ့အလာ များနေလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါသူတစ်ပါး၊ ယောကျား၊ မိန်းမပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ဤကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောကျား၊ မိန်းမပျောက်ထွက်သွားလျှင် ငါလည်းမဟုတ်၊ သူလည်းမဟုတ်၊ စိတ်ကလေးပဲ၊ စိတ်ကလေးပေါ်ခြင်းဟု သိသိနေလျှင် ဒီဇို

၁၃၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

ပြုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ်သည် ပရိယုဒ္ဓနဒီနှစ်ခေါ် သောင်းကျွန်းနေသော ဒီနှစ်နှင့် မိမိတို့သွောန်မှာ ကိန်းနေသော အနုသယဒီနှစ်မျိုး အနက် ပရိယုဒ္ဓနဒီနှစ်မှာ ဤသို့အလေ့အလာ ပြုနေပါက မူချပြုတ်မည်ဟု ရဲဝံစွာ ပြောဆိုနိုင်ပါသည်။ ရွှေ့ဆက်၍ အနိစ္စာနှပသယနာကို ပွားများပါက အနုသယဒီနှစ်ပါ အမြစ်နှင့် တကွ ပြုတ်နိုင်သည်။

ဤသည်ကား ဒီနှစ်ပြုတ်နည်း နိသာရည်းကို ဆရာတော် ဘုရားကြီး အရင်းကျကျ သင်ကြားပြသတော်မူခဲ့သော ငရဲရေ သောက်မြစ်ဖြတ်နည်း နိသာရည်းပင်တည်း။

(၁) ပရိယုဒ္ဓန ဒီနှစ်ပြုတ်လျှင် တစ်ဘဝနှင့် တစ်ဘဝ အပါယ်မကျ နိုင်။

(၂) အနုသယ ဒီနှစ်ပြုတ်လျှင် စတုဟာပါယောက် ဝိပွဲမူတွော ဆိုသည့်အတိုင်း အပါယ်ရေသောက်မြစ် ပြတ်တော့သည်။

အပိုင်း (၁၈)

သသတဒီနို ဥဇ္ဈာဒီနို သဏ္ဌာယဒီနို ဖြူတနည်း

ထမင်းပွဲကိုမြင်တယ် မြင်လျှင်စားချင်တဲ့စိတ်ပေါ်သည်။
နောက် မစားရ မနေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့စိတ် ပေါ်သည်။ စားတော့
မည်ဟု အားထုတ်တဲ့စိတ် ကာယကဲ နောက်က လိုက်သည်။
တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် စားချင်တဲ့စိတ် တက္ကာ၊ နောက်
မစားရ မနေနိုင်တဲ့ ဥပါဒါန်၊ နောက်မစား စားရအောင်
အားထုတ်တဲ့ အလုပ်၊ ဒါကြောင့် စားချင်တဲ့တက္ကာ၊ မစားရ
မနေနိုင်သော တက္ကာ၊ မစားရ စားရအောင် အားထုတ်သော
တရား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်မင်သောတက္ကာ၊ စွဲလမ်း
သောတက္ကာ မရရင်မနေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အလုပ်၊ ထိုကြောင့် စာထဲက
အတိုင်းဆိုလျှင် တက္ကာပစ္စယာ ဥပါဒါန်ဆိုသဖြင့် ပစ္စယာဆိုတာ
တက္ကာနှင့် ဥပါဒါန်ကြားထဲမှာရှိသည်။ အကြောင်းနှင့်အကျိုး
ဆက်သည်။ ပစ္စယာမရှိခဲ့သော် အကြောင်း အကျိုးပြတ်သည်။
ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့တရားမရှိနိုင်ခဲ့။

နောက်တစ်ဖန် “ဥပါဒါနပစ္စယာ ကမ္မဘဝါ”ဟုဆိုသော
ကြောင့်လည်း ဥပါဒါန်နှင့် ကမ္မဘဝါ ဆက်သည်ကိုပြသည်။
ကမ္မဘဝါသည် အလိုလိုပေါ်တာ မဟုတ်သည်ကို ပြသည်။
ဥပါဒါန်သည်လည်း ချုပ်ရုံမျှ ချုပ်သွားခဲ့သည်မဟုတ်။
နောက်အစားထိုးသည့် ဓမ္မတစ်ခုကို ဖြစ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။

၁၃၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

ပစ္စယာကြောင့် ဥပါဒါန်နှင့် ကမ္မဘဝ ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိတို့ ယခုဘဝမှာ တက္ကာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝကြံတရား သုံးမျိုးသာလူညွှန်ခြင်း မိမိတို့ကိုယ်နှင့် မိမိတို့ ဟပ်၍ကြည့်ကြပါကုန်။ တစ်ခုသောပစ္စည်းကိုမြင်သည်။ မြင်လျှင် လိုချင်သည်။ လိုချင်တာက တက္ကာ၊ မြင်ပြီးလျှင် စွဲလမ်းတာက လာမည်ပင်ဖြစ်သည်။ စွဲလမ်းလျှင် အားထုတ်တော့မည်မကန် ပင်တည်း။ ဟုတ်မဟုတ် ခန္ဓာနှင့် လူညွှန်၍ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်ကြပါကုန်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုရှိတ်ကြည့်ပါ။ တက္ကာပစ္စယာ၊ ဥပါဒါန် တက္ကာနှင့် ဥပါဒါန်ကြားမှာ ပစ္စယာဆိုတဲ့ ဓမ္မသဘောတစ်ခု အသီး အခြားမဟုတ်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆက်သည်ဟုပြသော သဘောမျှသာဖြစ်သည်။ တက္ကာပစ္စယာ ဥပါဒါန်၊ ထိုကြောင့် တက္ကာဆိုသော လိုချင်တဲ့စိတ်ကလေးသည် ပေါ်ပြီး ချုပ်သွားသည်။ ပစ္စယာကြောင့် ဥပါဒါန်ပေါ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ပေါ်သနည်း ဆိုလျှင် ပစ္စယာကြောင့် ပေါ်သည်။ ပစ္စယာ ဆိုသည်မှာ မည်သူအကြောင်းလဲ၊ မည်သည့်ကို ပြုလုပ်တဲ့ အကြောင်းလဲဟု ဆိုခဲ့ပါလျှင် ရွှေချုပ်သွားသော တရား၏ အကြောင်း တက္ကာပစ္စယာ၊ ပစ္စယာကြောင့် ဥပါဒါန်။ တက္ကာက အကြောင်းပြုလိုက်သောကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်သည်။ တက္ကာ၏ စွမ်းရည်သတ္တိက အကြောင်းပြု၍ ဥပါဒါန် ပေါက်ပွားသည်။ တက္ကာသည် ချုပ်သွားသော်လည်း ပစ္စယာက မချုပ်ဘဲ ကျေန်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၃၃

ရှိနေသောကြောင့် ဥပါဒါနကို ပေါ်ပေါက်စေသည်။ ထိုကြောင့်
တက္ကာပစ္စယာဥပါဒိန် ။

စာထဲက တက္ကာပစ္စယာ ဥပါဒိန်လိုပိမိတို့ရတားတာတွေ
နဲ့တခြားစီလိုမှတ်ပြီးလျှင် စာထဲကရတာရွတ်တော့ တက္ကာပစ္စယာ
ဥပါဒိန်လိုရွတ်နေတာပဲ၊ သဒ္ဓါလည်း မသိ၊ အနက်လည်း မသိ၊
သဘောကိုလည်းနားမလည်း၊ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်ဆိုတာကတော့
ကွာလှမ်းကြသည်။ ယခုတရားစာကို ပေါ်ပေါ့ဆဆ မဖတ်ကြ
စေလိုပါ။ လေးလေးနက်နက် အထပ်ထပ် ဖတ်ပါ၊ အများနား
လည်အောင် မြန်မာလို သက်သက် သဘောသွား တွေချည်း
ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နားမလည်မချင်း ဖတ်ပါ
အပါယ်ရေသောက်မြစ် ဖြတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တက္ကာပစ္စယာဥပါဒိန် ဥပါဒိန်အလိုလိုပေါ်ခြင်းလော့၊
တက္ကာကအကြောင်းပြုလိုပေါ်ခြင်းလောဟုဆိုခဲ့လျှင် တက္ကာ
ကအကြောင်းပြုလိုပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မိမိတို့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်စ
ပြုလာပါလိမ့်မည်။ တက္ကာအကြောင်းကလေးနှင့် ဆက်သွား
သည် မသွားသည်ကို ဥပါဒိန်နှင့်ဆက်သည် မဆက်သည်ကို
ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ တက္ကာကြောင့် ဥပါဒိန်ပေါ်သည်။
အလိုလိုပေါ်ခြင်းလော ဆိုသော သံသယ တစ်စ တစ်စ
ပျောက်ပါလိမ့်မည်။ ဥပါဒိန်ကို ရွှေချုပ်သွားသော မဗ္ဗာ
ပေါ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ရှင်းလင်းစွာပြောရလျှင် တက္ကာကပေါ်
ခွင့်ပေးခဲ့၍ ပစ္စယာကြောင့် ပေါ်သည်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

၁၃၈

ပဋိဓရသမုပ္ပါဒခေသနတော်

ထိသိမိမိတိုက်စိတ်ထဲမှာ ပေါ်ကြပါ၏လား- မပေါ်ဘူးလား
ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။

အကယ်၍ ထိသိပေါ်သည်ဟု ဆိုခဲ့လျှင် မိမိသန္တာနှင့်
ထိသိပေါ်နေသည် ဆိုတာ သိသဖြင့် ရွှေချုပ်သွားသော အ^၁
ကြောင်း၊ နောက်ပေါ်သောအကျိုးတရား ဆက်သွားသည်။
ဤသိသဖြင့်အကြောင်းနှင့်အကျိုးမပြတ်ပါကလားဆိုသော
အသိဉာဏ် မိမိသန္တာန်ဝင်လာသည်။

အကြောင်းနှင့်အကျိုး မဆက်ဘဲ ပြတ်သည်ဆိုလျှင်
ဥစ္စာဒီဇိုရှိသေးသည်။ ဤအမြင် ရှိနေသေးပါကနောက်ထပ်
စဉ်းစားပါ။ ရွှေအကြောင်းတည်းဟူသောတရား ချုပ်သွားပြီး
နောက်တရားတစ်ခု ပေါ်သည်။ ပေါ်သင့်မပေါ်သင့်၊ ပေါ်ထိုက်
မပေါ်ထိုက် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ပစ္စယာဆိုသော အကြောင်း
တရားရှိသဖြင့် နောက်အကျိုးတရားပေါ်သည်။ ဤအတိုင်း
မိမိတို့စိတ်မှာ ရှင်းနေရမည် ဖြစ်သည်။

ရှေ့ကအကြောင်းမရှိဘဲနှင့် နောက်ကအကျိုး ပေါ်စိုင်ပါ
မလား။ ရှေ့ကအကြောင်းနှင့် နောက်ကအကျိုးမပြတ်ဘူး။
စိတ်စဉ်တွေပဲ တန်းသွားခြင်းပါကလားဟု အကြောင်းအကျိုး
ဆက်နေခြင်းပါကလားဟု အသိဉာဏ်ရှင်းသွားလျှင် ဥစ္စာဒီဇို
လွှတ်သွားတော့သည်။ ဤ ဒီဇိုခံနေလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ
သောတာပန်စန်း တက်လှမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ရကာား ဤကဲ့
သို့ အသိဉာဏ်မရှင်းလျှင် ဘယ်လိုပင်အားထုတ်သော်လည်း

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၃၉

မရနိုင်ပါ။ ဤသိရှင်းမှ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တက်လျမ်းနိုင် မည် ဖြစ်သည်။ ရှင်းသည်ထက်ရှင်းအောင် ရေးသား ဖော်ပြ ပါဉီးအံး။

စားချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ပေါ်သည်။ ထိုစားချင်တဲ့ စိတ် ကြောင့် မစားရ မနေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်က နောက်ကလိုက် လာသည်။

သိပ်စားချင်တယ်၊ ဆာလျပြီကွဲ-ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်၌ မယ်ကွဲဆိုပြီး ကာယကံ၊ ဝစ်ကံနှင့် အားထုတ်သော စိတ်လာပြန် လေသည်။

ထိုကြောင့် တက္ကာ ပစ္စယာ ဥပါဒါနဲ့ ဆိုသောအတိုင်း စိတ်စဉ်တွေ ဆက်လာသည်။ စားချင်တဲ့ တက္ကာက အလျင် ပေါ်နှင့်သည်။ နောက်ချုပ်လည်း ချုပ်သည်။ သူ့ချုပ်သွား သော်လည်း ပစ္စယာကျေနှင့်နေသည်။ ပစ္စယာကိုလုပ်ပြီး ချုပ်သွားသောကြောင့် ဥပါဒါနဲ့ဖြစ်ပေါ်ခွင့်ရသည်။ ဥပါဒါနဲ့ သည် အလိုလိုအကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမဟုတ်။ ပစ္စယာ ကအကြောင်းအကျိုးဆက်သွားစေသည်။ တက္ကာကချုပ်၍ ဥပါဒါနဲ့ ပေါ်ရန်ပစ္စယာကဖြစ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ တက္ကာချုပ်သည်။ ယင်တက္ကာ ချုပ်သွားသော်လည်း ပစ္စယာက ဥပါဒါနဲ့ အစားထိုးစေသည်။ နောက် ဥပါဒါနပစ္စယာကမွာဘဝ ဆိုသဖြင့် ကမွာဘဝကိုအစား ထိုးစေပြန်သည်။

ဤသိစိတ်ကလေးတွေတစ်ခုပေါ်သည် တစ်ခုချုပ်သည် နောက်စိတ်ကလေးတစ်ခုပေါ်ပြန်သည်။ ချုပ်လည်း ချုပ်ပြန်သည်

၁၄၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ဆိုသော ဓမ္မအစဉ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်စဉ်ကို သိသဖြင့် သသာတိဒိ
စင်ပြန်သည်။

ရှုက ဖြစ်နှင့်သောတက္ကာသည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်သည်။
ချုပ်လည်းချုပ်သည်ဟု သိသဖြင့် ဓမ္မသဘောသာဖြစ်ပေါ်ပြီး
ချုပ်ပျက်နေပါကလား၊ မခိုင်မြဲပါကလားဟု မိမိတို့သွာန်၌
အသိဉာဏ်ပေါ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပစ္စယာဆိုသော
သဘောကလေးကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူက ကျေးဇူးပြုသည်ကို
သိသဖြင့် နောက်ဥပါဒါန်ကို ဖြစ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်ဟု သိသဖြင့်
အကြောင်းအကျိုး မပြတ်ဟု သိသဖြင့် ဥဇ္ဈာဒီဒို့စင်သည်။
ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း သိသဖြင့် ဥဇ္ဈာဒီဒို့ စင်ပြီးလျှင်
ပျက်တိုင်း ပျက်တိုင်းသိသဖြင့် မခိုင်ဘူးမမြှေားဟု မိမိသွာန်မှာ
အသိဉာဏ် ထင်လင်းသဖြင့် သသာတိဒိ စင်သည်။

ဤအဆင့်မှာ စိတ်ကလေးတွေ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းသိ
ပျက်တိုင်း ပျက်တိုင်း သိနေလျှင် အတော်အတန် နေရာကျသွားဖြီး
ရှုံးတစ်ဆင့်တက်၍ သက္ကာယိဒို့ကို ဖြုတ်ရညီးမည်။

နောက်ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း စိတ်ကလေးတွေပဲ ငါမဟုတ်
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်မှန်းသိ၍ တစ်စိတ်ပြီး တစ်စိတ်ပေါ်
နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငါမဟုတ်ဘူး သူမဟုတ်ဘူး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ
မဟုတ်ဘူးဟု သိ၍ နေပါ။ စိတ်တွေကတော့ တစ်ခုပြီး
တစ်ခုပေါ်မည်ဖြစ်သည်။ လောဘစိတ်လည်းပေါ်မည်။ ဒေါသစိတ်
လည်းပေါ်မည်။ မောဟစိတ်လည်းပေါ်မည်။ အလောဘ-အဒေါသ
ဆိုတဲ့ စိတ်တွေလည်းပေါ်မည်။

(အကျယ်ကို နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြပါညီးမည်။)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၄၁

ဉြှကဲသို့ ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ သူ
တစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား၊ မိန်းမ မပါဘူးဟု သိနေသဖို့ ခန္ဓာကို
သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကို သိနေခြင်းကြောင့် သတ္တာယ
ကို သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တာယကို သိနေခြင်းကြောင့်
သတ္တာယသာဖြစ်၍ ဒီဇိုမဖြစ်တော့ချေ။ သတ္တာယဆိုသည်
ခန္ဓာငါးပါး အပေါင်းအစုသာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကလေးတွေ
ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း သိသိနေခြင်းသည် သတ္တာယကို သိနေခြင်း
သည် ခန္ဓာငါးပါး အပေါ်၌ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား၊
မိန်းမ ထင်နေ၍သာ သတ္တာယဒီဇို ဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။
သတ္တာယကို “ငါ”နှင့်မရောလျှင် ငါသူတစ်ပါး၊ ယောက်ဗျား၊ မိန်းမ
မဟုတ်ဟု သိနေလျှင် သတ္တာယဒီဇို ပြုတ်၏။

ယခုမိတ္ထိ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ--။ ကိုယ်သိနေကြတာ
ကသတ္တာယဒီဇိုကို သိနေကြသည်သာဖြစ်သည်။ ငါမြင်တယ
ငါကြားတယ်၊ ငါနဲ့တယ်၊ ငါစားတယ် ဆိုပြီး ဒီဇိုနှင့် “ငါ”သွား၍
ရောတော့ သတ္တာယက၊ သတ္တာယ ခန္ဓာငါးပါး အပေါင်းအစု
ဒီဇို၊ အမြင်မှား ဆိုသောကြောင့် သတ္တာယဒီဇို ဖြစ်သည်။

မြင်သည်ကိုမြင်စိတ်ပေါ်သည်ဟူ၍ ကြားသည်ကိုကြား
စိတ်ပေါ်သည်ဟုသိနေလျှင် သတ္တာယနှင့် သမ္မာဒီဇိုသွားပြီး
ရောသဖို့ သတ္တာယဒီဇိုပြုတ်ပြီး သတ္တာယနှင့် သမ္မာဒီဇိုသာဖြစ်
သည်။

မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ်၊ စားစိတ်၊ ယားစိတ်၊ ယံစိတ်

၁၄၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ယားနာကောင်းစိတ်၊ ကြံစည်တွေးတော်စိတ် - အပြင်အည့်သည်ခြောက်ယောက်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အတွင်းအည့်သည်ငါးယောက်၊ လေကိုရှူသောစိတ်၊ လေကိုထဲတ်သောစိတ် အီမ်သည်နှစ်ယောက်ပေါင်းဆယ့်သုံးမျိုး တိဖြစ်သည်။ စိတ်ဆယ့်သုံးမျိုးသည် သဏ္ဌာယဖြစ်သည်။ ဤစိတ်တွေကို ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း မည်သည့်စိတ် မည်သည့်စိတ်ဆိုတာ သူကိစ္စနှင့်သူ သိသိပေးပါ။ မြင်တာကိုလည်း “ငါ”နှင့်သွားမရောနှင့် ကြေးတာကိုလည်း “ငါ”နှင့်သွားမရောနှင့် နှင့်တာကိုလည်း “ငါ”နှင့်သွားမရောနှင့်၊ စားတာကို လည်း “ငါ”နှင့်သွားမရောနှင့်၊ ယားယံကောင်းစိတ်ကိုလည်း “ငါ”နှင့်သွားမရောနှင့်။

မြင်စိတ်ကို “ငါ”နှင့် သွားရောလျှင် သဏ္ဌာယ ကျော်ရစ်ခဲ့ပြီး ဒီဇိုကပြုတ်သွားသည်။ သဏ္ဌာယဖြစ်၍ ဒီဇိုမဖြစ်ချေ။ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သဏ္ဌာယနှင့် မိစ္စာဒီဇိုသွား၍ သွား၍ရောသည်။ မိမိတို့လုပ်ရမည့်အလုပ်သည်ကာ သဏ္ဌာယနှင့် သမ္မာဒီဇိုသွား၍ တွဲရမည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ တစ်သံသရာလုံးက သဏ္ဌာယဒီဇိုနှင့် မိစ္စာဒီဇိုသာရောခဲ့သည်။ သဏ္ဌာယကို သဏ္ဌာယဟုသိလျှင်

- ၁။ သဏ္ဌာယရှိ၍သာ ငါကောင်းစားဖို့ ငါသားသိုး ကောင်းစား ဖို့ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးသော ကာယခုစာရှိက်၊ ဝစ်ခုစာရှိက်၊ မနော ခုစာရှိက်တွေ ကျွမ်းလွန်ဖြစ်သည်။ သဏ္ဌာယဒီဇိုက မည်သည် ခုစာရှိက်တို့ မဆို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

၁၄၃

အပါယ်သို့မလားနှင့်၊ သက္ကာယနှင့် ဒီဇို သွေ့၍ သာ
အပါယ်ရောက်ကြသည်။

ယခုအသိဉာဏ်ထို့ကိုသည့်အာလျှောရသဖြင့် သက္ကာယ
နှင့် သမ္မာဒီဇိုတွဲတတ်ကြပြီဟုဆိုနိုင်ကြလပြီ။ ကျေးဇူးတော်ရှင်
မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘရားကြီး ကျေးဇူးတော်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် မတွဲကောင်းသောတရားနှင့် မတွဲကြပါနှင့်။ တွဲကောင်း
သောတရားနှင့်သာ တွဲကြပါ။ သမ္မာဒီဇို၊ သမ္မာသက်ပွဲ စသော
တရားများနှင့် တွဲကြပါကုန်။

လောဘစိတ်ဖြစ်ပေါ်လျှင် လောဘစိတ်ကလေးပဲအော်
စိတ် ဖြစ်ပေါ်လျှင် အော်စိတ်ကလေးပဲဟု သိ သိနေလျှင်
သမ္မာဒီဇိုဖြစ်ခြင်းပင်။

သမ္မာ ဆိုတာ အမှန်၊ ဒီဇိုကမြင်တာ၊ အမှန်မြင်တာဖြစ်
သည်။

လေကလေးကို ရှုံးချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာပြန်သည်။ နောက်
ကအသိပေးလိုက်ပါ။ တစ်ဖန် လေကလေးကို ထုတ်ချင်တဲ့စိတ်
ပေါ်လာပြန်သည်၊ နောက်က အသိပေးလိုက်ပါ၊ ဤသို့ပေါ်
လာတဲ့စိတ်ကလေးတွေနောက်ကဒါစိတ်ကလေးတွေပဲ စိတ်ကလေး
တွေပဲဟုအကြောင်း တိုက်ဆိုင်တိုင်း၊ တိုက်ဆိုင်တိုင်းပေါ်တဲ့
ပေါ်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေပဲဟု အသိ လိုက်ပေးပါကအကြောင်း

၁။ ဂိုလ်သနာအလုပ် ဂိုလ်သနာအလုပ် ဆိုသည်မှာ အခြေခံသောတရား
ပိုင်ရန်အလွန်အဖော်ကြော်သည်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ကြော်သည် မည်
သည့်အခါမှ ခန့်ရောက်မဆိုက် ယောဂါများအား ရောက်လာလာချင်
တရားထိုင်ခိုင်တော်မမူချေ။

၁၄၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးတရားကလေးတွေပဲဟု ဤမြင်စိတ်ထဲမှာလည်း ငါမပါ။ သူမပါ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သစ္စာဝါ မပါ “ဒိုယ် ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စဝိညာက်” ဟု သဋ္ဌာယတန်သံယုတ် ပါ၌တော်၍ လာသည့်အတိုင်း အကြောင်း နှစ်ခုကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတရားသာ ဖြစ်သည်ဟု သိသဖြင့် သမ္မာဒီဇိုနှင့် တွဲ၍ သက္ကာယပေါ်၍ အမြင်မှန်ပြီးလျှင်သက္ကာယ၍ မိစ္စာဒီဇို ပြုတဲ့သူး သောကြောင့် စူွေသောတာပန်အဆင့်သို့တက်လျှင်မြို့ပြုဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ဤသိသော အချိန်ကစ၍ တစ်ဘဝ နှစ် ဘဝ အပါယ်သို့လားရန် အကြောင်းမရှိတော့ချေ။

ယခု ဤမျှလောက် ထပ်တလဲလဲ ရှင်းပြပြီးပြသနေခြင်း သည် ကျေးလူတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပန်သုယေ အတိုင်းအခြေမှုကိုင်၍ ရှင်းလင်းဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်ရာ၊ ဤတရား သည် အပါယ်ရေသောက်မြစ် ဖြတ်နေပါကလား၊ အသေးစိတ် စိတ်ချုရသော တရားပါကလားဟူ၍လည်းကောင်း၊ အလွန်အလွန် အရေးကြီးသော တရားပါကလားဟူ၍ လေးလေးနက်နက် လေ့လာကျင့်ကြုံ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေဟုအထူးတိုက်တွန်းအပ် ပါသတည်း။

ပထမအဆင့်အနေနှင့် ရုပ်နာမ်ကဲအောင် ဟောကြားပြ သတော်မူသည်၊ ရုပ်နာမ်ကဲပြီးနောက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်၏ အကျိုးဆက်သွယ်ပုဂ္ဂိုလ် သစ္စာနှင့်ဟပ်ပြီး ဤသဘောတရားများ နားလည်မှုသာ ဝိပသုနာအလုပ်၌ ခွင့်ကို ဝင်စေတော်မူသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၄၅

ပထမသီမှန္ဒင့် ဒီဋိကိုဖြတ်သည်။ နောက်မှ ပွားမှုလိုက် စေသည်။ ထိုကြောင့်တရားအားထုတ်လိုကြသော ယောဂါတ္ထိသည် ပထမအခြေပိုင်ပိုင်ကြီးနားလည်ကြစေလိုသည်။ ဝိပဿနာနောက် ထားကြပါ။ ဒီဋိပြုတ်မှုကိုရွှေ့ထားပါဟု ဆရာတော်ကြီး ခဏခဏ ဘောကြား ဆုံးမတော်မူသည်။

-
- ၁။ ဝိပဿနာအလုပ် ဝိပဿနာအလုပ် ဆိုသည်မှာ အမြဲခံသောတရား ပိုင်ရန်အလွန်အမေ့ကြီးသည်။ ကျွဲ့လွှဲရှင် ဆရာတော်ကြီးသည် မည် သည့်အခါမှ ခနိုက်မဆိုက် ယောဂါများအား ရောက်လာလာချင် တရားထိုင်ခိုင်တော်မမူချေး။

အပိုင်း (၁၉)
ခိုတ္ထာန်ပသာနာ
မိတ်ဆယ့်သုံးမျိုးရှုနည်း

ခန္ဓာဝါပါးကို သတိပဋိနှင့် ဝေဖန်လိုက်သော ရှုပ်ကို
ရှုလျှင်ကာယာနုပသုနာ၊ ဝေဒနာကိုရှုလျှင် ဝေဒနာနုပသုနာ၊
စိတ်ကိုရှုလျှင်စိတ္တာနုပသုနာ၊ သစ္စာရှုလျှင် ဓမ္မာနုပသုနာဖြစ်၍
သတိပဋိနှင့် လေးပါးတွင် တစ်ပါးပါး ရှုသော မည်သည့်
ဝိပသုနာမဆို နိဗ္ဗာန်ရောက်တရားချည်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော
နိဗ္ဗာန်ရောက်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သောတာပန်မှစ၍ တက်ရ^၁
မည်ဖြစ်ရာ သောတာပန်စခန်းတက်လှမ်းရမည်မှာလည်း ဒီဇိုနှင့်
ဝိစိတ္တာကို ပယ်ဖြူတ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဒီဇိုဖြူတ်မှုကို နိုင်နှင်းစွာ
ဆောင်ရွက်နိုင်သည်မှာလည်း စိတ္တာနုပသုနာ ဖြစ်သည်ဟု
သမ္မာဟပ်နောဒါနီ အငြကထား၌ ---

“ဒီဇိုစရိတသုပါ မန္တသု နာတိပွောဒဂတာ၊ တံစိတ္တာ
နုပသုနာ သတိပဋိနာနာ ဝိသုဒ္ဓမရှိ”ဟုလာရှိရာ ဉာဏ်နှင့်
ဒီဇိုစရိက် အားကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား အပြားအားဖြင့် လွန်
စွာမများသောစိတ္တာနုပသုနာသည် သင့်လျော်စွာလျောက်ပတ်၏။
(ပါ) ဂေါ်စိုရောက်ကြောင်းဖြစ်၏ဟု လာရှိပါသည်။ ကျေးလူ
ရှင်ဆရာတော်ကြီးသည် အပြားအားဖြင့်မများဘဲ စိတ်ဆယ့်သုံး

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၄၇

မျိုးဆယ့်သုံးနည်း ခွဲဝေကြုံစည်တော်မူ၍ထင်လွယ်၊ မြင်လွယ် နိုင်ရန် စိတ္တာနုပသုနာကို ဖိပြီး သင်ကြားဆုံးမတော်မူ၏။

ပုထုဇှုံမည်သည် မည်သည့်စိတ်ပေါ်ပေါ် ပုထုဇှုံစိတ် သာပေါ်မည်ဖြစ်သည်။ ပုထုဇှုံစိတ်သည်လည်း ယင်းဆယ့်သုံး မျိုးအတွင်း၌သာ အသုံးဝင်သည် ချဉ်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာနုပသုနာကိုလည်း ဒုတိယအနေဖြင့် ကျော်ဗျာရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အဓိကထား၍ ဟောကြား လမ်း ညွှန်တော်မူ၏။ စိတ်နှင့်ဝေဒနာသည် သဟဏတဖြစ်သည့်အား လျှော့စွာ စိတ်ရှုလျှင် ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာရှုလျှင် စိတ်ပါမြို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းအပြင် ဝေဒနာသညာနှစ်ပါးကို စိတ္တသခါရ အတွင်း၌သာ သွေး၍ ဟောကြားတော်မူသည်။ ဤစိတ္တသခါရ သည်လည်း ဝင်သက်၊ထွက်သက် ပင်ဖြစ်ရာ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး သဟဏတသဘောပင်ဖြစ်သည်။

နာမ်ခန္ဓာ ရှိသော ရှုပ်ကျွန်ရှိနေသေးသလော မေးခဲ့ပါ လျှင် နာမ်ခန္ဓာရှုလျှင် ရှုပ်ခန္ဓာပါဝင်ပြီးဖြစ်သည်။ ရှုပ်ခန္ဓာရှုလျှင် နာမ်ခန္ဓာပါဝင်ပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းတို့သည် သမ္မယုတ္တ ဓမ္မများ သာဖြစ်ရာ ချဉ်းရည်ဟင်းချက်ရှုံး ငရှတ်၊ ဆား၊ ငံပြာရည်၊ ရှောက်သီး၊ မန်းကျေည်းသီး စသည်ဖြင့် အမျိုးစုံပါဝင်သလို သဟ ဏတသဘောနှင့် အားလုံးပါဝင်ကြသည်။ စိတ္တာနုပသုနာ ရှိ သော်လည်းကောယာနုပသုနာပါသည်ပင်တည်း။ ဝင်လော ထွက်လေ ကိုဖြစ်စေသောစိတ်သည် အိမ်သည်စိတ်ဟုခေါ်ဆိုရာ ယင်းစိတ်

၁၄၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာကော်

နှစ်မျိုးရှုသော ကာယာနုပသုနာမပါဘူး၊ ရှပ်မပါဘူးဟူ၍မဆို
နိုင်သလို စိတ်ရှုပါလျှင် ရှပ်ပါသည်။ ရှပ်ရှုခဲ့ပါလျှင် စိတ်ပါ
သည်ချည်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြဋ္ဌာန်းရာကို ဆိုလိုသဖြင့် ဤ
နေရာ၌ စိတ္တာနုပသုနာဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ဆယ့်သုံးမျိုးရှုရာ (ပုံစံစာရွက်ကိုကြည့်ပါ)၊ ဤဆယ့်
သုံးမျိုးသာ အကျဉ်းချုံး၍ပြထားသော်လည်း ဤဆယ့်သုံး
မျိုးထဲ၌ပင်လျှင် အတွင်းဝင်သည်သာများပါသည်။

သမ္မာဟပိနာဒန်အငြာကထာ စသည်၌လည်း အပြား
အားဖြင့် မများသော “နာတိပ္ပဘေးဂတ်”ဟု ဆိုထားသဖြင့်
ကျဉ်းနိုင်သလောက်ကျဉ်းထား၏။ သို့သော်တရားကိုယ်အားဖြင့်
ကောက်သော လောဘာ၊ ဒေါသာ မောဟတရားများ၌ အကျိုး
ဝင်၏။ ထိုကြောင့် စိတ်ဆယ့်သုံးမျိုးသာပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိပ်ချင်သောစိတ်ပေါ်ရာ ယင်စိတ်သည် ထိနိမိဒ္ဓတရား
ကိုယ်ဖြစ်သည်။ စားချင်စိတ်ပေါ်သည်။ တရားကိုယ်မှာလောဘ
ပင်ဖြစ်သည်။ ကြသား၊ မစွဲရိယ၊ ကုက္ခာစွဲသည် တရားကိုယ်
ဒေါသာတရားတွေပင်ဖြစ်သည်။ သရာဂစ်တ် ဆိုသည်မှာလည်း
တရားကိုယ်လောဘတွေပင်ဖြစ်သည်။ လျှော့ချင်၊ တန်းချင်၊ ပေး
ကမ်းချင်သည့် စိတ်သည်လည်း အလောဘစိတ် (ဝိတရာဂ
စိတ်)ဖြစ်သည်၊ ပုံလွှင့်စိတ်လည်း မောဟပင်ဖြစ်သည်။

အမောဟဆိုသောစိတ်သည် ဤအရှုခဲ့ စိတ်ဆယ့်သုံးမျိုး
ထဲ၌မပါဝင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့် မပါဝင်သနည်း ဆိုသော်
အမောဟဆိုသည်မှာ ပညာ (ဝါ) သမ္မာဒိဋ္ဌမဂ္ဂုင် ဖြစ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၇၉

ယင်းသည် သူကရဲကြည့်ရသောတရား ဖြစ်သောကြောင့် အရှုခံ
စိတ်ထဲ၌မပါဝင်ချေ။ ကျွန်ုတ်ဆယ့်သုံးမျိုးက အရှုခံ တရား
ဖြစ်သည်။ (ဝါ)အရှုခံတရားနှင့် အမောဟက ရှုတဲ့စိတ်ဖြစ်သည်။

အရှုခံစိတ်သည် (ရှစရာစိတ်သည်) အကျဉ်းအားဖြင့်
ဆယ့်သုံးမျိုး၊ ယင်းဆယ့်သုံးမျိုးတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခုလှည့်
ပြီးပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၍
များသည်ဟု ထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိသန္တာန်မှာ ထိုသို့ ထပ်
ကာတလဲလဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသောစိတ်ကို စောင့်
ပြီးအကဲခတ်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် မိမိသန္တာန်မှာ ပေါ်တဲ့စိတ်ကိုစောင့်ပြီး အကဲ
ခတ်ရမှာ (ဝါ) ရှုရသည်ကို စိတ္တာန်ပသေနာဟု ခေါ်ပါသည်။

“ဒို့ယ် ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စဝိညာက်” ဟု မြတ်စွာဘုရားက
ဟောတော်မှုသည့်အတိုင်း အကြောင်းနှစ်ခု တိုက်ဆိုင်တိုင်း
ဝိညာက်ပေါ်သည်။ (ဝါ) စိတ်ပေါ်သည်။ စိတ်သည်တစ်မျိုး
မဟုတ်တစ်မျိုး၊ ခဏခဏ တယျတယျတယ်နှင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ပေါ်နေခြင်း၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျက်နေခြင်းကို ကိုယ်ကမသိ၍
သာ နိုဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားနှင့် မိမိတို့ ဝေးခဲ့ကြရသည်
ဟုအောက်မေ့ကြပါ။ မိမိစိတ်ဖြစ်တာကို မိမိသိပြီး မိမိစိတ်ပျက်
တာကိုမိမိသိလျှင် နိုဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သည်ဆိုတာကို ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နှင့် မှတ်ကြစေလိုပါသည်။

မည်သို့မျှသံသယမရှိကြပါနှင့်။ မိမိတို့စိတ်စဉ်ခဏေခဏ
ပေါ်၊ ခဏခဏပျက်နေတာကိုသိရင် သောတာပန်၊ သကဒါ

၁၅၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

ဂါမဲ၊ အနာဂတ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်ထိအောင် ပိုစွမ်းနှင်ပါသည်။

မျက်စိဖွံ့ဖြိုက်သောအခါ မိမိတို့ရှေ့ရှိတာကို အလုံးစုံ
မြင်သည်။ မြင်စိတ်ကလေးဖျတ်ဆီပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ (အကန်း
နှင့်သူသေကလွှဲရင် မြင်သည်ခါည်းပင်) ယင်းမြင်စိတ်နောက်က
ဉာဏ်နှင့်ပေါ်သည်ဟု သိပေးပါ။

အသံကြားလိုက်သောအခါ ကြားစိတ် ဖြစ်ပေါ်သည်။
ကြားစိတ်ပေါ်သည်ဟု သိပေးပါ။ ဤသို့ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊
နှစ်စိတ်တို့ကို ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း သိပေးပါ။

တစ်ဖန် စားစိတ်ပေါ်သည်၊ ယင်းပေါ်ခြင်းကိုလည်းသိ
ပေးပါ။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ယားယံကောင်းစိတ်ပေါ်သည်။ ကိုက်
ခဲတဲ့စိတ်ပေါ်သည်။ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း ဝမ်းထဲကသိပေးပါ။
ပေါ်ချင်ရာပေါ်၊ တစ်ကြိမ်ပေါ်လျှင် တစ်စိတ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်ရာ
နှစ်စိတ်ပြုင်၍ မပေါ်ကောင်းချေ။

ထိုနောက် အသိစိတ်ပေါ်လာလျှင် ပေါ်လာခဲ့သော်
တစ်ဆင့်တက်ပေးပါ။ ထိုအရှုခံစိတ်ကို ရှုဉာဏ်စိတ်နှင့်ရှိ-မရှိ
တွေးလိုက်သည့်အခါမှာ အရှုခံစိတ်မရှိတော့ဘူး ပျက်သွားပြီ။
ပျက်သွားပြီဟူ၍ ဉာဏ်ထဲ၌ မြင်ပါလိမ့်မည်။ ဥပမာ ဒေါသ
စိတ်ပေါ်သည်။ နောက်ကဉာဏ်နှင့် ရှိ-မရှိ တွေးကြည့်လိုက်၊
အကဲခတ်လိုက်သည့်အခါ ဒေါသစိတ်ကလေး ရှိနှင့်သေးသ
လား၊ မရှိနှင့်တော့ဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တစ်စိတ်ပေါ်ရင်
တစ်စိတ်ပျက်မေည်ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါ တစ်ယောက်ယောက်
၏သက်တမ်းသည် စီတွေကွာကေတစ်ခုသာရှိသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၅၁

ဓကစိတ္ထက္ခဏီကံ သတ္တာနဲ့ ဖိဝတီ။
တသ္ထီ စိတ္ထနဲ့ရွှေမတ္တာ သတ္တာ၊
နဲ့ရွှေတွေ့တိ ဂုဇ္ဇာတီ။

သတ္တာပါတစ်ယောက်၏ အသက်သည် စိတ္ထက္ခဏာ တစ်ခု
ဥပါဒ်၊ ရှိုး၊ ဘင် ဆိုသည့်အတိုင်း စိတ်သည် ၁-၂ ဆိုလျှင်
ချုပ်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသစိတ် ပေါ်ရာတွင်နောက်
ဉာဏ်နှင့် ရှိုး-မရှိုးတွေးလိုက်သောအခါ ဒေါသစိတ်က ချုပ်နှင့်
လေပြီ။ လောဘစိတ်ကလေးပေါ်လာပြန်ပြီ။ နောက်ဉာဏ်
နှင့် ရှိုး-မရှိုး တွေးလိုက်သောအခါ ရှေ့က ဖြစ်သွားသည့်
လောဘစိတ်သည် ချုပ်သွားနှင့်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်စိတ်ပေါ်ပေါ် ပေါ်တဲ့စိတ်ကိုရှိုး-မရှိုး
တွေးလိုက်သည့်အခါ စိတ်တွေ့သလား--။ စိတ်၏ ပျက်စီး
ချုပ်ဆုံးသွားသည်ကို တွေ့သလား ဆိုသော် စိတ်၏ မရှိုးမှုသာ
တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ လုံးဝမရှိုးတာမဟုတ်။ ရှို့ရာက ပျက်စီး
ချုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ “အဘာဝတွေ့န အနိစ္စ” ဆိုပါသည်။
(မရှိုးမှ ချုပ်သွားသည်ကို တွေ့မှသာလမ်းမှန်သို့ရောက်သည်)
သို့မှုသာ အနိစ္စနှပ်သို့ ဖြစ်သည်။ အနိစ္စမြင်မှ ဒုက္ခမြင်မည်
ဒုက္ခမြင်မှ အနတ္ထမြင်သည်။ အနိစ္စပဲ--အနိစ္စပဲဟု ကိုယ်က
လုပ်၍ ရှုနေရမည်မဟုတ်၊ ဓမ္မက ပျက်သွားသည်ဟု ပြတာကို
မိမိဉာဏ်က မိမိသန္တာနဲ့မှာ တကယ်ရှိုကိုမြင်အောင်ကြည့်ရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ရှိုတာက ဖြစ်ပြီးပျက်တဲ့ဓမ္မသာ ရှိုသည်။

၁၅၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

ပါးစပ်က အနိစ္စ၊ အနိစ္စဟု ရွှေတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲက ဖြစ်တဲ့ အနိစ္စကိုမယူပါနေ့။ ကိုယ်ကလုပ်တဲ့ အနိစ္စကိုမယူပါနေ့။ ပေါ်တဲ့စိတ်ကလေးက မရှိတော့ဘူး၊ မရှိတော့ဘူး၊ ချုပ်သွားပြီ၊ ချုပ်သွားပြီဟု သူသဘောနှင့်သူချုပ်သွားတာကို မိမိဘဏ်နှင့် ချုပ်ပျက်သွားတဲ့ သဘောတွေကို အကဲခတ်ပြီး တကယ်ပျက်ပြီးပြန်တာကို တွေ့အောင် ဉာဏ်ဖြင့်ရှုရမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ပျက်သွားတာကို လည်းကောင်း၊ ချုပ်သွားတာ ကိုလည်းကောင်း၊ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်ခြင်းသည်သာလျှင် ဓမ္မက ပြတာကိုမြင်သည်၊ သိသည်၊ ဉာဏ်နှင့်သိသည် (ဝါ) အကဲခတ်သည်ဟုခေါ်သည်။ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိတဲ့ဉာဏ် (ဝါ) ယထာဘူးတွေ့ခေါ်သည်။

လိုရင်း အချက်မှာ စိတ်ပေါ်ပေါ်၊ ဝေအနာပေါ်ပေါ်၊ ပေါ်တဲ့ တရား၏သက်တမ်းသည် ၁-၂-၃ မျှသာဖြစ်သည် (ဝါ) အများသိကြတဲ့အတိုင်း ဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် မျှသာဖြစ်သည်။ စိတ္တကွာကတစ်ခုသည် မပြောနိုင်လောက်အောင် ဥပမာ မပြောနိုင်လောက်အောင်မြန်ပါသည်။ သို့သော် ဝိထိလိုက်နေစရာမလိုပါ။ ဖြစ်တာနှင့် ပျက်တာသာ သိဖို့လိုရင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် မည်သည့်စိတ်ပေါ်ပေါ်၊ ပေါ်တာကိုလည်း သိပါ၊ ပျက်တာကိုလည်းသိပါ။ လေကိုရှာတဲ့စိတ်နှင့် လေကိုထုတ်တဲ့စိတ်ဟာ အများဆုံးဟု တွေ့ပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်စိတ်မျှမပေါ်လျှင် သူတို့နှစ်စိတ်ပေါ်သည်။ အပြင်စည့်သည် စိတ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၅၃

နှင့် အတွင်းအည်သည်စိတ်ဆိုသည်မှာ သူတိုက အမြဲမနေ၊
ပေါ်ပြီး ပျက်သွားသည်။ ရုန်ရခါသာပေါ်ခြင်းဖြစ်၍ အည်သည်
အာဂန္ဓု ဟုအမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစိတ္တာနှပသသနာကို ဘယ်အခါ ဘယ်နေရာ၌ရရမလဲ။
ရိပ်သာမှာရှုရမလား၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွေမှာ သွားရှုရမှာ
လားဆိုသော် ဘယ်နေရာမှာပေါ်သလဲ၊ ပေါ်တဲ့နေရာမှာ ရှုရ
မည်ဖြစ်သည်။^၁ စားရင်းသောက်ရင်းပေါ်လျှင် စားရင်းသောက်
ရင်း စားစိတ်ကလေးပေါ်တယ်။ ပျက်တယ်ဟု ရှုရမည်။
အလုပ်ခွင့်ပေါ်လျှင်လည်း ပေါ်စိတ်ကိုအလုပ်ခွင့်၌ရရမည်။
အရှုစိပ်လေ အကျိုးများလေ ဟုမှတ်ပါ။ ဝိတက်များ၍ အရှုကျဲ
လျှင် ကိုလေသာ ကြားဝင်၍ခို့မည်။ ကိုလေသာကြားဝင်လျှင်
အရှုကျဲ၍ ပုံးလွှင့်မည်။ (ပုံးလွှင့် ဖန်များလျှင် အစက စပြီး
လုပ်ရလိမ့်မည်)။

ရှုဖြစ်ပြီး ပျက်သွားသော စိတ်က အနိစ္စ၊ နောက်က
အသိစိတ်ကလေးက မရှု၊ အနိစ္စနှင့် မရှု၊ အနိစ္စနှင့် မရှုဟုကိုက်
နေအောင်သာကြိုးစားပါ။ မည်သည်စိတ် ပေါ်ပေါ်၊ ပေါ်ရာကို
ရှုပါ။ ယခုလိုရှုနေတုန်း ရှုနေဆဲမှာ မဆိုင်တဲ့စိတ်တွေလည်း
အများကြီး ထပ်တလဲလဲ ပေါ်ပါလိမ့်မည်။ ယင်းစိတ်တွေကို
မဆိုင်တဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာသည်ဟု စိတ်မပျက်ပါနှင့်။ ယင်းတို့
ကိုလည်း အရှုခံတရားတွေဟုသာ ရှုပစ်ပါ။ ဖြစ်ပြီး ပျက်တဲ့
တရားတွေပဲဟု ရှုပစ်ကြပါ။ အနှုန်အယုက်ဟု မမှတ်နှင့်။

၁။ ချုပ်ချုပ်ဟု ရှုပါ။ ခြေချုတာနှင့် ပျက်တာကိုဉာဏ်မြင်ဖြင့်ရှုပါ။

၁၅၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

အရှုခံတရားဟု ဖြစ်ပျက်သာရှုပါ။ ရန်သူကို မိတ်ဆွဲ ပြုလုပ် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်စိတ်မဆို ပေါ်မည်ပင်ဖြစ်သည်။ တရားက ခေါ်နေသည်ဟုမှတ်ပါ။ “မဟို ပသိကော”တရား ဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး၍ပြပါသည်။ မဟို လာခဲ့ ပသု၊ ရှုပါဟု ပေါ်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေကခေါ်နေသည်။ ဤသို့ခေါ်နေသည်ကို ရှုဖြစ် အောင်ရှုလိုက်ပါ။ မရှုရင် ကိုလေသာ ကြားခိုမည်။

မဟို လာခဲ့ ပသု၊ ရှုပါခိုသည့်အတိုင်း စိတ်ကလေးတွေ ကတစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်နေသည်။ ဤသို့ပေါ်နေခြင်းသည်တရားက ခေါ်ပြီး ရှုပါ၊ရှုပါဟု မခိုင်းသော်လည်း ခိုင်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်စိတ်မဆိုမလွတ်အောင် မလွတ်တမ်း ရှုနိုင်ပြီး ကိုလေသာ ကြားမခိုလျှင် ဖြစ်ပျက်နှင့် မဂ်သာ ကိုက်သွား လျှင် မျက်မှုာက် ဘဝ၌ပင် အာသဝေါတရား ကုန် မည်ဟု အင်္ဂါးရပါလိုတော်၌ --

ကြာမ ဘိက္ခဝေ ဓကဇ္ဈာ ပုဂ္ဂလော သဗ္ဗသီရေသူ အနိစ္စာနုပသီ ဝိဟရတိ အနိစ္စသညီ အနိစ္စပဋိသံ၈၀ ဒီ-သတတ် သမိတ် အဗ္ဗာကိုကြံ့စေတသာအမိမုတ္ထ မာနော ပညာယ ပရီယောဂါ၌ မာနော။ သော အာသဝေနံ ယော အနာသဝံ စေတော ဝိမုတ္ထ ပညာ ဝိမုတ္ထ ဒီဇွဲဝေမွှေ သယံ အဘိညာ သစ္စာကတ္ထ ဥပသမ္မန္ဒ ဝိဟရတိ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၅၅

ရဟန်းတိုတစ်ဦးတစ်ယောက်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခပ်သိမ်သော
သခြားရတရား (လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဘစိတ်) ကို
အနိစ္စဟု ရှု၍ အနိစ္စဟု မှတ်၍ ထင်စွာသိ၍ အမြဲမပြတ် တစ်ပါး
သောစိတ်နှင့် မရောမှု၍ အနိစ္စဟု နှလုံးသွင်းလျက် ပညာဖြင့်
အနိစ္စပဲ၊ အနိစ္စပဲဟု ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်ပြီးလျှင် နေ၏။
ထိုသို့နေသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်မောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်
ကိုလေသာမှ လွှတ်၍ အာသဝါတရား လေးပါးတို့မှ ကုန်သော
“ပညာဝိမုတ္တာ” ရဟနာဖြစ်ဖြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မောက် ပြု၏ဟု
အတိအလင်း မြတ်စွာဘူရား ဟောတော်မှုပါသည်။

ထိုကြောင့် အနိစ္စဟူ၍ လည်းကောင်း ဖြစ်ပျက် ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ အမြဲမပြတ် အခြားတစ်ပါးသောစိတ် မဝင်စေမှု၍
(ဝါ) ကိုလေသာ ကြားမခိုဘဲ မိမိဉာဏ်၌ မြင်အောင်ဝိပသုနာ
ဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ဖြစ်ပျက်ပဲဟု ထင်မြင်လာအောင်
အသိဉာဏ်ရှင်းလာအောင် (ဝါ) ဓမ္မတာ ဖြစ်၊ ပျက် နေသည်ကို
ယထာဘူတဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင်ရှုပါ။ ဉှဲသို့ဖြစ်၊ ပျက်တွေ့မြင်
အောင်ရှုခဲ့လျှင် ဘာကျွေးဇူးများသလဲဟုဆိုလျှင် ဥပမာ-လောဘ
စိတ်ကလေးပေါ်သည်။ ဝိပသုနာမဂ်ဖြင့် ဖြစ်ပျက် ရှုသော်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်မှပြတ်မည်။ ဖြစ်ပျက်ကို မရှုခဲ့သော်
လောဘ နောက်က ဥပါဒါန် လာသည်။ ဥပါဒါန်လာလျှင်
ကမ္မဘဝ လာသည်။ ကမ္မဘဝလာခဲ့သော် ၉တိရမည်မှာ
မလွှဲတော့ချေ။ ၉တိရလျှင် ဒုက္ခသာရသည်ဖြစ်သည်။

၁၅၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

အပါယ် ဇာတိသာ အဖြစ် များသည်။^၃ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်တော့သည်။ ဒုက္ခ ဆက်တော့သည်။ သံသရာဆက်သည်။ လည်သည်။

ဖြစ်ပျက်ရှုသည် အလုပ်သည်သံသရာစခန်းသတ်မှတ် သိမ်းသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ သံသရာစက်ရဟတ်၏ အကန့်တွေ ဒေါက်တွေ ချိုးနေသောအလုပ်၊ ပဒေဝါင်း ဝင်နိုးတွေချိုးနေသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြတ်နေသောအလုပ်ဖြစ်လေသည်။

တစ်နည်းဆိုသော် ဖြစ်ပျက်နေသော ခန္ဓာ၏ပင်ကိုဓမ္မသဘောတရားတွေသည် ဖောက်ပြန် ပျက်စီးနေသောကြောင့် ဒုက္ခအစစ်ပါကလားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဖြစ်-ပျက် “ဦးယဝယ” သဘောမျှကိုလည်း ယထာဘူတ္တတ္တာ၏အားဖြင့် ဝိပဿာ မျက်စီဖြင့်မမြင်ခြင်း၊ ဤသို့ ဖြစ်-ပျက် ဟုမမြင်ခြင်း၊ ဒုက္ခသစ္ာဟူ၍မသိမြင်ခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာအမောင်ထူ ဝိတ်ဖုံးနေသောကြောင့်ဖြစ်ရာ ခန္ဓာပင်ကိုတကယ်အရှိုကို (ဝါ)ပင်ကိုရှိနေသော ဖြစ်-ပျက် ဓမ္မသဘောကိုလည်းကောင်း ထို ဖြစ်ပြီး ပျက်နေသော ဓမ္မသဘောသည်ပင်လျှင် ဒုက္ခသစ္ာဟူ၍ အသိဉာဏ် မိမိသန္တာနှင့် ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းထင်ပေါ်လာခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာပျောက် ဝိဇ္ဇာအလင်းရောက်သည်ဟုဆိုပါသည်။ (ဝါ) “ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပါဒီဉာဏ်ဉာဏ်ပါဒီ”ဖြစ်လေတော့သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလိုအားဖြင့်ဆိုသော် အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာ

၃. မြတ်စွာဘုရားသင်သည် လူတစ်သိန်းသေ၍ သုဂတ်တစ်ယောက် ရောက်တာ ငါဘုရား မတွေ့ဘူးဟု ဟောတော်မူသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၅၃

ဖြစ်သောကြောင့် ဝိဉာဏ်သို့ မကူးတော့ချေ။ (၁)၊-ကွက်မှ J-ကွက်သို့မဆက်တော့ချေ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစကပြတ်သည်။ မကူးတော့ဘူးဟု ဆိုသည့်သဘောမှာ အပါယ်အကျိုးပေးမည့် အတိတွေကို မတည်ဆောက်တော့ဘူးဟု ဆိုသည်။ အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာဖြစ်သေးလျှင် နောင်ဘဝဖြစ်စေမည့် ခန္ဓာတွေကို တည် ဆောက်နေသည်ဟုဆိုသည်။ အဝိဇ္ဇာ သခ္မရတို့၏ ပြုခြင်း အမှုကိုဆိုသည်။ အဝိဇ္ဇာမှဝိဇ္ဇာဖြစ်သွားလျှင် နောင်အပါယ်ဘဝ ခန္ဓာဖြစ်စေမည့်အမှု နောက်အပါယ်အကျိုးပေးမည့် အတိတွေ ဒီဘဝကနေပြီး မဆက်တော့ဘူးဟု ဆိုလိုသည်။ အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အပါယ်ခန္ဓာ မတည်ဆောက်တော့ချေ။ ရပ်ပြီး။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပြီ။

ဒီပြိုပြုတိဖြေလျှင် ဒီပြိုအကြောင်းခံပြီ နောက်ဘဝပေါ်မည့် ဒီပြိုနှင့်ပတ်သက်သမျှ ခန္ဓာတွေချုပ်သည်။ ဝိစိကိစ္စာ ပြုတိပြီး လျှင် ထိုဝိစိကိစ္စာအကြောင်းခံကြောင့် နောင်ဘဝ ဖြစ်ပေါ်မည့် ခန္ဓာတွေချုပ်နှင့်သည်။ ဤသို့တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် နောက်တည်ဆောက်မည့် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ခန္ဓာတွေ ချုပ်စေသည်။ ချုပ်သည်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်ပေါ်ဘဲ ချုပ်သည်ကို ဆိုသည်။ ပေါ်ပြီးချုပ်သည်မဟုတ်။ ပေါ်ခြင်းမရှိ ချုပ်ခြင်းကိုခေါ်သည်။

ထိုကြောင့်ဖြစ်ပျက်ရှုပါ။ ဖြစ်ပျက်ရှုပါဟု ကျေးလူးရှင် ဆရာတော်ကြီး တဖွဖောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်ရာ ဖြစ်ပျက်ရှု၍ ဖြစ်ပျက်မြင်တာက ယထာဘူတာ၏၊ ဖြစ်ပျက်မှန်းတာက နိမိန္ဒာ၏၊ ဖြစ်ပျက်အဆုံးသို့ ရောက်တာက မဂ်ဘ၏၊

၁၅၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ဤညောက်သုံးဆင့်က ပထမမဂ်တည်းဟူသော သောတာပတ္တိ
မဂ်အဆင့်သို့ တက်လှမ်းပြီး မဟာသောတာပန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သော်
သိကြားမင်းစည်းစိမ်း၊ စကြေဝတေးမင်းစည်းစိမ်းထက်လည်း
မြတ်သည်။ အထက်တန်းကျသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် “ဓတ္ထဟာ ပါယေဟိ စ ဝိပ္ပမူတ္ထာ”
ဟုဆိုသည့်အတိုင်း အပါယ်လေးပါးမှုလွှတ်ပြီး “ဆစ္စဘို့ဌာ နာနိ
အဘုံးကာတု” အကျိုး၊ အကန်း၊ အပင်း၊ အ,အ၊
အနှာ၊ အဝဲစသော ဘဝမျိုးသို့လည်း ရောက်ခြင်းလှာ မထိုက်
တော့ချေ။

အလွန်အားဖြင့် သူဂါတီဘဝတွင် ဂု-ကြိမ်သာ နေပြီး
သူ့နှင့် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် အထက်မဂ်သို့တက်၍ နိုဗ္ဗာန်
မျက်မြောက်ပြုရမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိကြောင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသို့ဖြစ်ပျက်တွေချည်း
မြင်ပြီးနေပြီဆိုသော် ဖြစ်ပျက်က ဒုက္ခ၊ ဖြစ်ပျက် မြင်တဲ့ညောက်
က မရှာ၊ မဂ် ဆိုသော်လည်း ဝိဇ္ဇာမဂ် ဖြစ် သော ကြောင့်
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစကလည်း ပြတ်သည်။ အလယ်က တက္ခာ
မာန၊ ဒီဇိုတွေကလည်း ပြတ်သည်။ အဆုံးကလည်း ဒုက္ခ၊
ဒေါမနသာ၊ ဉာပါယာသတွေ မလာသဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
အဆုံးက ပြတ်သည်။

သစ္စအားဖြင့်ဆိုသော်-ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စ၊ ဖြစ်ပျက်
မြင်တဲ့ညောက်က မရှာသစ္စ၊ တက္ခာ၊ မာန သေတာကသမှုဒယ
သစ္စ၊ အတိ၊ ရော၊ မရဏ မလာတာက နိရောဓသစ္စ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၅၉

ထိုကြောင့် ဒုက္ခနှင့် မဂ္ဂသစွာ နှစ်ခုတည်း ကြီးစား
အားထူတ်ပွားများရုံမှုနှင့် သမုဒယနှင့် နိရောဓသစွာ ပွားများ
အားထူတ်ပြီး ဖြစ်တော့သည်။ သစွာ င့်ပါးစလုံး ပိုင်သွား
တော့သည်။

ထိုကြောင့် ဖြစ်ပျက်အလုပ်ကို(ဝ)ပိပသုနာအလုပ်ကို
ဖြင့် အလွန်ပင် လုပ်သင့်တော့သည်သာတည်း။ တစ်နေ့နောက်
ကျလျှင် နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။ တစ်ရက်နောက်ကျလျှင် တစ်
ရက် နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။ အနာ မညီးခင်၊ အအို မညီးခင်၊
အသေမညီးခင် ဉာဏ်ကြီးအောင်အားထူတ်တော်မူကြပါကုန်။
မှတ်ချက် ။ ။ စာရေးသူဟောကြားချက် စိတ္တာ နှပသုနာ
ရှုနည်း၊ ပွားနည်း စာအုပ်ငယ်နှင့်တွဲ၍လည်း
ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။

အပိုင်း (၂၀)

ရဟန္တာကြီးလေးပါးနှင့်

ပုထုဇွဲရဟန်းအကြောင်း

မြတ်စွာဘူရား လက်ထက်တော်၌ ပုထုဇွဲ ရဟန်း
တစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်အမြင်ကို သိလိုပေးနှင့် ရဟန္တာကြီးလေးပါး
အားတစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ မေးမြန်း လျှောက်ထားရာ ပထမ
ရဟန္တာကြီးအား ---

ကိုတွောဝတာ နဲ့ခေါ် အာဂုဒ္ဓသော ယထာဘူတံ
ဉာဏ်သုန်း သုဝိသုဒ္ဓံ ဟောတိ။

အမိပ္ပာယ်မှာ ငါရှင်-နိဗ္ဗာန်အမြင်သည် အဘယ်မျှနှင့်
အမြင်မှုန်ရနိုင်ပါသနည်းဟုမေးရာ ပထမရဟန္တာကြီးသည်-
ယတော ခေါ် အာဂုဒ္ဓသော ဆန္ဒံ အာယတနာန်း
သမုဒယဉ် အတ္ထားမှု ယထာဘူတံ ဉာဏ်သုန်း
သုဝိသုဒ္ဓံ ဟောတိ။

ဟု အာယတန် ခြောက်ပါးရှိ၏။ ထိုအာယတန်ခြောက်ပါး၌
မျက်လုံး၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှော၊ ကိုယ်-ရှပ်ဘက်ကငါးပါး၊
မနာယတန်ဆိုသောစိတ်-နာမ်တစ်ပါး၊ ပေါင်းခြောက်ပါး
တို့၏ပင်ကိုယ်သဘောဖြစ်တဲ့(၁)ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာတကယ်ရှိ
တာကို ဉာဏ်ဖြင့်မြင်အောင် ကြည့်ရမည်။ တကယ်ရှိတာက
လည်း ရှပ်ကလည်းဖြစ်မှုပျက်မှုမှတစ်ပါး ဘာမျှမရှိ။ နာမ်က

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၆၁

လည်းဖြစ်မှု ပျက်မှုကလွှဲ၍ ဘာမှုမရှိဘူး။ ဒါသိလျှင် ရဟနာ
အမြင်ဖြစ်သည်။ ဤသိမြင်လျှင် အမှန်မြင် ခြင်းဖြစ်သည်။
(၈) နိဗ္ဗာန်အမြင်မှန်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖြတော်မှုသည်။
လိုရင်းအရေးကြီးသည်မှာ ဖြစ်ပျက်မြင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။
ခြားကိပ်မြင်ရမှာလား၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရမှာလားဆိုရင် ဖြစ်ပျက်
မြင်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်။

ထိုသိဖြတော်မှုသည်ကို ပုထိုလ်ရဟန်းသည် မကျေနပ်
ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အာယတနခြားကိပ်မြို့ရမှာများ
လု၏ ထင်ပြီး မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပျက် ရှုဖို့ပစာနဖြစ်
သည်ကို သူသဘောမပေါက်မိချေ။

ထိုကြောင့် ငါရှင် သင်ကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်အမြင်ရတဲ့ အခြား
သောရဟန်းများ ရှိပါသေးလားဟုမေးရာ ရှိပါသေးသည်ဟု
ညွှန်ကြားသဖြင့် ဒုတိယရဟနာထံ နိဗ္ဗာန်အမြင်ကို သွား၍
မေးမြန်းပြန်သည်။ ထိုမထောင်မြတ်က “ပဉာန် ခန္ဓာန် သမှုဒယဉ်
အတ္ထရှုံးမဉ်”စသည်ဖြင့် ငါရှင်-ခန္ဓာဝါးပါးရှိသည်။ ထို
ခန္ဓာဝါးပါး၏ ဖြစ်မှုပျက်မှု မြင်၊ ဖြစ်မှုပျက်မှု မှန်းပြီး၊ ဖြစ်မှု
ပျက်မှုဆုံးလျှင် နိဗ္ဗာန် အမြင် ရတာပါပဲ။ ဒီဟာအမြင်မှန်ပါပဲ
ငါရှင်ဟု ဖြတော်မှုရာ ဒုတိယရဟနာကြီး ဖြစ်သည်ကိုလည်း
မကျေနပ်ချေ။

ပထမရဟနာကြီးက ခြားကိပ်မြို့ရမည်။ ခြားကိပ်းကို
ရှုရမည်ဟုပြောသည်။ နောက်ဒုတိယရဟနာက ငါးပါးရှုရမည်
ပြောသည်။ ငါးပါးတောင်ရှုရမှာတဲ့-ဟုသူထင်ပြီး မကျေနပ်ချေ။

၁၆၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနတော်

အမှန်မှာ ခြောက်ပါးရှုသည်ဖြစ်စေ၊ ငါးပါးရှုသည်ဖြစ်
စေအရေးကြီးသည်မှာ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု၊ မြင်မှုသာဖြစ်သည်။ ဤ
ဖြစ်မှုပျက်မှုကို ရှုရမည်ဆိတာ ပုထုဇွဲတို့ သဘာဝအတိုင်း
ဂဏ်း(အရေအတွက်)နှင့် လိုက်နေရဲ့ များသည်ထင်ပြီး
မကျေနပ် မြင်းဖြစ်သည်။

“သမုဒ္ဓယွေ အတ္ထာရှုမွေ”ဟုဆိုရာ ဖြစ်ပြီးပျက်တာသည်
အမြင်မှန်ပါပဲ။ အရေအတွက်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယောက်နှုံး
မိန်းမ သော်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ သော်လည်း
ကောင်း မြင်နေသေးရင် အမြင်မှန် မဟုတ်သေးပါ။

ဤသို့မကျေနပ်ရဲ့ နောက် တတိယရဟန္တာကြီးအား
မေး လျှောက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ရဟန္တာကြီးက ငါ့ရှင်- “စတုနှံမ^၁
ဟာဘူတာနဲ့ သမုဒ္ဓယွေ အတ္ထာရှုမွေ”စသည်ဖြင့် မဟာဘုတ်
လေးပါးကို ဖြစ်မှုပျက်မှုအဆုံးမှာ နိဗ္ဗာန်အမြင်ရတာပါပဲ။ ဒါ
ရဟန္တာ အမြင်ပါပဲ-ဟု ဖြေဆိုရာ ဤသို့ဖြေဆိုသော်လည်း
လေးပါးတောင်ရှုရမှုပဲ-ဟု ဂဏ်းလိုက်နေခဲ့သောကြောင့် မကျေ
နပ်သေးချော့ ဖြစ်ပျက်အဓိကဟူ၍ သူ့မရိပ်မိသေးချော့။ အရေ
အတွက်ကိုသာ သူ့အရေးထားနေသေးသည်။

သို့သော် ပထမ ရဟန်း၊ ဒုတိယရဟန်းနှင့် စာလျှင်
ဖြင့်တော်ပါသေးရဲ့-ဟုအောက်မေ့ပြီးလျှင် ပုထုဇွဲရဟန်းသည်
သချိုကိုအဓိကထားသူဖြစ်ရာ မိမိစိတ်၌မကျေနပ်ဘဲ နောက်
တစ်ပါးထံသွားရီးမှပဲ ဟု အကြံဖြစ်၍နောက်တစ်ပါးကိုထပ်၍
မေးမြန်းရာ ထိုရဟန်း ကြီးက ငါ့ရှင်- “ယံကို့သမုဒ္ဓယ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၆၃

မဲ့။ သဲ့ တဲ့ နိရောဓမ္မနှီးဟူဆိုသဖြင့် ဖြစ်တတဲ့တရား
မှန်သရွှေ့ပျက်တတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဒီနှစ်ပါးပဲကွဲ ငါရှင်။
ဒါကိုမြင်အောင် ကြည့်က္ခာ။ ဒါမြင်ရင် အမြင်မှန်ရတာပဲဟု
ဖြေကြားရာ ပုထုဇ္ဇာ ရဟန်သည် စတုတွေရဟန်း၏အဖြေကို
လည်း သူ သဘောမကျသေး။ ဘယ်သူဖြေတာမှုသူမကျနပ်ချေ။
တစ်ပါးက၊ အာယတန် ခြောက်ပါးဖြစ်ပျက်ရှုရမှာလို့ဖြေသည်။
တစ်ပါးက ခန္ဓာဝါးပါး ဖြစ်ပျက်ရှုရမှာလို့ဖြေသည်။ တစ်ပါးက
မဟာဘုတ်လေးပါး ဖြစ်ပျက် ရှုရမှာလို့ဖြေသည်။ တစ်ပါးက
သခြားရတရား အားလုံးရှုရမှာဆိုရှု တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး သူတစ်မျိုး
ငါတစ်ဖူး ဖြစ်နေသည်ဆိုပြီး ယင်း၏စိတ်၌ မကျနပ်ချေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သချုပ်သာ အဓိကထားနေသည်။
အရေအတွက်ပေါ်မှာကြည့်၍ သူသည် ဝေဖန်နေသည်။
အမှန်မှာ “သမုဒယဉ် အတ္ထားမဉ်” ဖြစ်ပြီး ပျက်တဲ့တရား
တွေကိုကြည့်ရမှာ ဆိုတာကို သူသည် သဘောမပေါက်ချေ။
အဓိကမထားမံချေ။

ထိုကြောင့် သူ သဘောပေါက်ခြင်းသည် “သမုဒယဉ် အတ္ထားမဉ်”
ကို သဘောပေါက်ခြင်း၊ မဟာတ်ဘဲ သချုပ်အန်း
ပေါ်၍သာ သဘောပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ရဟန္တာကြီးပြောသောအဖြေမှာလည်း
“သမုဒယဉ် အတ္ထားမဉ်”ဖြစ်ပြီး ပျက်တတ်တဲ့တရား (၀၅)
ဖြစ်ပျက်ရှုရမှာချည်းပင်ဖြစ်သည်။ လိုရင်းမှာ အတူတူပင်ဖြစ်
သည်။ သူသည် သချုပ်အနည်းအများအပေါ် သွားကြည့်၍

၁၆၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

မတူဘူးဟု ယူဆနေခြင်း မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုဖြစ်မှု
ပျက်မှုကို မလိုက်ဘဲ။ သဘောမပေါက်ဘဲ ခြောက်ပါးရယ်၊
ငါးပါးရယ်၊ လေးပါးရယ် နှစ်ပါးရယ် စသည်ကိုသာ သူက
သံ့ဗုံးကို လိုရင်းထားနေသည်။ လိုရင်းတော့ ဖြစ်မှု-ပျက်မှု ဟူ၍
သူက သဘောပေါက်မထားမိခဲ့။ ပုံထုဇ္ဇာ သဘာဝ အတိုင်း
လျှော့ရည်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့်မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး ဘုရားထံသွား၍ သူသည်ရဟန္တာ
ကြီးလေးပါးနှင့်တွေ့ခဲ့ပြီး နိဗ္ဗာန်အမြင်ကို ဘယ်သို့မြင်သနည်းမေး
ခဲ့ရာ ရဟန္တာကြီးလေးက ဖြေကြားကြပုံ အလုံးစုံကို ဘုရားအား
ပြန်ကြား လျှော်ထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ကလည်း ရဟန်း-လူတစ်ယောက်ရှိ
တယ်ကွာ-တဲ့။ ထိုလူတစ်ယောက်ဟာ ပေါက်ပင် မမြင်ဘူး
တော့ ပေါက်ပင် မြင်ဖူးသူများထံ လိုက်ပြီးမေးတယ်-တဲ့။
ပထမ လူက မီးလောင်ထားတဲ့အခါ တွေ့တော့ ပေါက်ပင်
ဟာကွာ မည်းမည်းကြီးလိုပြောတယ်။ နောက်တစ်ယောက်
ကိုမေးပြန်တယ်။ ထိုလူကပေါက်ပင်ပွင့်နေတဲ့အခါ တွေ့ဖူး
တော့ ပေါက်ပင်ဟာကွာ သားတစ်များလိုပဲ နီနီရဲရဲကြီးလို
ပြောလိုက်တယ်။ တတိယလူကို တစ်ဖန် မေးကြည့်ပြန်သည်။
တတိယလူက အသီးသီးတဲ့အခါ မြင်ဖူးတော့ ပေါက်ပင်ဟာကွာ
သန်လျော်အိမ်များလိုပဲ ချွှန်ချွှန်ပါပဲဟုအဖြေပေးလိုက်တယ်။
ဒါနဲ့မကျေနပ်တာနဲ့စတုတွေ့လူကိုမေးပြန်ရာစတုတွေ့လူကပေါက်ပင်ကို
မိုးမိုးကျ အခက်တွေ့ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်တဲ့အချိန်မှာမြင်ဖူးလေ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၆၅

တော့ပေါက်ပင်တွေဟာ ပညာင်ပင်များလိုပဲ အရွက်တွေ
ဝေဝေဆာဆာ အရိပ်လည်း အတော်ကောင်းတယ်ကွာလို့
ဖြေကြားလိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ပဲ ရဟန်းကြီးလေးပါးတို့သည် သူတို့အမြင်မှန်
ရပြီး အမြင်စင်ကြယ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာဖြစ်သည်။ သူတို့အမြင်
တွေဟာနောက်ဆုံးမှာ “သမုဒယဉ် အထွက်မှု” ဖြစ်မှု-ပျက် မူမှာ
လမ်းဆုံးတာချည်းပင်ဖြစ်၍ အားလုံး၊ သူတို့ အမြင်နှင့်
သူတို့ကိစ္စပြီးတာပဲကွာ-ဟု ဘုရားသခင်က ဖြေတော်မှုသည်။

ထိုကြောင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မည်သူက
ဟောဟော၊ မိမိတို့အဓိကထားပြီးကြည့်ရမှာသည် လိုရင်းသည်
အထာယတန် ခြောက်ပါးလည်း မဟုတ်။ ခန္ဓာဝါးပါးလည်းမဟုတ်
မဟာဘုတ်လေးပါးလည်းမဟုတ်။ ယင်းတို့၏ပင်ကို အဆုံး
ကိုကြည့်ရမည် ဖြစ်သည်။ ပင်ကို အမှန်ရှိသည်ကိုသာ
ကြည့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပင်ကို တကယ်ရှိ အဟုတ်ရှိတာသည်ကား
ဖြစ်မှုပျက်မှုပဲရှိသည်၊ ကြည့်ရသည်မှာယင်းဖြစ်မှုပျက်မှုကိုပင်
ဖြစ်သည်။ ယင်းအထိလိုက်မှ အနိစ္စကိုမြင်သည်။ အနိစ္စမြင်မှ
ဒုက္ခကိုမြင်သည်။ ဒုက္ခမြင်မှ ဒုက္ခသစ္စကိုမြင်ပြီး နိုဝင်းဉာဏ်ရ၍
ပြီးငွေ့မှုဖြစ်ပေါ်မည်။ သစ္စနှလောမိကဉာဏ်သို့ တက်နိုင်မည်။

မိမိတို့ အရေးကြီးသည်မှာဖြစ်မှု ပျက်မှုကိုပေးပြီး ကိုင်
ထားရမည် ဖြစ်သည်။ ဆရာတွေက မည်သို့ပင် ဟောဟော
မိမိတို့ဉာဏ်မှာ တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ထားကြရန်မှာ

၁၆၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ဖြစ်မှု ပျက်မှု မတွေ့သေးသရွှေ အလုပ်မှန် မရောက်သေး။
 ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုတွေ့မှသာ အမှန်ရောက်ပြီဟုပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ
 တွေကိုလည်း မစွမ်းစွဲပါနော်။ မိမိတို့က ဖြစ်ပျက် တစ်ခုတည်း
 ပေါ်လိုက်ထားလို တရားက များတယ် ထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။
 (ဖြစ်ပျက်ပါတဲ့ တရားဆိုခဲ့လျှင် တရားမှန်ပဲဟု ဆုံးဖြတ်ချက်
 ချပါ။ ဖြစ်ပျက်မပါလျှင် တရားစောင်း တရားရွှေ လိုရင်းတရား
 မဟုတ်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ) ဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
 မကြာခဏ သတိပေးတော်မူသည်ကို အထူးသတိပြုပါ။

အလုပ်စခန်းမှစ၍ တက်ရသည်မှာ ဥဒယွာယမှစ၍
 တက်ရမှာဖြစ်၏-သို့သော်လည်း စာနှင့် ပေနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်၊
 ပိဋကတ်သုံးပုံခေါ်ရောက်ချားနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သာတရားပြုလျှင် ဖြစ်မှု
 ပျက်မှုမပါရှိမရှိ ပါမည်ပင် ဖြစ်မည်ချည်းပင်။ တတ်ယောင်ကား
 ဆရာဆိုလျှင်မှတ်စုကြည့်ဖို့တော့ ဟောမည်ဖြစ်သည်။ယင်းမှတ်စု
 မှာ လမ်းမဆုံးကြရန် သတိပြုပါ။ ဘုရားသခင်သည် ----

သပ္ပါဒါရာ အနိစ္စတိ၊ ယဒါ ပဉာယ ပသာတိ။
 အထ နိဗ္ဗိန္တတိ ဒုက္ခာ၊ ဒသ မဂ္ဂါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

ဟုဟောတော်မူရာ ဆုံးလိုရင်းမှာ အားလုံးသောပြုပြင်အပ်
 သည့်တရားတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ပြီးပျက်စီးချုပ်ဆုံးကုန်၏။ ထိုသို့
 ဖြစ်ပေါ်ပြီး ချုပ်ဆုံးသောတရားကို ဝိပသာဖြင့် မံုံပဉာဏ်
 မြင်သော သူသည် ခန္ဓာဝါးပါး ဒုက္ခာသစ္စအပေါ်၌ ပြီးငွေ့သော

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၆၃

သူသည် မဂ်ဖိလ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။

အနိစ္စာဝတ သခါရာ၊ ဉာဏ်ဝယ် ဓမ္မိနာ့
ဉာဏ်တွေ နိရှုံးနှိုး တေသံ ရှုပသမော သူခေါ်။

သခါရာ-ပြပိုင်အပ်သည့် တရားဟူသမျှသည် စင်စစ်ဖြစ်
ပျက်နေတဲ့ အနိစ္စတရားပင်တည်း။ နောက်တစ်ဖန် ဘုရားသခေါက
လေးနက်အောင်ထပ်ပြီးတော့ ဟောတော်မူပြန်သည်။ ဖြစ်ပြီးပျက်
တတ်သည့် သဘောတရားပင်တည်း။ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုဖြစ်ပြီး
ချုပ်ပျက်တဲ့ တရားပင်ဖြစ်၏။ ထိုဖြစ်ပျက်နှစ်ပါးတို့၏ ဌို့မြို့မြို့
ခြင်းသည်ပင် ချမ်းသာခြင်းတည်း။ (၁) နိဗ္ဗာန်တည်းဟု ဒီသုတ်
ဒီဂါထာထဲမှာပင် သုံးကြိမ်သုံးခါထပ်ကာတလဲလဲ ဟောတော်မူသည်။

သတိပြုနိုင်တော်၌လည်း ကာယာနှုပသုနာ၊ ဝေဒနာ
နှုပသုနာ၊ စိတ္တာနှုပသုနာ၊ ဓမ္မာနှုပသုနာဟူ၍လေးပါးရှိရာ
အပိုင်းတိုင်း၊ အပိုင်းတိုင်းမှာ သမှုဒယဓမှုပြစ်ကြောင်း တရား
ကိုလည်း အဖန်တလဲလဲ ရှုသဖြင့် ဝယဓမ္မာပျက်ခြင်း သဘော
တရားကိုလည်း အဖန်ဖန်ရှုလျက်ဟု နောက်သမှုဒယဓဝယဓမ္မာ
နှုပသီဝါ ဖြစ်ကြောင်းသဘော၊ ပျက်ကြောင်းသဘောကို
အဖန်ဖန်ရှုလျက်ဟု အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ဟောတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိပသုနာအလုပ်မှာ ဖြစ်ပျက်သည်

၁၆၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

အရေးကြီး ဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ဝိပဿနာအလုပ်စခန်းတွင်
ဖြစ်ပျက်မပါသော နည်းဆိုပါက လိုသေးသည်ဟူ၍သာ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် ဖြစ်သည်။

- ၁။ ဖြစ်ပျက်မမြင်ဘဲ အနှစ်တစ်ရာ အသက်ရှုည်ခြင်းသည် မမြတ်။
ဖြစ်ပျက်တစ်နေ့မြှင့်ခြင်းသည် မြတ်၏။ (ဓမ္မပဒ)

သာဝကကြီးနှစ်ပါး အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာတော်ရဲ အဂ္ဂသာဝကကြီး
ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား
တစ်နေ့သည် မဟာသာဝကကြီး တစ်ပါးဖြစ်တော်မူသော ရှင်
မဟာကောဋ္ဌက က ငါရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ သီလဖြူစင်ပြီး နှလုံး
သွင်းမှန်သော သောတာပန်တည်လိုသော ပုထုဇ္ဇားပုဂ္ဂိုလ်သည်
အဘယ်တရားကို အားထုတ်ပါက သောတာပန် တည်နိုင်ပါ
သလဲဟုမေးတော်မူသည်။ ငါရှင် ကောဋ္ဌက၊ သောတာပန်
တည်လိုသော ပုထုဇ္ဇားပုဂ္ဂိုလ်သည် သီလဖြူစင်ပြီးလျှင် နှလုံး
သွင်းမှန်ပြီးလျှင် ဖြစ်-ပျက်က စပြီး လုပ်လျှင် သောတာပန်
တည်တာပဲဟု ဖြေကြားတော်မူသည်။

ရှင်မဟာကောဋ္ဌက က တစ်ဖန် ကောင်းပြီ ငါရှင်
သာရိပုတ္တရာ သောတာပန်တည်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်
သကဒါဂါမိတည်လိုသော် အဘယ်တရားကို ထပ်မံ အားထုတ်ရု
မည်နည်းဟု တစ်ဖန် မေးပြန်သည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာက တစ်ဖန်
နှလုံးသွင်းမှန်ပြီး ဖြစ်ပျက်ကစပြီး လုပ်ရမှာပငါရှင်-ဟု တစ်ဖန်
ဖြေကြားတော်မူသည်။

နောက်တစ်ဖန် ရှင်မဟာကောဋ္ဌက၊ က ငါရှင်-သကဒါ
ဂါမိတည်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကရော ဘယ်လိုအားထုတ်မှ အနာ
ဂါမိတည်မှာပါလဲ-ဟုမေးပြန်သည်။ ငါရှင်-နှလုံးသွင်း

၁၃၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

မှန်ပြီးလျှင် ဥဒယဝယကနေပြီး စပြီး လုပ်ရမှာပဲ ငါရှင်၊ ဤကဲ့သို့လုပ်သွားလျှင် အနာဂတ်မှာပဲ ငါရှင်။ ထိုအခါ ရှင်မဟာကော်မြိုက က ထပ်ပြီးမေးပြန်သည်။ မေးသည်မှာ သူကိုယ်တိုင်က ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပြားသော်လည်း နောင်လာနောင်သားများ အကျိုးငှာ မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ငါရှင်-အနာဂတ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကရော ရဟန္တာ ဖြစ်အောင် အဘယ်သို့သောတရားများကို အားထုတ်ရမှာလဲ။ ငါရှင်-ကော်မြိုက အနာဂတ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန္တာ ဖြစ်လိုပါက နှလုံးသွေးမှန်၍ ဥဒယဝယကပဲ အလုပ်လုပ်ရမှာ ပဲ ဟုအမိန့်ရှုပါသည်။

ထိုကြောင့် သီလစင်ကြယ်သည်ဆိုသည်မှာ မကိုးမပေါက် မပြောက် မကျားသော သီလရှိလျှင် ရှပ်ကို ရှပ်ပဲ၊ ဝေဒနာကို ဝေဒနာပဲဟုသိပြီး ဒီဇိုင် ဂိုဏ်စွာကို ဉာဏ်ပရီညာနှင့်ပြတ်ပြီး သည်ကို ဆိုလိုပါသည်။ ဤကဲ့သို့ပြုတ်ပြီးမှ ဥဒယဝယဆိုသော ဖြစ်မှုပျက်မှုကို အားထုတ်ရမည် ဆိုလိုသည်။

ထိုကြောင့် မည်သို့မျှ အဝဇာဖြစ်သဲ ရှေ့ကဖြစ်ပျက်၊ နောက်က မဂ်လိုက်နေရမည်။ ခန္ဓာအရှိကို ဉာဏ်အသိနှင့် လိုက်နေရမည်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပျက် မဂ်၊ ဖြစ်ပျက်မဂ်၊ ဖြစ်ပျက် မဂ်၊ ဤသို့ အရှိနှင့် အသိ ကိုက်နေရမည်။ ခန္ဓာရှိလျှင် ဖြစ်ပျက်ရှိသည်ပင်။ ဖြစ်ပျက်မလိုက်ရင် တက္ကာ၊ မာန၊ ဒီဇိုင်ဆို သော ပပွဲတရားသုံးမျိုး ဝင်လာမည် အမှန်ဖြစ်သည်။ ထို ဖြစ်ပျက်တရားက ဖော်=လာခဲ့။ ပသာ=ရှုပါဟု ခေါ်နေသည်။

.ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၃၁

မိမိတိုက မသိ၍သာ မလိုက်တတ်၊ မသွားတတ်၍သာ ဖြစ်သည်။ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေတဲ့ ဝိပရိဏာမ သဘောက အမြဲ
ပြနေသည်။ အဟိပသီကောနှင့်ခေါ်နေသည်။ ပျက်နေသည်။ ပျက်နေသည်။ လာကြည့်ပါဟု ခေါ်နေသည်။ ထိုကြောင့် တရားကခေါ်ရာကို မိမိတိုက လိုက်ရမည်။ လိုက်
တတ်ရမည်။ သန္တိန္တကောနှင့် လိုက်ရမည်။ လိုက်တတ်ရမည်။ သန္တိန္တကောဆိုသည် သာမ် ပသိတေဇ္ဇာ မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်
ပိုင်ဉာဏ်နှင့် မြင်အောင်လိုက်ရမည်။ ခန္ဓာဝါးပါး တစ်ပါးပါး
ကခေါ်နေသည်။ ရုပ်ကလေးတွေကလည်း ခေါ်သည်။ ဝေဒနာကလေးတွေကလည်း ခေါ်နေသည်။ စိတ်ကလေးတွေ
ကလည်း ခေါ်နေပါသည်။ ပေါ်နေသည်။ စိတ်က ခေါ်သည်
ဆိုသည်မှာ မိမိသန္တာနှင့် ပေါ်နေခြင်းကို ဆိုပါသည်။ ပေါ်သည်
ဆိုသည်မှာ တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ် အမြဲတမ်းပေါ်
နေသည်။

ပေါ်နေတဲ့တရား (ပါ)ခေါ်နေတဲ့ တရားကလေးတွေကို
ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်တော့ ရှိတာတွေသလား မရှိတာတွေ.
သလားဆိုလျှင် မရှိဘဲ ချုပ်သွားသည်ကိုပဲတွေ့သည်။ ငှါးတိုက
ခေါ်လည်းခေါ်သည်။ ပျောက်လည်းပျောက်သွားသည်။ လုံးဝ
မရှိတာမဟုတ်။ ရှိတာကပျောက်သွားခြင်း၊ ချုပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်
“အဘာဝတွေ့န အနိစ္စ”ဟုဆိုသည်။ ရှိရာက ပျောက်ပျက်
ချုပ်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေဒနာရှိတဲ့သူကိုလည်း ဝေဒနာက ခေါ်လိမ့်မည်။ စိတ်

၁၇၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ရှုတဲ့သူကို ထိစိတ်က ခေါ်လိမ့်မည်။ ခေါ်သောစိတ်ကို အသွား
တတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်၊ တက္ကာနှင့် မသွားနှင့် ဒေါသနှင့်
မသွားနှင့်၊ ဉာဏ်နှင့်သာသွားရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိသန္တာန်မှာ
ဖြစ်ပျက် မမြင်သေး မတွေ့သေးရင် အကြည့်မမှန်သေး။
အလုပ်မမှန်သေးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ။

အချို့အချို့က မိမိတို့ တရားရှာနေတာ ကြာလှပါပြီ။
ဟိုလိုက်ဒီလိုက်နှင့် သုံးနှစ်သုံးမီး ရှိပြီ-စသည်ဖြင့် ပြောတတ်
ကြသည်၊ တရားစစ်တရားမှန်မတွေ့သေးဘူး အစရှိသည်ဖြင့်
ပြောတတ်ကြသည်။ ဂုဏ်တို့သည် မလိုက်တတ်ကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။
တရားကတော့ ဖော်ပသိကော-လာပါ၊ ရှုပါဟု အမြဲခေါ်လျက်
ရှိသည်။ မိမိတို့ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ရှုစရာ တရားချည်းဖြစ်သည်။
ရေထဲကနေပြီး ရေရှာနေသကဲ့သို့ပင်ဖြစ်နေသည်။ ရေထဲရေရှိ
နေတာမသိလို့ခက်သည်ဟု ဆိုသကဲ့သို့ပင် ခန္ဓာရှိလျှင် ဖြစ်ပျက်
ရှိသည်၊ ဖြစ်ပျက်ရှိလျှင် အနိစ္စ, ဒုက္ခရှိသည်။ အနိစ္စ, ဒုက္ခရှိလျှင်
အနတ္ထ မြင်နိုင်ပြီ။ အနတ္ထမြင်လျှင် ဒုက္ခသစ္ာ မြင်ပြီ။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာရှိသည်ကိုခန္ဓာလည်းမမြင်။ ခန္ဓာရှိလျှင်ဖြစ်
ပျက်ရှိပါလျက် ဒုက္ခကိုလည်း သုခထင်နေသောသူသည် မြင်တတ်
တဲ့ ဉာဏ်မျက်လုံးမပါလို့၊ သို့မဟုတ် မြင်တတ်တဲ့ဉာဏ်မျက်
လုံးတပ်ပေးသော ဆရာမရှိလို့ဟုသာဆိုရပေလိမ့်မည်။ မိမိတို့နှိုး
ရာမျက်လုံးနှင့်တော့ မမြင်နိုင်ချေး။ သူများဒို့မျက်လုံး တပ်ပေးမည့်
ဆရာ အရေးကြီးပါသည်။ ထိုဆရာမျိုးကိုရှာရပါလိမ့်မည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၃၃

ဆရာရှာရမည် ဆိုသည်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ ဝေးလံစွာ
လိုက်ရှာနေဖို့မလို။ ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
အသုဝင်းတရားများကို လက်လှမ်းမီသောသူများကနာကြပါ။
လက်လှမ်းမမီသော သူများက ဆရာတော်ကြီး ဟောကြား
တော်မူခဲ့သော ဝိပဿနာ တရားစာအုပ်များကို အမြှမပြတ်
ဖတ်ရှုလေ့လာ ပွားများ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါ ဓမ္မမိတ်ဆွဲ
အပေါင်းတို့။

အပိုင်း (၂၁)

ဝေဒနာနှုပသုနာ ရွှေပွားပဲ
ရွှေပွားနည်း

ယခုစာဖတ်နေကြသည်မှာ မည်သူမည် ဝါတွေ ဖတ်နေကြတာလဲ။ သူဖတ်နေကြတာလား၊ ငါဖတ်နေကြတာလား၊ မိန့်းမတွေဖတ်နေကြတာလား။ ယောက်ဗျားတွေ ဖတ်နေကြတာလား-ဝေဒနာသည်တွေ ဖတ်နေကြတာလားမေးရင် မည်သို့ဖြေကြားမည်နည်း။ မိမိတို့သန္တာန်မှာလည်း ခန္ဓာဝါးပါးသာရှိသောကြောင့် ဝေဒနာသည်လည်း ဝေဒနာကွန်္တာဟု ခန္ဓာဝါးပါး၌ တစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်လေသောကြောင့် ဝေဒနာကွေခန္ဓာတွေတရားစာဖတ်နေသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ဦးဖြူ၊ ဦးမဲတရားစာဖတ်နေခြင်းမဟုတ်။ ငါကောင်သူကောင် တရားစာဖတ်နေခြင်းမဟုတ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ တရားစာဖတ်နေခြင်း မဟုတ်ဟု မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေဆိုလိုခဲ့သော် ပရမတ် သဘောတရားအားဖြင့် ဉ်သို့ပင် ဖြေဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဝေဒနာပေါ်သည်မှာ ပဋိစ္စသမ္မာ်ကြောင့် ပေါ်သည်။ ပါဉိုရွတ်ကြည့်ပါ။ ဖသာ ပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဖသာအကြောင်းခံကြောင့် ဝေဒနာပေါ်သည်။ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သောအကျိုးတရားပင်ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာသည် ဘယ်နေရာ၌ ပေါ်သနည်း။ ဘယ်အခါ့ဗျားပေါ်သနည်းဆိုသော် ဖသာ ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း ဝေဒနာပေါ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၃၂

သည်။ ဘယ်နေရာပေါ်သလဲဆိုလျှင် မျက်လွှံမှာလည်းပေါ်သည်။ ယင်းကို စက္ခသမ္မသုဇာ ဝေဒနာဟုခေါ်သည်။ နားမှာလည်းပေါ်သည်။ ယင်းကို သောတသမ္မသုဇာ ဝေဒနာ ဟုခေါ်သည်။ နှာခေါင်းမှာလည်းပေါ်သည်။ ယင်းကို ယာနသမ္မသုဇာ ဝေဒနာ ဟုခေါ်သည်။ လျှောမှာလည်းပေါ်သည်။ ယင်းကို ထို့ကြောင့် သမ္မသုဇာ ဝေဒနာဟုခေါ်သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်းပေါ်သည်။ ယင်းကိုဘယ်သမ္မသုဇာ ဝေဒနာဟုခေါ်သည်။ စိတ်မှာလည်းပေါ်သည်။ ယင်းကို မနောသမ္မသုဇာ ဝေဒနာဟု ခေါ်သည်။

ယခု ဘယ်သူနှင့်အတူနေသလဲဆိုလျှင် ဝေဒနာနှင့်အတူ နေသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ဝေဒနာသည် ကောင်းကင်နှင့် တူ၏။ ဘယ်အရပ်မှာမဆို လက်ညီးထိုးထိုး ကောင်းကင်ဆိုပဲ ထိုးနေသည်။ ကောင်းကင်နှင့်ကင်းပြီး နေသည်ဟူ၍မရှိ၊ ဝေဒနာသည် တစ်မျိုးမရှိ တစ်မျိုးရှိနေသည်။ သတိ ပညာဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ အကဲခတ်ကြည့်ကြပါ။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်လည်း ခန္ဓဝိဂုသံယုတ်နကုလ ပိတာသုတ်၌ ခန္ဓာရှိလျှင် ဝေဒနာနှင့် ကင်းသူဟု မိမိကိုယ်ကို ဝန်ခံလျှင် မိုက်တာမှုတစ်ပါး ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ဟော တော်မူ၏။^၁ ဝေဒနာသည် ဘယ်အခါ ဘယ်ငြာနမဆိုရှိသည်။ ရှိမှန်းမသိ၍ ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာရှိမှန်း မသိ၍ ဝေဒနာရှာပြီး

၁။ ကော ဟိ ဂဟပတိကြာမဲ ကာယ ပရိဟရဇ္ဈာ မူဟုတ္ထို အလွှာဘန် အာရာရုံ ပဋိစ္စနေယျကိုမညြှို ဗာလျာ (ခန္ဓဝိဂုသံယုတ်အာ နကုလပိတာသုတ်)။

၁၃၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတ်

လိုက်နေကြသည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိခိုက်မိမှုပေါ်သည်ဟု ထင်ကြသည်။ နာမှု ကျင်မှု ဝေဒနာပေါ်သည်ထင်ကြသည်။ ဝေဒနာကို တမင်ရှာပြီးရှုနေရမှာလား။ ဉာဏ်နှင့်ထည့်တိုင်း ရှုရမှာလားဆိုခဲ့သော် ဉာဏ်နှင့်ထည့်တိုင်း ဝေဒနာရှိသည်ဟု သိရမည်။ ဝေဒနာရှာတဲ့ အလုပ်သည် မိမိဉာဏ်တိမ်၍သာဖြစ်သည်ဟု ကျေးဇူးရှင် ဆရာတ်ကြီး ဆုံးမမိန့်ကြားတ်မူခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်လေ သုခ ဝေဒနာပေါ်သည်။ တစ်ခါတလေ ဒုက္ခဝေဒနာပေါ်သည်။ တစ်ခါတလေ ဥပေကွာဝေဒနာ ပေါ်သည်။ (ဝေဒနာသုံးမျိုးရှုလျှင် မဂ်ရနိုင်၏။ ပထမအဆင့် နာမပရီစွေ့ဒေါက်နှင့်သိ၍ နောက် မဂ်ပညာနှင့် အသိဆိုလိုသည်။)

နိနိုင်သိတာတစ်မျိုးဆိုလျှင် လူတိုင်းသိကြသည်။ ဝေဒနာရှုလျှင် ဝေဒနာတွေ့နေသေးလျှင် လိုရင်းသို့ မရောက်သေး။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝေဒနာတွေ့နေသေးလျှင် နိစွဲပဲတွေ့နေသေးသည်။^၁ ဝေဒနာမရှိမှ တွေ့မှုသာလျှင် လမ်းမှန်ရောက်သည်။ ဥပမာ-ယားသည် နာသည်ဆိုသည်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်သည်။ ထိုဝေဒနာကိုရှုလျှင် ပထမအကြိုးမြင် မရှိတော့။ ပျက်နှင့်နေပြီ။ နောက် ဒုတိယ အယားလတ်သာ ရှိသည်။ ယင်းကိုတစ်ဖန် ရှုဉာဏ်နှင့် ရှုလိုက်ပြန်သော်မရှိဘူး။ ချုပ်ပျက်

၁။ တြုနေရာ ပါဌိုထည့်၍သုံးသည်မှာ နာမှု ကျင်မှု တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိမှုသာ ဝေဒနာထင်နေသော အစွဲကိုဖျောက်စေခြင်းကြော်ရွယ်၍ ထည့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၃၃

နှင့်လေပြီ။ နောက်ဆုံး အယားကလေးပေါ်သည်။ တစ်ခါရှုံးကို
နှင့်ရှုလိုက်ပြန်သော် အယားကလေးလည်းပော့က်ဆုံးချုပ်ကွုယ်
သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါမည်။ ဉြှုသို့ဝေဒနာ အဆင့်ဆင့်
ပေါ်လည်းပေါ်သည်။ အဆင့်ဆင့်ပျက်လည်းပျက်သည်။ မိမိ
တိုကသာ ယားတာ တပြင်တည်း တစ်ဆက်တည်းပဲ ယားနေ
တာပဲဟု သန္တတိ အစဉ်အားဖြင့် ဖုံးနေ၍ တစ်ဆက်တည်းပဲ
တစ်ပြင်တည်းပဲထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် အယားကြီး
အယားလတ်၊ အယားကလေး ဖြစ်သည်။

ဉြှုသို့ပင် နာကျင်တယ်ဆိုလျှင် နာကျင်ကြီး၊ နာကျင်
လတ်၊ နာကျင်လေးဟူ၍ အဆင့်ဆင့် ချုပ်သွားသည်။ အဆင့်
ဆင့်ပျက်သွားသည်ဟု ဉာဏ်၌ထင်မြင်ပါလေ။ ထင်မြင်သည်
ဆိုသည်မှာ လုပ်ပြီးမြင်တဲ့ အမြင်မျိုး မဟုတ်ပါ။ ဝေဒနာက
ပြတာကိုမြင်အောင် ဉာဏ်နှင့် ကြည့်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။
အကဲခတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာရှုလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို လက်လွှတ်၍ မဖြစ်ချေ။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လက်လွှတ်ခဲ့သော် တရားမှန်သို့မရောက်နိုင်ချေ။
ဥပမာ-သူခဝေဒနာပေါ်သည်။ သူခဝေဒနာကို အနိစ္စ ဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပျက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဖမ်း၍မရှုလျှင်
သူ့နောက်က တက္ကာ လာတော့မည်။ တက္ကာနောက်က ဥပါ
ဒါန်လာမည်။ ဥပါဒါန်လာလျှင် ကမ္မဘဝလာမည်။ ဥပမာ-
ဒုက္ခဝေဒနာ ပေါ်သည်။ မရှုခဲ့သော် ဒုက္ခဝေဒနာ နောက်
ဒေါသ၊ သောက ပေါ်လိမ့်မည်။ ဒုက္ခ ဒေါမနသု ဥပါယာသ

၁၃၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

နောက်ကလိုက်လာပါလိမ့်မည်။ ဥပေကျာ ဝေဒနာပေါ်သည်။ မရှုလိုက်လျှင် အပိဋ္ဌာလာမည်။ ဖြစ်ပျက်ရှုမြင်အောင် ရှုပါ။ ဖြစ်ပျက်ရှုသော အပိဋ္ဌာမှ ဝိဇ္ဇာဖြစ်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစကစ၍ ပြတ်သည်။ ဤသို့ ဝေဒနာသုံးပါးမရှုမိခဲ့သော တဏ္ဍာဉ်ပါဒ်နှင့်၊ ကံစသည် လာမည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အလယ်ကပတ်မည်။ အဆုံးက ပတ်မည်။ အစာ, ကပတ်မည်။ ဝေဒနာသုံးပါး ပေါ်ရာ ရှုပါ။ ရှုလျှင် အစကပြတ်မည်၊ အလယ်ကပြတ်မည်၊ အဆုံးမှ ပြတ်မည်။

ရှင်းလင်း၍ ပြပါဦးအဲ။ သူခ ဝေဒနာကို မရှုခဲ့သော သူခနောက် သာယာခဲ့သော တဏ္ဍာလာမည်။ တဏ္ဍာလာလျှင် စွဲလမ်းတာလာမည်။ ဥပါဒ်နှင့်လာလျှင် မရမနေ ကြီးစားတော့ မည်ဖြစ်သည်။ ကမ္မဘဝလာတော့မည်။ ကမ္မဘဝလာခဲ့သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အလယ်ကစ၍ ပတ်တော့၏။ သူခဝေဒနာပေါ်လျှင် ဖြစ်ပျက်ရှုပစ်ပါ၊ ဖြစ်ပျက်ရှုလျှင် နောက်က တဏ္ဍာသေပါ လိမ့်မည်။

ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘူရားက သူခဝေဒနာ နောက်က တဏ္ဍာလာလျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်လိမ့်မည်ဟု ငါဘူရား ဘယ် တော့မှ မဟောဟု မိန့်တော်မှု၏။ ထိုကြောင့် သူခဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက် ရှုမိအောင် ရှုပါ။ ဖြစ်ပျက်ရှုလိုက်သော နောက်က တဏ္ဍာမလာသောကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်ကပြတ်မည်။

ဒုက္ခဝေဒနာရှုခဲ့သော ဒုက္ခဝေဒနာနောက်က ဒေါသာ မောဟာ၊ ပရိဒေဝါ၊ ဥပါယာသ စသည်ဖြင့် လိုက်လာမည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၇၉

လိုက်လာလျှင် အဆုံးကစ၍ပြန်ပတ်၏။ ထိုကြောင့် ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက်ရှုဖြစ်အောင်ရှုပါ။ ရှုလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဆုံးမှုပြတ်မည်။

မြတ်စွာဘူရားသခင်ကလည်း ဒုက္ခဝေဒနာ နောက်က အေသ လိုက်ခဲ့သော နိဗ္ဗာန်ရောက်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တော့မှ ငါဘူရား မဟောဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥပေကွာဝေဒနာကို မရှုခဲ့သော (မောဟ) အဝိဇ္ဇာနောက် ကလိုက်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစကနေ၍ စမည်။ (အပိုင်း၆-၅၍လည်းပြခဲ့သည်)။ ဥပေကွာဝေဒနာပေါ်လျှင်လည်း ဖြစ်ပျက်ရှုပစ်ပါ။ ရှုလျှင် အာသဝန်ရောစာ အဝိဇ္ဇာန်ရောစာ ဆိုသောကြောင့် အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာဖြစ်သဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစက ပြတ်သည်။

ဝေဒနာသုံးမျိုးပေါ်လျှင် ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း ရှုမှုသာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သုံးမျိုးပြတ်မည်။ ဆိုမဟုတ် မရှုမဲ့ခဲ့သော အလယ် ကလည်းစဉ်ပတ်မည်။ အဆုံးကလည်းပြန်ပတ်မည်။ အစက လည်းပြန်စမည်။ သူခါ ဒုက္ခ၊ ဥပေကွာ သုံးမျိုးစလုံး အလှည့်နှင့် ပေါ်နေကြသည်။ ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်းမသိလျှင် အဝိဇ္ဇာ လာ မည်။ အဝိဇ္ဇာလာလျှင် သီရလာမည်။ သီရလာလျှင် ဝိညာက်လာမည်။ ဝိညာက် ဆိုသည်မှာ ပဋိသန္ဓာ ဝိညာက် ခေါ်သည်။ ပဋိသန္ဓာဝိညာက် ဆိုသည်မှာ အပါယ်ပဋိသန္ဓာ သာ အဖြစ်များသည်။

ဒုက္ခဝေဒနာ နာတယ် ကျောတယ် ကိုယ်တယ် ခဲာယ် ဆိုရာ

၁၈၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၌ အနိစ္စမရှိဘူးဆိုလျှင် ဒုက္ခနာက်က ဒေါမနသု လိုက်သည်။ ဒေါမနသုလိုက်လျှင် ဥပါယာသလာမည်၊ နောက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တစ်ပတ် ပတ်သွားမည်။

သုခဝေဒနာ ပေါ်သော နောက်က တဏ္ဍာလာသည်။ ထိုကြောင့် သုခဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက်မရှုခဲ့သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်ကစောက်သည်။ ဒုက္ခဝေဒနာ မရှုခဲ့သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဆုံးကပြန်ပတ်သည်။ ဥပက္ခာဝေဒနာမရှုခဲ့သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစက စသည်။ ဥပပက္ခာဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက်ရှုသော အလယ်မှ ပြတ်မည်။ ဒုက္ခဝေဒနာကိုရှုသော အဆုံးမှ ပြတ်မည်။

၁။ “စတ္တာရေး အပါယာ သကေတ္တသနသီသာ” အပါယ်လေးပါးသည် စိမိတိုးအမြဲနေရာအိမ်ဟု မြတ်စွာဘုရားသင် ဟောတော်မူသည်။ လက်သည်းဖျားပေါ်ခြုံရှိသော မြေမှုနှင့် မဟာပထဝီ မြေကြီးကို နှိမ်းယှဉ်၍ သုဂတ္တသွားတဲ့လူက လက်သည်းဖျားပေါ်ခြုံရှိသော မြေမှုနှင့်မျှသာဟု ဟောတော်မူသည်။

ရှုပုံရွှေနည်း

ရှုပုံရွှေနည်းကို ပြဆိုပါ၍မည်။ မျက်လုံးပေါ်၌ ဘာပေါ်
ပေါ် ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်သည်။ နှာပေါက်၌ ဘာပေါ်ပေါ်
ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းပေါ်၌ ဘာပေါ်ပေါ်
ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်သည်။ လျှာပေါ်၌ ဘာပေါ်ပေါ်
ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ သူခဝေဒနာဖြစ်သည်။ ဒုက္ခဝေဒနာဖြစ်
သည်။ ယင်းတို့ကို အပြင်ချဉ်သည်ခြောက်ယောက်ဟုအမည်
ပေးထားပါသည်။

အထက်ပါ ခြောက်မျိုး၌ပေါ်လျှင် ပေါ်တဲ့နေရာမှာ
ဖြစ်ပျက်ရှုရမည်။

ဝမ်းထဲမှာ တစ်ခါတစ်လေ မိမိစိတ်ကူးနှင့် မိမိတွေးပြီး
ဝမ်းသာလုံးရှိနေတဲ့အခါလည်းရှိသည်။ ဝမ်းသာလုံး ဖြစ်နေတဲ့
အခါ သောမနသော ဝေဒနာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေ ကြံတိုင်း
စည်တိုင်းအပေါက်အလန်းမတည်။ သားသမီးများကလည်း
ပြောတိုင်းဆိုတိုင်း နားမထောင်။ မိမိဘာသာမိမိ တွေးပြီးတော့
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဒေါသဖြစ်တဲ့အခါမျိုးလည်းရှိသည်။
အဲဒါ ကို ဒေါမနသောဝါနာဟု ခေါ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရုံ မတတ်နိုင်ပါဘူး ကမ္မသကာပဲဆိုပြီးတော့
ထားတာမျိုးလည်းရှိသေးသည်။ ယင်းကို ဥပေက္ခာဝေဒနာခေါ်
သည်။ ဝမ်းထဲမှာ ဝေဒနာသုံးမျိုးရှိသည့်အတွက် အတွင်းခည့်
သည် ၃-ယောက်ဟု ခေါ်သည်။

၁၈၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

အိမ်သည်က သုံးယောက်ရှိသည်။

- (၁) တစ်ခါတလေ သက်ပြင်းကြီးချဖို့ ရှာနေတဲ့အခါ
မို့ ဟောဖြီရှာနေတဲ့အခါမို့နှင့်သည် ဒေါမနသုနှင့်
ရှာနေတာခေါ်သည်။
- (၂) တစ်ခါတလေ ပြီးပြီးဆွင်ရွင်နဲ့ ရှာနေတာလည်း
သောမနသုပေွဒနာခေါ်သည်။
- (၃) တစ်ခါတလေ မှန်မှန်ပဲ ရှာမှန်မသိ ရှာနေတာလည်း
ရှိသည်။ ဥပေကွာ ဝေဒနာခေါ်သည်။
ပေါင်ဝေဒ နာ ဆယ့်နှစ်မျိုးရှိသည်။ ယင်းတို့ကို
သူ့နေရာနှင့် သူ ရှာရမည် ဖြစ်သည်။
နေရာလွှဲ၍ မရချေ။

အထူးသတိပြုရန်မှာ ဝေဒနာကကိုယ်ပေါ်မှာပေါ်သည်။
မိမိစိုက်ထားသည်မှာ ရင်ချိုင်စိုက်ထားသည်။ ထိုသို့ ရင်ချိုင် ၌
စိုက်ထားလျှင် ရှုကွက်နှင့် ရှုညာက်နှင့် တခြားစီဖြစ်နေသည်။
မိမိက ငယ်ထိပ်မှာ ညာက်စိုက်ထားသည်။ ငယ်ထပ်မှာစိုက်ပြီး
ရှာနေသည်။ ဝေဒနာက ရင်မှာပေါ်နေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်
ပေါ်တဲ့ နေရာကတစ်မျိုး၊ ရှုတဲ့ နေရာကတစ်မျိုး ဖြစ်၍
ရှုညာက်လိုက်ပုံမှားသည်ဟုဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ပေါ်လျှင် ပေါ်တဲ့
နေရာကိုသာ ရှာရမည်ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာက မိမိတို့နှင့် နားလည်မှု ရထားသည်ဟူ၍
မဆိုနိုင်။ စာချုပ်ထားသည်လည်းမဟုတ်။ သူပေါ်ချင်တဲ့ နေရာမှာ
ပေါ်မည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ရာမှာ ပေါ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၈၃

ပေါ်တဲ့နေရာမှာ လိုက်ပြီးရှုရမည် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးပေါ်မှာ ပေါ်လျှင် မျက်လုံးပေါ်မှာ ရှုရမည်။ နားပေါက်မှာ ပေါ်လျှင် နားပေါက်မှာရှုရမည်။ လျှာပေါ်မှာပေါ်လျှင် လျှာပေါ်မှာ ရှုရပေမည်။

ရှုသောအခါဝေဒနာကိုတွေ့နေသေးလျှင်လိုရင်မရောက်သေး ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပျက်မှုတွေ့မှ အမှန်လိုရင်းရောက်သည်။ ဝေဒနာဟုဆိုသော်လည်း “ဝေဒနာ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စတော့ အနတော့ ပသ္ထတော့”ဟုဆိုသဖြင့် အနိစ္စဟု ရှုကွက်ဆို သဖြင့် အနိစ္စလို့ ဝေဒနာကပြတာကို မြင်အောင် ကြည့်ပါ။ အနိစ္စဟု မမြင်သေးလျှင် လမ်းမှန်မရောက်သေးဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြပါ။

ဝေဒနာကတော့ သူဟာဟူ ပေါ်လည်းပေါ်တယ်။ ပျက်လည်းပျက်တယ်၊ အမြပ်နေသည်။ မိမိတိုက မကြည့်တတ်၍သာ မမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေဒနာကတော့ တစ်-နှစ်ဆိုလျှင် မရှိဘူး ပျက်သွားပြီ။

သတိပုံဌာန် အသနာတော်၌လည်း ဝေဒနာ နှပသ္ထနာ ခန်း၌ “သမုဒယဓမွာနှပသီဝါဝေဒနာသူ ဝိဟရတိ၊ ဝယ်ဓမ္မာနှပသီဝါ ဝေဒနာသူ ဝိဟရတိ၊ သမုဒယဓမွာနှပသီဝါ ဝေဒနာသူ ဝိဟရတိ”ဟုဟောတော်မူရာ ဝေဒနာ၏ အဖြစ်ကို လည်းရှုပါ။ အပျက်ကိုလည်းရှုပါ။ အဖြစ်နှင့်အပျက်-နှစ်ပါး ကိုလည်း ရှုပါဟု ဟောတော်မူသည်။

၁၈၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒေသနာတော်

ဆိုလိုသည်မှာ ဝေဒနာသည် တမင်တကာ လိုက်ရှာပြီး ရှုနေရမည့် တရားမဟုတ်။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှ ဝေဒနာမဟုတ်၊ အမြဲတမ်း မိမိသန္တာန်မှာပေါ်နေသည်။ မည်သည့်အခါမှ ဝေဒနာ ကင်းသည်ဟူ၍မရှိ။ ပေါ်နေတာကို မိမိတိုက မသိ၍ မမြင်၍ လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် ဝေဒနာ၏ အပျက်ကိုမြင်အောင်ရှုပါ။ အပျက် နှင့် မဂ်နှင့်ကိုက်လျှင် ပျက်တာ အနိစ္စ၊ နောက် သိတာက မရှုဖြစ်ပြီ၊ ယင်းဖြစ်ပျက်နှင့် မဂ်ကြားမှာ ကိုလေသာ ကြားမခိုလျှင် မျက်မောက်ဘဝ်ပင် သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ နံနက်အားထုတ် ညနေ၊ ညနေ အားထုတ်လျှင် နံနက် ရနိုင်သည်ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဟောတော်မူပါသည်။

ထိုကြောင့် ဝေဒနာပေါ်တိုင်း-ပေါ်တိုင်း အပျက်ကို မြင် မှ အနိစ္စာနုပသာ ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာပေါ်တာကို ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း သိနေလျှင် နာမရှုပရိစ္စဒေါက်သာလျှင် ဖြစ်သေးသည်။ အထက်ဉာဏ်ဟု မခေါ်နိုင်သေး၊ ထိုကြောင့် ဝေဒနာကပြတဲ့ အပျက်ကိုမြင်အောင် လိုက်ရမည်။ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပေါ်မှုကို ချုပ်ပျက်မှုကိုမြင်မှ အထက်ဉာဏ်ရောက်ပါမည်။

အကြားအမြင် မရှိသော အသုတေပါပုထွေနော
ပုထုဇ္ဈာ ဝေဒနာ ပေါ်ပုနှင့်
ဘုရား ရဟန် ဝေဒနာ ပေါ်ပု
ထူးခြားမှု

ဝေဒနာသည် အမြတ်များပေါ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး၌
ပေါ်နေသည်။ မပေါ်သည့်နေရာမှာ အရေခြာက်နှင့် ဆံပင်
ခြေသည်း၊ လက်သည်းမှတစ်ပါး နေရာတိုင်းမှာ ပေါ်သည်။
ပေါ်တဲ့နေရာမှာ ရှုရန်ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာနှင့် စိတ်သည် သဟာဏတ္ထဖြစ်သည်။ ဝေဒနာဆို
သော်လည်း စိတ်နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ဖော် ဖြစ်ဖက်
ပင်တည်း။

အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇ္ဈာ ပူးကိုယ်သည် ခြေထောက်
၍ ခလုတ်ထိမိ၍ နာကျင်သည်။ နာကျင်သော ဒုက္ခဝေဒနာ
ကို ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ခံရသည်။ နာသည့်အတွက် မခံချင်
သည့် ဒေါ်မနသုဝေဒနာ ဝမ်းထဲ၌ပေါ်လာသည်။ နောက်အနာ
ပျောက်ရင် ကောင်းမှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ပျောက်ချင်တဲ့ တက္ကာ
ပေါ်လာပြန်သည်။ ဒေါ်မနသုပေါ်မှန်းလည်း သူမသိလိုက်၊
တက္ကာပေါ်မှန်းကိုယ်သူမသိလိုက်၍ အပိုး(မောဟ)ဖြစ်ပြန်သည်။

ထိုကြောင့် အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇ္ဈာ ဝေဒနာပေါ်
ခဲ့သော် ဝေဒနာခံရသော် မူလဝေဒနာနှင့် ဒေါ်မနသု တက္ကာ
အပိုးဟူ၍ လုံချက်လေးချက်အထိုးခံရသည်။ ပုထုဇ္ဈာတိုင်း
၍ အတိုင်း လေးချက်၊ လေးချက် အထိုးခံရသည်။

၁၈၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ဒုက္ခ တစ်ချက်၊ ဒေါမနသူ တစ်ချက်၊ တဏ္ဍာတစ်ချက်၊
အဝိဇ္ဇာ တစ်ချက် ဖြစ်သည်။

အရိယာသည်လည်းကောင်း၊ အရိယာ၏တပည့်သည်
လည်းကောင်း(ဝါ)ထိသုနာယောကိုသည်လည်းကောင်း ဒုက္ခဝေဒနာ
ကို ဖြစ်ပျက်ရှုလိုက်ခဲ့သော ဝေဒနာအနိစ္စ ဖြစ်၍ ဝေဒနာပစ္စယာ
တဏ္ဍာမဖြစ်ချေ။ ဝေဒနာပစ္စယာ ဒေါမနသူလည်း မဖြစ်ချေ။
တဏ္ဍာလည်း မဖြစ်ချေ။ အဝိဇ္ဇာလည်းမဖြစ်ချေ။ ဝေဒနာအနိစ္စပဲ
ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာသညာသာ ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာတစ်တန်းတည်း တစ်ပြင်တည်း ဖြစ်နေသည်
ဆိုခြင်းမှာ(ဝါ)မြင်နေခြင်းမှာ မရှုတတ်၍ဖြစ်သည်။ ရှုတတ်လျှင်
လေဘာ၊ ဒေါသ၊ အဝိဇ္ဇာ အကုန်ပြတ်သည်။

မိမိတို့ တရားအားထုတ်စဉ် ဒုက္ခ ဝေဒနာ ပေါ်မည်၊
သို့သော သူတစ်ချက်လာလျှင် ကိုယ်က တစ်ချက် ပြန်ထိုးရ
မည်။ တစ်ချက်ပြန်ထိုးဆိုတာ ဖြစ်-ပျက်ကို ရှုပစ်ပါဟု ဆိုလို
သည်။ ဖြစ်-ပျက် ရှုခဲ့သော ဒေါမနသူ မလာ၊ ဒေါမနသူ
မလာခဲ့သော သောက၊ ပရီဒေဝ၊ ဒုက္ခပြုတ်မည်။ လေဘာ
ပြတ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်ကစြိုးတော့ ပြတ်သည်။
အဝိဇ္ဇာလည်း မပေါ်နိုင်ချေ။ ဖြစ်-ပျက်အလုပ် (ဝါ)ချုပ်ရာ
ချုပ်ကြောင်း အလုပ်ကို သိသောကြောင့် ဒေါမနသူ တဏ္ဍာ
ချုပ် အဝိဇ္ဇာချုပ်သောကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အစမှစ၍ ချုပ်သည်။
အလယ်မှစ၍ ချုပ်သည်။ အဆုံးမှစ၍ ချုပ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး အကုန်ပြတ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၈၃

ဖြစ်ပျက်မရှိမဲ့သော်ဒုက္ခလာလျှင်ဒေါမနသုလာသည်။
ပျောက်ချင်တဲ့ တဏ္ဍာလာသည်။ ဤတဏ္ဍာ ချုပ်အောင်မ
လုပ်တတ်။ ချုပ်နည်းကို မသိသောကြောင့် အဝိဇ္ဇာ (မောဟ)
လာသည်၊ ဤသည်ကား ပုထုဇ္ဇာတို့ ဝေဒနာခံစားပုံဖြစ်သည်။
ထိုကြောင့် အလုပ်ဝင်လိုက်သည့်အခါန သူက တစ်ချက်
ထိုးလျှင် ကိုယ်က တစ်ချက်ပြန်၍ ထိုးဖြစ်အောင်ထိုးရမည်။
ထိုးနိုင်ရမည်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ တစ်ချက်လာလျှင် ကိုယ်ကြောက်
နှင့် တစ်ချက်ပြန်၍ ထိုးနိုင်ရမည်။

ဒါကြောင့် အလုပ်ခွင့်မှာ အလုပ်-လုပ်တဲ့ အခါနမှာ
ကိုယ်ပေါ်မှာ ယားတဲ့အခါ ယားသည်ကို ဖြစ်ပျက်ရှုရမည်။
မရှုဘဲမနေပါနှင့်၊ မရှုလျှင် မနေပေါက်က လောဘ၊ ဒေါသ
မောဟလိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ နာတယ်၊ ဖြစ်ပျက် ရှုဖြစ်
အောင်ရှုကြပါ၊ မရှုလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မလာပါနှင့်
ဆို၍မရပါ။ လာမှာ အမှန် ဖြစ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုကြည့်ပါ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏ္ဍာလာ
သည်၊ ဝေဒနာနှင့် တဏ္ဍာကြားမှာ မဂ်ဝင်ရမည်။ မဂ်ဝင်ရသည်
ဆိုသည်မှာ ဝေဒနာနှင့် တဏ္ဍာ မဆက်ရအောင် ဝေဒနာကို
ဘာဝေဒနာပေါ် ပေါ် ဖြစ်ပျက် မဂ်ဟူ၍ ရှုရမည်။ ထိုမှာဝေဒနာ
က တဏ္ဍာသို့မကူးနိုင်ချေ။ J-အကွက်က ဂ-အကွက်သို့မကူး
နိုင်ချေ။ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မဆက်နိုင်ချေ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မဆက်နိုင်ဘဲ
သံသရာ စခန်းသတ်နိုင်သည်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အလယ်က နေ၍
ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သောတာပန်သကဒါဂါမ်အနာဂတ်များဖြစ်သည်မှာ

၁၈၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

ဝေဒနာနှင့် တက္ကာကြားမှာ ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာနှင့် တက္ကာကို
အဆက်ဖြတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုသည်ကို စကားဆန်းသည်ဟု မမှတ်ကြပါနောင့်။
မအောက်မေ့ကြပါနောင့်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဤအတိုင်း ပြဿနာမတော်မူ၏။ ဟုတ်-မဟုတ် စဉ်းစားကြည့်
ကြပါ။ ဝေဒနာနောက်က တက္ကာလာသော ဥပါဒိန်ဆက်-
မဆက်၊ ဝေဒနာနောက်က ဒေါမနသာ လာသောလည်းကောင်း၊
ဒေါသလာသောလည်းကောင်း၊ ဒေါသ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊
ဒုက္ခ၊ ဒေါမနသာ ဥပါယာသ ဆက်-မဆက် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်
မိမိတို့ ကိုယ်ပိုင်ညာ၏နဲ့ ဟပ်ပြီးကြည့်ကြပါကုန်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-ဘုရားသည်ဝေဒနာနှင့်တက္ကာ
ကြားမှာ ဘုရားဖြစ်သည်။ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လာင့်မှာ ဘုရား
ဖြစ်သည်ဆိုတာက သဏ္ဌာန်တော် ဘုရား၊ ပည့်ဘုရားသာ
ဖြစ်သည်။ ဘုရားစင်စစ် ညာ၏တော် ဘုရားမှာ ဝေဒနာနှင့်
တက္ကာကြားမှာ ဖြစ်သည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

အကြောင်းတရားကို သတ်လျှင် အကျိုးတရားပေါ်စရာ
မရှိ။ မလာနိုင်ချော်။ တက္ကာ အလိုလို သေသည်။ “တက္ကာ
နိရောဓောတိ မရှိ” ဆိုသောကြောင့် တက္ကာသေလျှင် မဂ်ရ
သည်။ ဝေဒနာကိုသတ်လျှင် တက္ကာ အလိုလို သေသည်။

ထိုကြောင့် ဝေဒနာသည် အလွန်အရေးပါသော တရား
ဖြစ်ရကား ဝေဒနာ နုပသာနာကို မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
တသို့တော်မူ၏နှင့် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဝေဒနာ ခံစားပုံ

ပုထုဇ္ဇာသည်လည်း ဝေဒနာ ခံစားသည်။ ဘုရား
ရဟန္တာ များသည်လည်း ဝေဒနာခံစားသည်။ ခံစားပုံခြင်း မည်သို့
ထူးခြားသနည်းဆိုသော - ပုထုဇ္ဇာသည် ဝေဒနာခံစားသော
အပြင်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာပေါ်သည်။ ဝမ်းထဲ၌ မခံသာဘူးဆိုသော
ဒေါမနသုဝေဒနာကပေါ်သည်။ ကိုယ်ပေါ်၍တစ်ချက် ဝမ်းထဲ၌
တစ်ချက် လုံချက်အထိုးခံရသည်၊ ယင်းဝေဒနာပျောက်လျှင်
ကောင်းမှာပဲ ဆိုသော ပျောက်လိုသော တဏ္ဍာ နောက်ကလာ
ပြန်သည်။ နောက်တစ်ချက်အထိုးခံရပြန်သည်။ ဒီတဏ္ဍာ
ပေါ်သည်ကိုမသိလိုက်။ ချုပ်တဲ့မဂ္ဂင်နည်းကိုလည်း မသိလိုက်
သောကြောင့် မောဟ (အဝိဇ္ဇာ) ကလည်း ဝင်ပြန်သေးသည်။
လုံချက်သုံးချက်အထိုးခံရသည်။ (မူလဒုက္ခဝေဒနာနှင့် ဆိုလျှင်
လေးချက်)။

ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဒုက္ခဝေဒနာပေါ်သော ပုထုဇ္ဇာမှာ
ဝမ်းထဲ၌ ဒေါမနသုပေါ်သည်။ ပျောက်လိုတဲ့တဏ္ဍာပေါ်သည်။
တဏ္ဍာပေါ်သည်ကိုမသိတဲ့ မောဟ (အဝိဇ္ဇာ)ပေါ်သည်။ ဒုက္ခ
ဝေဒနာပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်း လုံချက် လေးချက် လေးချက်
အထိုးခံရသည်။

အရိယာ ရဟန္တာများသည်လည်း ဝေဒနာပေါ်သည်ပင်
ဖြစ်သည်၊ သို့သော--ကာယိကဒုက္ခသာပေါ်သည်။ စေတသိက
ဒုက္ခတော့ မပေါ်တော့ဘွေး။ မဂ်နှင့် ပယ်ဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

၁၉၀ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်
အေမနသာ ဝေအနာ စသည် မပေါ်တော့ချေ။ ဒုက္ခဝေအနာပေါ်
၍လှုနှင့်တစ်ချက်အထိုးခံရသည်ကို တစ်ချက် ပြန်၍ထိုးသည်။
(ဆိုလိုသည်မှာ ဒုက္ခဝေအနာကို ဖြစ်ပျက် နှလုံးသွင်းသည်)။

ဝေအနာကိုဖြစ်ပျက်နှလုံးသွင်းသဖြင့် ကိုယ်သာနာ၍စိတ်
မနာချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့သည် ဒုက္ခဝေအနာပေါ်လျှင် ဖြစ်
ပျက်သာရှုချေပါ။ ဝေအနာကိုခွာပြီး ဖြစ်ပျက်သာ ရှုပါ။ ဝေအနာ
နှင့်ငါ၊ မရောစေနှင့်။ နောက်တစ်ဆင့်တက်၍ ဝေအနာခွာ၍
အနိစ္စမြင်အောင်ရှု။

ဝေအနာသုံးမျိုး တစ်မျိုးစီ လျဉ်၍ပေါ်နေသည်။ သူခ
ဝေအနာပေါ်မည်။ ဒုက္ခဝေအနာပေါ်မည်။ ဥပေက္ဌဝေအနာပေါ်
မည်။ ယင်းသုံးမျိုး တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးလျဉ်းပေါ်နေမည်။
မည်သည့်အခါမှ ဝေအနာနှင့်ကင်းသည်ဟု၍မရှိ။ ယင်းသုံးမျိုးကို
လျဉ်းရှုပါ။

တစ်နည်းဆိုသော်-သူခဒုက္ခ၊သောမနသာ၊ အေမနသာ၊
ဥပေက္ဌ ဤမျိုး ပေါ်ရာလျဉ်၍ရှု။ (ဝါ) အနိစ္စဟုလည်းကောင်း
ဖြစ်ပျက်ဟုလည်းကောင်း ရှုရမည်။ ဝေအနာပဲဟု မှတ်ရှုနှင့်
ဂိပသာနာအရင်း မကျသေးချေ။ အမှန် မရောက်သေး။
ဝေအနာ၏ အပျက် (ဝါ) အနိစ္စမြင်မှ (ဝါ) ဝေအနာပေါ်ပြီး
ချုပ်ပျောက်သွား တာ မြင်မှ လမ်းမှန် ရောက်မည်။

၌၍သို့ရှုသော်--အေမနသာ လာရန် အကြောင်းမရှိ။
လောဘလာရန် အကြောင်းမရှိ။ အဝိဇ္ဇာပေါ်ရန် အကြောင်းမရှိ။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အစမှာလည်း ပြတ်၏။ အလယ်မှာလည်း ပြတ်
၏။ အဆုံးမှာလည်း ပြတ်၏။ သံသရာစခန်းသတ်တော့သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၉၁

“ဝေဒနာနဲ့ ခယော ဘိက္ခဝေ အနိစ္စတော့ ပရီနိပ္ပါတော့”
ဟု ဘူရားရှင် ဟောတော်မူရာ ဝေဒနာ၏ အပျက်ကိုမြင်၊
ဝေဒနာ၏ အပျက်ကိုမူန်းပြီး ဝေဒနာကုန်ပြီး ဝေဒနာဆုံးလျှင်
နိဗ္ဗာန်တွေ့မြင်ရမည်ဟု ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ဝေဒနာအ
ဆုံးသို့ရောက်အောင် ကြိုးစား၍ ပွားများ အားထုတ်ကြရာ
သတည်း။

ဝိပဿနာဘာဝနာ အားထုတ်သော ယောဂီသည်
တရားအားထုတ်သောအခါ၌ ကိုယ်လှုပ်ခြင်း
ဖြစ် - မဖြစ်

ရွင်းလင်းဖော်ပြချက်

ရှင်မဟာကပိန့် မထောင်သည် - မြတ်စွာဘူရားသခင်၏
မနီးမဝေး၌ တင်ပျဉ်ခွဲပြီး ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတစွာ ထား၍
သတိကို ရှေးရှေးဖြစ်စေလျက် နေ၏။ မြတ်စွာဘူရားသခင်သည်
ထိုရှင်မဟာကပိန့်မထောင်ကိုမြင်ရာ “ရဟန်းတို့-ထိုရဟန်း၏
ကိုယ်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်သော်လည်းကောင်း တုန်လှုပ်
ခြင်းကို သင်တို့မြင်ကြကုန်သလော”ဟုမေးတော်မူရာ ရဟန်း
တို့က “ထိုရဟန်း၏ကိုယ်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်သော်လည်း
ကောင်း တုန်လှုပ်ခြင်းကိုမြင်ကြောင်း” ပြန်၍လျောက်ထား
ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့-အကြင်တည်ကြည်မှ သမာဓိကိုပွားများခြင်း
ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ကိုယ်၏တုန်လှုပ်ခြင်း
စိတ်၏တုန်လှုပ်ခြင်းသည် မဖြစ် ရဟန်းတို့-အာနာပါနသုတိနှင့်
ယုဉ်သော သမာဓိကိုပွားများခြင်း၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ခြင်း
ကြောင့် ကိုယ်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်သော်လည်းကောင်း
တုန်လှုပ်ခြင်းမဖြစ်။

ငါးပြင် ပဋိသိမ္မားမင်္ဂလာ မြန်မာပြည် (ဆဋ္ဌမူ) အာနာပါ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၉၃

နသုတိကထာ စာမျက်နှာ ၂၁၀-၌လည်း အာနာပါနသုတိ သမာဓိကို ပြည့်စုစွာ မဟုတ်ဘဲသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကိုယ်သော လည်းကောင်း၊ စိတ်သော်လည်းကောင်း တုန်လှုပ်၏။ စဉ်းငယ် တုန်လှုပ်၏။

အာနာပါနသုတိ သမာဓိကို ကောင်းမွန်စွာဖွားများပြီး သောပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်သော်လည်း မတုန်လှုပ်။ စိတ်သော်လည်း မတုန်လှုပ်။ ကိုယ်သော်လည်း စဉ်းငယ်မျှမတုန်လှုပ်။ စိတ်သော်လည်း စဉ်းငယ်မျှမတုန်လှုပ်။

အထက်ပါတို့သည်သမထနည်းအားဖြင့်သမထသဘော ဖြင့်သာ ဖြစ်တတ်သောသဘောကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘူရာရားရှင်၏ သာသနာတော်ဝယ် သီလာ သမာဓိ ပညာဟူ၍ ဖြစ်တတ်သောသဘောကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘူရာရားရှင်၏ သာသနာတော်ဝယ် သီလာ သမာဓိ ပညာဟူ၍ သိက္ခာသုံးရပ်ရှိရာ သီလထက်သမာဓိကမြင့်သည်။ အထက်တန်းကျသည်။ သမာဓိထက် ပညာက အထက်တန်းကျသည်။ ထိုသို့ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်မားသည်မှာ မည်သူမျှ ငြင်းနှင့်ဖွယ်မရှိချေ။

ထိုကြောင့် သမထ ဘာဝနာ အလုပ်၌ပင်လျှင် ကောင်း မွန်စွာ ဖွားများပြီး ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်သော်လည်းကောင်း စိတ်သော်လည်းကောင်း တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် သမထ ထက် အထက်တန်းကျ၍ ဉာဏ်ညီးစီးသော (ဝါ) ဉာဏ်အလုပ်

၁။ ပညာဆိုသည်မှာ ဂိပသုနာဘာဝနာပညာကို ခေါ်သည်။

၁၉၄

ပဋိဓာတ္ထမူပွာ်ဒေသနာတော်

ဖြစ်သော ဝိပဿနာဘာဝနာ အလုပ်မှာမူ ကိုယ်တုန်လှပ်ခြင်း၊ စိတ်တုန်လှပ်ခြင်း အဘယ်မှာဖြစ်နိုင်ပါအဲသနည်း၊ မဖြစ်နိုင်သည် သာတည်း။ ခန္ဓာဂါးပါး တစ်ပါးပါးကိုစောင့်ပြီး ရှိ-မရှိ အကဲ ခတ်ရသောအလုပ်တွင် အဘယ်မှာလျှင် ကိုယ်တုန်လှပ်ခြင်း စိတ်တုန်လှပ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းပေါ်နိုင်ပါအဲနည်း။

တော်ပြီးသွားသည်။ သတိလစ်သွားသည်။ လဲသွားသည်။ စသည်ဖြင့်ရှိကြသေးသည်။ လဲသွားခြင်း၊ တော်သွားခြင်း၊ သတိလစ်သွားခြင်းစသော ဖြစ်ရပ်များသည် ဝိပဿနာ အရာ (ဝါ) သမ္မာဒီဇိုတည်းဟူသော ပညာပြဋ္ဌာန်းသော အလုပ်တွင် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍သာ မှတ်သားကြရာသည်။ မဟာကုသိလ် ဉာဏ် သမ္မာယုတ်အလုပ်တွင် အဘယ်မှာ ကြိုသိဖြစ်နိုင်ပါအဲနည်း၊ သမ္မာ ဒီဇိုဟူသည် သမ္မာဆိုသည်မှာ မှန်ကန်စွာ သို့မဟုတ် ကောင်းစွာ ဒီဇို-အမြင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ မှန်ကန်သောအမြင်၊ ကောင်း သောအမြင်ရနေသူ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မိမိစိတ် ထဲ မနောထဲ၌ မရှင်ဖြစ်နေသည်။ တော်သွားခြင်း၊ မေ သွားခြင်း၊ လဲသွားခြင်း အဘယ်မှာ ဖြစ်ပါအဲနည်း။ ထိုကြောင့် ထိုသိဖြစ်ခြင်းများသည် မူမှန်ဘူးဟုသာ ဆိုစရာရှိတော့သည်။ ခန္ဓာ ၅-ပါးကို ခန္ဓာ ၅-ပါးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းခန္ဓာ ၅-ပါး၏ ဖြစ်ပျက်မှုကို (ဝါ) ခန္ဓာအရှိကို ဉာဏ်ဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မှန်ကန်စွာမြင်မှုပင်တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။

စိတ်ကယောက်ကယ်ကယ်ဖြစ်သွားသည်။ ငိုင်သွားသည်။ သတိလစ်သွားသည် ဟူ၍ ဘယ်ကျမ်းဂန်မှာမူ ဆရာသမားများ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၉၅

နှင့်တကွ စာရေးသူကိုယ်တိုင် မတွေ့ဘူးပါ။

သို့ပါ၍ ဆရာ မဟားကြရန် အထူးသတီ ပြုကြပါကုန်။
မကျွန်းမာရ် ဆရာမှားလျှင် တစ်သက်မျှသာသောမည်။
လောကုတ္တရာဆရာမှားလျှင် တစ်သံသရာလုံး အသေ၊ အအို၊
အနာ၊ အကွဲ၊ အမွဲနှင့်သာ အဖော်လုပ်ကြရမည် ဖြစ်သည်
ယောကီ အပေါင်း ---တို့။

အပိုင်း (၂၂)

သိမှတ်စရာ အဖြာဖြာ

ဉ်အပိုင်း၌ ယောဂီတိ အလွယ်တကူ သိရှိနိုင်းရန်
သိမှတ်စရာ အဖြာဖြာဟူ၍ ဖွင့်ပြထားပါသည်။

၁။ ခန္ဓာဝါးပါး ။ ခန္ဓာဝါးပါးဟူသည် အဘယ်သည်
တို့နည်း။

ရူပက္ခခန္ဓာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊ သခ္ပါရက္ခန္ဓာ၊
ဝိညာဏာက္ခန္ဓာဟူ၍ ခန္ဓာ ၅-ပါးရှိရာ ရုပ် ၂၈-ပါးကို
ရူပက္ခန္ဓာ ခေါ်သည်။ ဝေဒနာစေတသိကို ဝေဒနာက္ခန္ဓာ
ခေါ်သည်။ သညာ၊ စေတသိကို သညာက္ခန္ဓာ ခေါ်သည်။
ဝေဒနာသညာမှ ကြိုင်းသော စေတသိက် ၅၀-ကို သခ္ပါရက္ခန္ဓာ
ခေါ်သည်။ စိတ် တစ်ခုယုတ် ၉၀ (-၈၉) အကျယ် ၁၂၁-ပါး
ကို ဝိညာဏာက္ခန္ဓာ ခေါ်သည်။ အတိတ်၊ အနာဂတ် ပစ္စာပြန်၊
အဖွဲ့တ္ထ၊ ဓဟိဒ္ဓ၊ ဟိနာ၊ ပဏီတာ၊ ဒူရ၊ သန္တိကအားဖြင့်
ပေါင်းစုထားသော များပြားသော ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သခ္ပါရ
တို့ကို ငါးပုံငါးစု ပေါင်းစုခြင်းကြောင့် ပစ္စာက္ခန္ဓာ ခေါ်သည်။

၂။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟူသည် အဘယ်တရား
ကို ခေါ်သနည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၁၉၇

လောကီခန္ဓာ ၅-ပါးကိုဉပါဒိနတရားတို့၏ အာရုံပြုရာ
စွဲလမ်းရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဉပါဒိနက္ခန္ဓာဟု ခေါ်သည်။

၃။ ရွှေပက္ခန္ဓာတွင် ရှုပ် ၂၈-ပါးရှုရာ --

- (၁) ပထဝိဓာတ်ရှုပ် ၁-ပါး။
- (၂) အာပေါဓာတ်ရှုပ် ၁-ပါး။
- (၃) တေဇေဓာတ်ရှုပ် ၁-ပါး။
- (၄) ဝါယောဓာတ်ရှုပ် ၁-ပါး အားဖြင့်
ပေါင်း-ဘူတရှုပ် ၄-ပါး

စက္ချာပသာဒရှုပ် တစ်ပါး၊ သောတပသာဒရှုပ် တစ်ပါး၊
ယာန်ပသာဒရှုပ် တစ်ပါး။ နိဂုံးပသာဒရှုပ်တစ်ပါး။ ကာယ
ပသာဒရှုပ် တစ်ပါး၊ ပေါင်း ပသာဒရှုပ် ၅-ပါး။

ရှုပါရုံရှုပ်တစ်ပါး၊ သဒ္ဓါရုံရှုပ်တစ်ပါး၊ ဂန္ဓာရုံရှုပ်တစ်ပါး၊
ရသာရုံရှုပ်တစ်ပါး၊ ပထဝိ၊ တေဇေ၊ ဝါယော ဓာတ်သုံးပါးဟု
ဆုံးအပ်သော ဇာဒ္ဓာရုံရှုပ်တစ်ပါး။ ပေါင်းဂေါစရရှုပ် ၅-ပါး
(၅) ဝိသယရှုပ် ၅-ပါး ဖြစ်သည်။

ကူးကူးဘာဝရှုပ် တစ်ပါး၊ ပုရိသဘာဝရှုပ် တစ်ပါးဟု
၍ ဘာဝရှုပ် နှစ်ပါး။

မနောဓာတ် မနောဝိညာဏာဓာတ်တို့၏ မှုရာဖြစ်သော
ဟဒယဝတ္ထာရှုပ် တစ်ပါး။

သဟဇာတတရားတို့ကို စောင့်ရွှေ့က်တတ်သော ဦး
တိန္တိဟုခေါ်သော ဦးတရှုပ် တစ်ပါး

ဤသို့ ဘူတရှုပ်လေးပါး၊ ပသာဒရှုပ်ငါးပါး၊ ဂေါစရရှုပ်

၁၉၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒခေသနာတော်

လေးပါး ဘာဝရှုပ်နှစ်ပါး ဝတ္ထုရှုပ်တစ်ပါး နီတရရှုပ်တစ်ပါး အာဟာရရှုပ်တစ်ပါးအားဖြင့် ၁၈-ပါးသော ရှုပ်တိုကို သဘာဝရှုပ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သလက္ခဏရှုပ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နိုဗ္ဗာရှုပ် ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်သည်။

ရှုပ်ကလာပ်တိုကို ပိုင်းခြားတတ်သော အာကာသဓတ်ဟူဆိုအပ်သော ပရီစွေဒရှုပ် တစ်ပါး။

ဝိသယရှုပ်ခေါ်သော ဂေါစရရှုပ်၌ သရှုပ်အခေါ်အဝေါ်၌-ပါးသို့မဟုတ်၂-ပါးဟုခေါ်ရသော လည်း တရားကိုယ် ရေတွက်ရာ၌ ၄-ပါးသာယူရ၏။ပထဝါတေဇာဝါယောဟုဆိုအပ်သောဖော် ဌားရုံ၏ တရားကိုယ်မှာ ဘူတရှုပ်၌ ပါဝင်ခဲ့ပြီ။

ကာယဝိညတ္ထိရှုပ်တစ်ပါး၊ ဝစိဝိညတ္ထိရှုပ်တစ်ပါး အားဖြင့် ပေါင်း ဝိညတ်ရှုပ် နှစ်ပါး။

ရှုပသုလဟုတာရှုပ်တစ်ပါး ရှုပသုမုဒ္ဒတာရှုပ်တစ်ပါး ရှုပသုကမ္မညတာရှုပ်တစ်ပါးအားဖြင့် ပေါင်း ဝိကာရရှုပ် သုံးပါး အထက်ကဝိညတ်ဒွေးနှင့်ပေါင်းသော ဝိကာရ ရှုပ် ၅-ပါး။

ရှုပသုဥပစာယရှုပ် တစ်ပါး ရှုပသုသန္တတိရှုပ်တစ်ပါး ရှုပသုဇရတာရှုပ် တစ်ပါး ရှုပသုအနိစ္စတာရှုပ်တစ်ပါးအားဖြင့် ပေါင်း လက္ခဏရှုပ် လေးပါး။

ဤကဲ့သို့ ပရီစွေဒရှုပ်တစ်ပါး ဝိညတ်ရှုပ်နှစ်ပါး ဝိကာရရှုပ်သုံးပါး လက္ခဏရှုပ် လေးပါးအားဖြင့် ၁၀-ပါး သော ရှုပ်တိုကို အနိပ္တနှင့် ဟုခေါ်အပ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၉၉

၄။ အာယတန ၁၂-ပါး ရုပ် ၂၈-ပါးတွင် စက္ခ၊
ပသာဒရှုပ်သည် စက္ခယတန၊ သောတ ပသာဒ ရှုပ်သည်
သောတာယတန၊ ယာနပသာဒရှုပ်သည် ယာနာယတန၊ ဒို့
ပသာဒရှုပ်သည် ဒို့ယတန၊ ကာယပသာဒရှုပ်သည် ကာယာ
ယတန၊ ရူပါရုံသည် ရူပါယတန၊ သဒ္ဓါရုံသည် သဒ္ဓါယတန၊
ဂန္ဓာရုံသည် ဂန္ဓာယတန၊ ရသာရုံသည် ရသာယတန၊ ပထဝီ
တေဇ္ဇာ ဝါယောဟူ ဆိုအပ်သောဖော်ပွဲရုံသည် ဖော်ပွဲ
ယတန၊ စိတ် ၈၉-ပါးသည် မနာယတန မည်၏။ စေတသိက်
၅။ သူခုမရှုပ် ၁၆-ပါး နိပွဲနှင့် ဤတရား အပေါင်းဟူ ဆို
အပ်သော ဓမ္မာရုံသည် ဓမ္မာယတန မည်၏။ ဤသို့လျင်ပေါင်း
အာယတန ၁၂-ပါးဟူ မှတ်သားလေ့လာရာ၏။

၅။ ဓာတ် ၁၈-ပါး ရုပ် ၂၈-ပါးတွင် စက္ခပသာဒ
ရှုပ်သည် စက္ခဓာတ်၊ သောတပသာဒရှုပ်သည် သောတဓာတ်၊
ယာနပသာဒရှုပ်သည် ယာနဓာတ်။ ဒို့ပသာဒရှုပ်သည်
ဒို့ဓာတ်၊ ကာယပသာဒရှုပ်သည် ကာယဓာတ်မည်၏။
ရူပါရုံသည် ရူပဓာတ်၊ သဒ္ဓါရုံသည် သဒ္ဓဓာတ်၊ ဂန္ဓာရုံသည်
ဂန္ဓဓာတ်၊ ရသာရုံသည် ရသဓာတ်၊ ပထဝီ တေဇ္ဇာ ဝါယောဟူ
ဆိုအပ်သော ဖော်ပွဲရုံသည် ဖော်ပွဲဓာတ်မည်၏။ စိတ်ဟူ
သော ပရမတ္ထ တရားအရ အဟိတ်စိတ် ၁၈ပါးတွင်
စက္ခဝိညာက်ဒွေးသည် စက္ခဝိညာကဓာတ် မည်၏။
သောတဝိညာက်ဒွေးသည် သောတ ဝိညာက ဓာတ်မည်၏။
ယာနဝိညာက်ဒွေးသည် ယာနဝိညာက ဓာတ်မည်၏။

၂၀၀

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

နိဂုံးဝိညာက်ဒွေးသည် နိဂုံးဝိညာကာဓာတ်မည်၏။ ကာယ
ပိညာက်ဒွေးသည် ကာယဝိညာကာဓာတ်မည်၏။ ပဉာဏ်ရာဝဏ္ဏီ
နှင့် သမ္မတနှင့် ဖြူးဒွေးပေါင်း ၃-ပါးသည် မနောဓာတ်မည်၏။
ဒွေးပွဲဝိညာက် ၁၀။မနောဓာတ် ၃ ပါးမှ ကြွင်းသော ၇၆ ပါး
သောစိတ်တို့သည် မနောဝိညာကာဓာတ်မည်၏။ စေတသိက်
၅၂။ သူခုမရှုပ် ၁၆။ နိဗ္ဗာန်တရားဟု ဆိုအပ်သော ဓမ္မဘရုံသည်
ဓမ္မဓာတ်မည်၏။ ဤသို့လျှင် ပေါင်းဓာတ် ၁၈-ပါး ဖြစ်၏။

၆။ သစ္စာလေးပါး ။ လောကီစိတ် ၈၁-ခု၊ လောဘ^၁
စေတသိက်မှ တပါးသော စေတသိက် ၅၁၊ ရှုပ် ၂၈ ပါးတို့
သည် ဒုက္ခသစ္စာမည်၏။ လောဘစေတသိက်သည် သမုဒယ
သစ္စာမည်၏။ နိဗ္ဗာန်သည် နိရောဓသစ္စာမည်၏။ မဂ်စိတ် ၄ ပါး
၌ရှုရှိသော သမ္မတဒို့၊ သမ္မတသက်ပွဲ၊ သမ္မတဝါစာ၊ သမ္မတမ္မန္တာ
သမ္မတအာဖို့။ သမ္မတဝါယာမ၊ သမ္မတသတိ။ သမ္မတသမာဓိ -
အားဖြင့် ပေါင်း မဂ္ဂိုင်တရားကိုယ်ရှုစိပါးသည် မဂ္ဂသစ္စာ မည်
၏။ ဤသို့လျှင် သစ္စာလေးပါးတရားတို့ကို ဝေဖန်ရာ၏။

၇။ အာသဝေတရားလေးလေးပါး ။ အာသဝသည်
ကာမာသဝ၊ ဘဝါသဝ၊ ဒိုက္ခသဝ၊ အဝိဇ္ဇသဝဟူ၍ ၄-ပါးရှိ၏။

၈။ ဉာယတရားလေးပါး ။ ကာမောယ၊ ဘဝါယ၊
ဒိုက္ခယ၊ အဝိဇ္ဇယ ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

၉။ ယောဂတရား လေးပါး ။ ကာမယောဂ၊ ဘဝ ယောဂ^၂
ဒိုက္ခယောဂ၊ အဝိဇ္ဇယောဂဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၀၁

၁၀။ ဝန္တတရားလေးပါး။ အဘိန္ဒာကာယဂန္တ၊ ပျာ
ပါဒကာယဂန္တ၊ သီလွှာတပရာမာသကာယဂန္တ၊ ကူးသစ္ာ
ဘိနိဝေသကာယဂန္တ ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

တက္ကာလောဘကို အဘိန္ဒာ ကာယဂန္တ ဟူခေါ်သည်။
အမျက်ဒေါသကို ပျာပါဒကာယဂန္တဟူခေါ်သည်။ နွားနှင့်တူ
အောင်ကျင့်သော နွားအကျင့်၊ ခွေးနှင့်တူအောင်ကျင့်သော ခွေး
အကျင့်၊ ကိုလေသာ ကုန်ခမ်းစေခြင်းငှာ မီးလှုံး။ ကိုလေသာ
အညစ်အကြေး စင်ကြယ်စေခြင်းငှာ ရေင်းစသော အလေ့
အကျင့်များကို သီလွှာတပရာမာသကာယဂန္တ ခေါ်သည်။
ငါ၏အယူသာလျင်မှန်၏။ သူတစ်ပါး၏ အယူအကျင့်သည်
မှားသည်ဟု ပြင်းထန်စွာ စွဲယူမှတ်ကာ အောက်မေ့ နှလုံး
သွင်းသော မိစ္စာဖို့ကို ကူးသစ္ာဘိနိဝေသကာယဂန္တဟူ
ခေါ်သည်။

၁၁။ ဥပါဒါန်တရားလေးပါး။ ကာမုပါဒါန် ဒီပြု ပါဒါန်၊
သီလွှာတူပါဒါန်၊ အတ္ထဝါဒုပါဒါန် ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

ကာမဂ္ဂကျိုးပြင်ထန်စွာ စွဲလျှော့သောတက္ကာလောဘကို
ကာမုပါဒါန်ဟူခေါ်သည်။ ၆၂-ပါးသော မိစ္စာဖို့အယူကို ဒီပြု
ပါဒါန်ဟူခေါ်သည်။ သီလွှာတူပရာမာသကာယဂန္တ အကျင့်မျိုးမြှုံး
ပြင်းထန်စွာမှတ်ယူသော ဒီပြုကို သီလွှာတူပါဒါန်ဟူ ခေါ်သည်။
နှစ်ဆယ်သော သဏ္ဌာယဒီပြုအယူကို အတ္ထဝါဒုပါဒါန်
ခေါ်သည်။

၂၀၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၁၂။ နိဝင်ရကတရားခြောက်ပါး။ ကာမစွဲနှုန်းဝင်ရက၊
ဗျာပါဒနိဝင်ရက၊ ထိနမိဒ္ဓနိဝင်ရက၊ ဉာဏ်ကုက္ခာစီ နိဝင်ရက၊
ဝိစိကိစ္စာနိဝင်ရက၊ အဝိဇ္ဇာနိဝင်ရက ဟူ၍ ၆-ပါးရှိ၏။

၁၃။ အနုသယတရားခုနှစ်ပါး။ ကာမရာဂါ နှုသယ၊
ဘဝရာဂါနှုသယ၊ ပဋိယာနှုသယ၊ မာနာနှုသယ၊ ဒိဋ္ဌာနှုသယ၊
ဝိစိကိစ္စာနှုသယ၊ အဝိဇ္ဇာနှုသယဟူ၍ ခုနှစ်ပါးရှိ၏။

ကာမဂုဏ်၌ တပ်နှစ်သက်သော လောဘဓာတ်ကို
ကာမရာဂါနှုသယခေါ်သည်။ ဘုဘာဝှု တပ်နှစ်သက်သော
လောဘစိတ်ကို ဘဝရာဂါနှုသယခေါ်သည်။ ဒေါသဓာတ်ကို
ပဋိယာနှုသယခေါ်သည်။ သဘောတရား တရားကိုယ်မှာ
လောဘ၊ ဒေါသ အစရိုသည်ဖြင့် ခုနှစ်ပါးတို့ပင်တည်း။

၁၄။ သံယောဇ်ဆယ်ပါး။ ကာမရာဂ သံယော
ဇ်၊ ရှုပရာဂသံယောဇ်၊ အရှုပရာဂသံယောဇ်၊ ပဋိယသံယော
ဇ်၊ မာနသံယောဇ်၊ ဒိဋ္ဌသံယောဇ်၊ သီလွှာတပရာမာသ
သံယောဇ်၊ ဝိစိကိစ္စသံယောဇ်၊ ဉာဏ်သံယောဇ်၊ အဝိဇ္ဇာ
သံယောဇ်ဟူ၍ ဆယ်ပါးရှိ၏။

ထိုဆယ်ပါးတို့တွင် ကာမရာဂ၊ ပဋိယ၊ ဒိဋ္ဌ၊ သီလွှာတ၊
ဝိစိကိစ္စာ ဤသံယောဇ်ငါးပါးကို ကာမဘုအတွင်း၌သာကျင်
လည်စေတတ်ခြင်းကြောင့် အောက်သံယောဇ် သို့မဟုတ်
ပြုရမ္မာဂါယ သံယောဇ်ခေါ်သည်။ ကြွင်းသော ငါးပါးတို့မှာ
အထက်ဘု အထက်အဖွဲ့ ပြဟ္မာပြည်၌ ကျင်လည်စေတတ်သော
ကြောင့် ဉာဏ်ဘာဂါယသံယောဇ် ခေါ်သည်။

၁၅။ ကိုလေသာ ဆယ်ပါး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဘ၊

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒခေသနာတော်

၂၀၃

မာန၊ ဒီ၌၊ ဝိစိကိစ္စ၊ ထိနမိစ္စ၊ ဥခ္စစ္စ၊ အဟိရိက၊ အနောတ္ထပ္ပ
ဟူ၍ဆယ်ပါးရှိ၏။ စိတ်ကို ဉာဏ်စွမ်းစေတတ်သော တရား
ဖြစ်၍ ကံလေသာဟုခေါ်သည်။

၁၆။ ဗောဓိပက္ခိယ တရား သုံးဆယ်ခုနှစ်ပါး။ သတိ
ပင္းနှစ်လေးပါး၊ သမုပ္ပါဒာနှစ်လေးပါး၊ ကျွန်းပို့ပို့ပါ၍လေးပါး၊
ကဲနေ့ပို့ပါး၊ ဗိုလ်ပို့ပါး၊ ဗောဓိခုနှစ်ပါး၊ မဂ္ဂုံရှုံးပါး အားလုံး
ပေါင်းသော် ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့သည် ၃၇-ပါး ရှိကုန်၏။

၁၇။ ကျွန်း နှစ်ဆယ်နှစ်ပါး။ စက္ခတ္တာနှစ်၊ သောတိန္တာ
ယာနိန္တာ၊ ဇို့န္တာ၊ ကာယိန္တာ၊ ကျွန်းတို့န္တာ၊ ပုရိသန္တာ၊ ဇို့တိန္တာ
မနိန္တာ၊ သုခိုန္တာ၊ ဒုက္ခိန္တာ၊ သောမနသိန္တာ၊ ဒေါမနသိန္တာ၊
ဥပေက္ခိန္တာ၊ သုဒ္ဓိန္တာ၊ ဝိရိယိန္တာ၊ သတိန္တာ၊ သမာဓိန္တာ၊ ပညီန္တာ
အနညာတညသာမိတိန္တာ၊ အညီန္တာ၊ အညာတာဝိန္တာ၊ ဟူ၍
၂၂ ပါးရှိ၏။

သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ကို အနညာတညသာမိတိန္တာ
ဟုခေါ်သည်။ အရဟတ္ထဖိုလ်ဉာဏ်ကို အညာတာဝိန္တာဟုခေါ်
သည်။ အလယ်မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ခြောက်ပါးကို အညီန္တာ
ခေါ်သည်။

တရားကိုယ်သရုပ်မှာ ပသာဒရုပ် ၅-ခု၊ ဘာဝရုပ်-၅
ဒီတရုပ်နာမ်ဇီဝတရားတို့တို့၊ ဝေဒနာသွေ့ပါ့ဝိရိယာသတိ၊ သမာဓိ
ပညာဟူ၍ ၁၆-ပါးရှိ၏။

၌ ၁၆-ပါးသော တရားတို့ကို မိမိတို့ဆိုင်ရာ ကိစ္စတို့
အစိုးရမူနိုက်သောကြောင့် ကျွန်းတရားဟု ခေါ်သည်။

၂၀၄

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၁၈။ ဓိလ်တရားကိုးပါး။ ဓိလ်တရားတို့သည် ဇူ-ပါးရှိကုန်၏။ သခ္စာပိုလ်၊ ဝိရိယိုလ်၊ သတိပိုလ်၊ သမာဓိပိုလ်၊ ပညာပိုလ်၊ ဟိရိပိုလ်၊ ဉာဏ်ပိုလ်၊ အဟိရိကပိုလ်၊ အနောတ္ထပ်ပိုလ်ဟူ၍ ကိုးပါးရှိသည်။

၁၉။ အဓိပတီတရားလေးပါး။ အဓိပတီတရားတို့သည် ဆန္ဒာဓိပတီ၊ ဝိရိယာဓိပတီ၊ စိတ္တာဓိပတီ၊ ဝိမံသာဓိပတီ ဟူ၍ င့်ပါးရှိကုန်၏။

၂၀။ အာဟာရတရားလေးပါး။

အာဟာရတရားတို့သည် ကပဋိကာရာဟာရ၊ ဖသာဟာရ၊ မနောသခြေတနာဟာရ၊ ဝိညာဏာဟာရဟူ၍ င့်ပါးရှိကုန်၏။

၂၁။ သတိပဋိနှုန်းလေးပါး။ ကာယာနှုပသုနာ သတိပဋိနှုန်းဝေဒနာနှုပသုနာသတိပဋိနှုန်း၊ စိတ္တာနှုပသုနာ သတိပဋိနှုန်း၊ ဓမ္မာနှုပသုနာ သတိပဋိနှုန်းဟူ၍ သတိပဋိနှုန်းလေးပါး ရှိ၏။

၂၂။ သမ္မပ္ပါဒာန်တရား လေးပါး။ မဖြစ်ပေါ်သေးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို မဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ အားထုတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော အကုသိုလ် တရားတို့ကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ အားထုတ်ခြင်း၊ မဖြစ်ပေါ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ကုသိုလ် တရားတို့ကို ခိုင်ခုံပွားများစေခြင်းငှာ အားထုတ်ခြင်းဟူ၍ င့်ပါးရှိသည်။

ကိုစ္စလေးပါးရှိ၍ လေးပါးပြားသည်။ သရုပ်တရားကိုယ်မှာ သမ္မဝါယာမခေါ် ဝိရိယတစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒအသနာတော်

၂၀၅

၂၃။ ကူးပို့ပါ၍တရားလေးပါး။ ဆန္ဒီခိုပါ၍။ ဝိရိယိုဒီပါ၍။ စိတ္ထိုဒီပါ၍။ ဝိမံသို့ပါ၍-ဟူ၍ လေးပါးရှိ၏။

မဟရှုတ် လောကုတ္တရာ တရားအထူးတွေ၏ ဖြစ်ပေါ်ပြီး စီးခြင်း၏အကြောင်း အခြေပါဒ ဖြစ်သောကြောင့် ဆန္ဒစသော တရားလေးပါးကိုပင် ကူးပို့ပါ၍ ခေါ်သည်။

၂၄။ ကူးနှေ့ပါး (ဟောမိပက္ခိယ)။ ဟောမိပက္ခိယဖြစ်သော ကူးနှေ့တရားတို့သည် ငါးပါး ရှိကုန်၏။ သွို့နှေ့ ဝိရိယိုနှေ့။ သတိနှေ့၊ သမာဓိနှေ့၊ ပညီနှေ့ ဟူ၍ ငါးပါးရှိသည်။

၂၅။ ပိုလ်ငါးပါး (ဟောမိပက္ခိယ)။ ဟောမိပက္ခိယဖြစ်သော ပိုလ်တရားတို့သည် ငါးပါးရှိကုန်၏။ သဒ္ဓိပိုလ်၊ ဝိရိယိုလ်၊ သတိပိုလ်၊ သမာဓိပိုလ်၊ ပညာပိုလ် ဟူ၍ ငါးပါးရှိကုန်၏။

၂၆။ ဟောရွှေ့တရားခုနှစ်ပါး။ အဗ္ဗာရွှေ့တရား ခုနှစ်ပါးရှိ သည်။ သတိသမ္မာရွှေ့တ်၊ ဓမ္မဝိစယသမ္မာရွှေ့တ်၊ ဝိရိယ သမ္မာရွှေ့တ်၊ ပိုတိသမ္မာရွှေ့တ်။ ပသုဒ္ဓသမ္မာရွှေ့တ်၊ သမာဓိ သမ္မာရွှေ့တ်၊ ဥပေကွာသမ္မာရွှေ့တ်-ဟူ၍ ခုနှစ်ပါးရှိသည်။

ပညာကို ဓမ္မဝိစယ သမ္မာရွှေ့တ် ခေါ်သည်။ ကာယ ပသုဒ္ဓ စိတ္ထပသုဒ္ဓနှစ်ပါးကို တစ်ပေါင်းတည်းပြု၍ ပသုဒ္ဓ သမ္မာရွှေ့တ်ခေါ်သည်။ တဗြာမဏ္ဍတ္ထတာကို ဥပေကွာသမ္မာရွှေ့တ် ခေါ်သည်။

ဤခုနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို မဂ်ဉာဏ်ဟူသော ဟောမိ၏ အစိတ်အရှင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟောရွှေ့တ်ဟု ခေါ်သည်။

၂၀၆

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၂၇။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး။ သမ္မာဒီပြို၊ သမ္မာသက်ပွဲ၊ သမ္မာဝါစာ၊
သမ္မာကမ္မာန္တ၊ သမ္မာအာဇာပါဝါ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊
သမ္မာသမာဓိ-ဟူ၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိ၏။

၂၈။ သဒ္ဓါလေးပါး။ အာဂမသဒ္ဓါ၊ ဘုရားအလောင်းတို့
အားဖြစ်စေသောသဒ္ဓါ၊ အဓိဂမသဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့၏သဒ္ဓါတရား၊
ဉာဏ်ပွဲနသဒ္ဓါ-ပုထုဇွန်တို့၏သဒ္ဓါကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်
ခြင်း၊ ရတနာသုံးပါး၌ ဗုံးစိုက်သက်ဝင်သော သဒ္ဓါ၊ ပသာဒ သဒ္ဓါ၊
ပုထုဇွန်တို့အားဖြစ်သော သာမညသဒ္ဓါ၊ ခိုင်မြဲခြင်းမရှိ
ပျက်လွယ်၏။

၂၉။ ပီတိငါးပါး။ ခုဒ္ဒကာပီတိ၊ ကြက်သီးမွှေးည်း ထခြင်း၊
ခဏီကာပီတိ၊ လျှပ်စစ်ပြက်သကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ဉာဏ်နှုန်းပီတိ၊
လှိုင်းတံပိုးထသကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ဥပ္ပါဒီပီတိ၊
ကိုယ်မြောက်နေသကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ဖရဏာပီတိ၊
တစ်ကိုယ်လုံး ပုံ့နှံ၍ တက်သကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း။

၃၀။ သမ္မာဒီပြိုငါးပါး

- (၁) သမ္မာသကတာ သမ္မာဒီပြို
- (၂) ပိပသနာ သမ္မာဒီပြို။
- (၃) မဂ္ဂ သမ္မာဒီပြို
- (၄) ဖလ သမ္မာဒီပြို။
- (၅) ပစ္စဝေကွုကာ သမ္မာဒီပြို

၃၁။ သမ္မာသက်ပွဲသုံးပါး

- (၁) နေကွုမ သက်ပွဲ။ ထွက်မြောက်ရာ ထွက်မြောက်

ပဋိစ္စသမဂ္ဂပွာ်ဒေသနာတော်

၂၀၇

ကြောင်းအကြံအစည်း

(J) အဓိပါဒ သက်ပွဲ။ သတ္တဝါမှန်သမျှကြောင့်
ကြ ကင်းစေလိုကြောင်း ကောင်းမြတ်သော
အကြံအစည်း။

(R) အပိုဘိုးသာ သက်ပွဲ။ သတ္တဝါမှန်သမျှ ချမ်းသာ
စေလိုကြောင်းကောင်းမြတ်သောအကြံအစည်း။

၃၂။ သမ္မာနည်တရား လေးပါး။ သာတ္တကသမ္မာနှင့်
သပ္ပါယသမ္မာနှင့်၊ ဂေါဓရသမ္မာနှင့်၊ အသမ္မာဟသမ္မာနှင့်တို့ဖြစ်
သည်။

၃၃။ ဝိပသာနာ အန္တရာယ ဆယ်ပါး။ အရောင်၊
ပိတိနှစ်ဖြာ၊ သဒ္ဓိဝိရိယ၊ သူခုပုံး၊ နိကန္တနှင့်၊ သတိဉာဏ်ကွာ
၌ဆယ်ဖြာ မှတ်ပါ အန္တရာယ။

၃၄။ သောတာပန် အင်္ဂါ လေးပါး။ သပ္ပါယသသံသေဝ
သဒ္ဓမ္မသုဝန်၊ ယောနိသောမနသီကာရဲ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တာ၊ (၁)
သူတော်ကောင်းတို့အား ဆည်းကပ်ခြင်း၊ (၂) သူတော်
ကောင်းတရားနာကြားခြင်း၊ (၃) အသင့်အတင့်နှုလုံးသွင်းခြင်း၊
(၄) ဝိပသာနာတရား အားထုတ်ခြင်း၊ (၅) မဂ္ဂြာဗ္ဗာစရိယ
အလုပ်လုပ်ခြင်း။

၃၅။ ဉာဏ်လေးပါး

ကာမုပမိ၊ ခန္ဓုပမိ၊ ကိုလေသူပမိ၊ အဘိသံ၏ ရုပမိ
၌လေးပါးဖြစ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၃၆။ ဆွေးနွေးမေးမြန်းခြင်းခြောက်ပါး

- (၁) မသိနားမလည်၍ သဘောရိုးဖြင့်မေးမြန်းခြင်း။
- (၂) မိမိအသိနှင့် တူမတူ သေချာလို၍ မေးမြန်းခြင်း။
- (၃) အရည်အချင်အဆင့်အတန်းသိလို၍ မေးမြန်းခြင်း။
- (၄) မိမိအသိဉာဏ်ကို ထင်ရှားပေါ်လွင်စေ၍ မေးမြန်းခြင်း။
- (၅) သူတစ်ပါးအား ချီးနှုံးမြတ်ဖိန္ဒပ်လို၍ မေးမြန်းခြင်း။
- (၆) သတစ်ပါးအပေါ်၌ ဆရာလပ်လိုက် မေးမြန်းခြင်း။

୧୨॥ ଗଲ୍ପାଳ୍ପିତ୍ତ ଅର୍ଦ୍ଦିକୁଣ୍ଡପି:

ပိုယာ-ဂရ ဘာဝနီယာ

ଓଡ଼ିଆ ପଦ୍ଧତିରେ କାହାରେ

ରକ୍ଷିତ ଗତ ଗତ୍ୟା
କେବଳ ଦୀନେ ହୀଯୋଗ୍ୟ॥

୧୩॥ ଅବିଭାଗ ମୁଖୀଁ

သဒ္ဓါ ယုံကြည်သီ။ အနုသုဝ တစ်ဆင့်ကြားသီ။ ရှုစိ
နှစ်သက်၍သီ။ အာကာရ ပရိဝတ္ထာ-ကြံစည်၍သီ။
ဒီဇိုင်းနှစ် နက္ခတိ-ဒီဇိုင်းအမှားသီ။ ပစ္စကြာ-ကိုယ်တိုင်သီ။

୧୯॥ ବାହୀରଳେଃମୁଁଃ

(c) වේෂ්ටව්ලීඩු ආක්ෂාංශ ව්ලීඩුවේ ගොන්

(J) ଅହିଯେତ୍ରି ଯଶୀରୀ କଂଟ୍ରାନ୍ ଫ୍ରିଣ୍ ସେବା
ଦେବୀମନ୍ଦିର ରୂପ-କାଳିତଥରୁ ହୁଏଥିଲା।

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၀၉

- (၃) အဘိသဝီရဏက သဝီရ။ ဘုံသုံးပါးချွှေသာဖြစ်
သော လောကီကုသိုလ် အကုသိုလ် ၂၉-ပါး။
(၄) ပယာဂါဘိသဝီရ ကိုယ်၍။ စိတ်၌ ဖြစ်သော
လုံလအားထုတ်မှုများ။

၄၀။ ပဋိသမ္မိဒါလေးပါး

- (၁) အတ္ထပဋိသမ္မိဒါ တစ်ခုသောတရား၏ အနက်
အဓိပ္ပါယ်သဘောအမျိုးမျိုး၊ အကျိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို
အထူးထူးအထွေထွေ ကိုယ်တိုင်လည်းသို့ သူတစ်ပါး
ကိုလည်း သိလွယ် မြင်လွယ်အောင် ဝေဖန်၍ သာ
ဟောပြောနိုင် ခြင်း။
- (၂) ဓမ္မပဋိသမ္မိဒါ တရားအမျိုးမျိုးတို့ကို ကိုယ်တိုင်
လည်းသို့ သူတစ်ပါးကိုလည်း အဆန်းတကြုယ်
ဟောနိုင်ခြင်း။
- (၃) နိရှုတိပဋိသမ္မိဒါ မာဂဓဘာသာ ပါဌိမှစ၍ သဒ္ဒ
ပုံဒ်၊ ပျည်း အမျိုးမျိုးတို့၏ ဝိခြိုက် ဝစနတ္ထ၊
ဓာဌ္ဗာတ် ဝစနတ္ထတို့ကိုယ်တိုင်လည်းသို့ သူတစ်
ပါးအားလည်း နားလည်အောင်ဟောနိုင်ခြင်း။
- (၄) ပဋိဘာနပဋိသမ္မိဒါ တစ်ခုသောတရား၏ အနက်
အဓိပ္ပါယ်သဘောများကို ဥပမာဥပမေယျ-
သက်သေသာမက စုလင်စွာနှင့် ကိုယ်တိုင်လည်း
သိမြင်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ထင်မြင် သိသာ
လွယ်အောင် အကျိုးအကြောင်းတို့ကို
ဟောပြော နိုင်ခြင်း။

၂၁၀ ပဋိဓာသမုပ္ပါဒ်အေသနဘတ်

၄၁။ အပွဲနာကောသလူဆယ်ပါး

- (၁) ကိုယ်အဂါနှင့်တက္က အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ
သန့်ရှင်းမှု။
- (၂) ကြုံနှေ့ပါးကို ညီညွတ်အောင်ပြုမှု။
- (၃) ထွက်သက်ဝင်သက်ဟူသောအာရိနိမိတ်ပွဲလီမှာမှု။
- (၄) တက်ကြလွန်းသောစိတ်ကို နှိမ့်ချုမှု။
- (၅) ဆုတ်နှစ်လွန်းသောစိတ်ကို တက်ကြစေမှု။
- (၆) ခြောက်သွေ့လွန်းသောစိတ်ကို ရွှင်စေမှု။
- (၇) ညီညွတ်သောစိတ်ကို လျှစ်လျှော့ရှုမှု။
- (၈) သမာဓိမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှောင်ကြည်မှု။
- (၉) သမာဓိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဖို့ပဲမှု။
- (၁၀) အပွဲနာကိုခြောင်းငှာ အမြဲညီညွတ်သောစိတ်ရှုမှု။

၄၂။ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးပါး (ဝိသုဒ္ဓမင်)

- (၁) ပြုလီယန်ပုဂ္ဂိုလ်။ ။ ဘဝ္မာ ပျော်ရွင်၍
နာမ်ရှုပ်ပွဲငါဟူသော သတ္တဝါဟူသောအမှတ်ဖြင့်
မကျင့်ဘဲနေသည်။
- (၂) အတိဓာဝဏ္ဏပုဂ္ဂိုလ်။ ။ ဘဝ္မာ ပျော် မူန်း မြို့ငွေ၊
မပျော်မွေး၊ သို့သော်-ရှပ် နာမ်ကိုမမြှင်၍ ငါဟူ
သော သတ္တဝါသေသည်။ နောက်၌မဖြစ်ဟု
ထင်မှတ်သဖြင့် အလွန်ပြေးသောပုဂ္ဂိုလ်။
- (၃) စက္ခာမန္တပုဂ္ဂိုလ်။ ။ ရှပ်-နာမ် တို့၏ ဖြစ်တိုင်း
ဖြစ်တိုင်းသိ၍ ဝိယသုနာအားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၁၁

၄၃။ အနာဂတ်ပုဂ္ဂိုလ်ငါးမျိုး

- (၁) အန္တရာပရိနိဗ္ဗာယီ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၂) ဥပဟစ္စပရိနိဗ္ဗာယီ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၃) သခ္စာရပရိနိဗ္ဗာယီ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၄) သသခ္စာရပရိနိဗ္ဗာယီ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၅) ဥဒ္ဓသောတအကနိုဒ်ဂါမ ပုဂ္ဂိုလ်။

၄၄။ ပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်မျိုး

- (၁) ဥဘတော တာဝ ဝိမုတ္ထ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၂) ဒိဋ္ဌပတ္ထ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၃) ပညာဝိမုတ္ထ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၄) သဒ္ဓိဝိမုတ္ထ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၅) ကာယသက္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၆) သဒ္ဓိနှသူရီ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၇) ဓမ္မာနှသူရီ ပုဂ္ဂိုလ်။

၄၅။ သောတာပန်သုံးမျိုး

- (၁) ဓကပီဇ သောတာပန်။
- (၂) ကောလံကောလ သောတာပန်။
- (၃) သတ္တက္တတ္တပရမ သောတာပန်။

၄၆။ ပုထုဇွဲလေးပါး

- (၁) ဥဿိတညာ။ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၂) ဝပဋ္ဌတညာ။ ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၃) နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်။

၂၁၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

- (၄) ပဒေပရမ ပုဂ္ဂိုလ်။
၄၃။ သံဝေဂလေးပါး
(၁) စိတ္တုတြာသ သံဝေဂ။
(၂) ဉာဏ်ပွဲ သံဝေဂ။
(၃) ဉာဏ် သံဝေဂ။
(၄) ဓမ္မ သံဝေဂ။
- ၄၄။ လက္ခဏာသုံးပါး
(၁) ဖြစ်ဆဲ ရုပ်နာမ်ကိုသဘာဝလက္ခဏာ ခေါ်သည်။
(၂) ဖြစ်ဆဲရုပ်နာမ်၏ ဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင်ကိုသခ်တလက္ခဏာခေါ်သည်။
(၃) ဖြစ်ဆဲ ရှပ်၊ နာမ်၊ ဥပါဒ်၊ ဦးဘင်၏ မမြဲဟု မှတ်စရာ၊ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသော အခြင်းအရာ၊ ဆင်းရဲဟုမှတ်စရာ၊ နှိပ်စက်သော အခြင်းအရာ၊ အဇ္ဈာမရ အလိုသို့လိုက်ဟုမှတ်စရာသည် သာမည် လက္ခဏာမည်၏။ ဖြစ်ဆဲ ရုပ်နာမ်ဉာဏ်မှာထင်လျှင် သဘာဝလက္ခဏာထင်တော့သည်။ သဘာဝ လက္ခဏာဉာဏ်မှာထင်လျှင် သခ်တလက္ခဏာ ထင်တော့သည်။ သခ်တ လက္ခဏာဉာဏ်မှာ ထင် လျှင် သာမည်လက္ခဏာ ထင်တော့၏။ သာမည် လက္ခဏာဉာဏ်မှာထင်လျှင် စလဝ ဝိပဿနာ မှန် စွာဖြစ်တော့၏။ စလဝ ဝိပဿနာ မှန်စွာဖြစ် လျှင်မဂ်ဖိုလ်စကန်ရတော့သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

၂၁၃

၄၉။ ဥပါသကာ ဂုဏ်အဂိုင်းပါး

(၁) သဖွေ့ဟောတိသီလဝါဟောတိ။ (၂) န ကော
တူဟာလ မဂ်လိုကော ဟောတိ၊ (၃)ကမ္မာ ပစ္စတိ
နော မဂ်လု၊ (၄) နက္ခတော်ဟိုစို ဒက္ခိဏေယျ
ဂဝေသတိ၊ (၅) လူဓမ္မ ပုံဗ္ဗကာရု ကရောတိ။
သခြားနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း-
ရက်ရာဇာ၊ ပြဿီး၊ ငှက်အော်ခြင်း၊ လင်းတနားခြင်း၊
အိမ်မြောင် စုတ်ထိုခြင်း စသော အမဂ်လာ-မဂ်လာ တရားများကို
မယုံကြည်ခြင်း (ကောတူဟာလမဂ်လာကို မယုံ ကြည်ခြင်း)။

ကံ-ကံ၏အကျိုး ကိုယုံကြည်၍ ဒုမဂ်လ-သူမဂ်လ
စသည်တို့မယုံကြည်ခြင်း။ ဤသာသနာတော်မှာအပ ဖြစ်သော
အလူခံပုဂ္ဂလ်ကို မရှာမှုံခြင်း၊ ဤသာသနာတော်၌ ရှေးဦးစွာ
လျှော့ခိုးခြင်း၊ ဤသည်တို့ပင်တည်း။

၅၀။ ကထာဝတ္ထုဆယ်ပါး

- (၁) အပိုဒ္ဓကထာ၊ အလိုနည်းသည်နှင့်စပ်သောစကား။
- (၂) သန္တို့ကထာ၊ ရောင့်ခဲ့ခြင်းနှင့် စပ်သောစကား။
- (၃) ပဝိဝေကကထာ၊ ဆိတ်ပြုမှုသည်နှင့်စပ်သောစကား။
- (၄) အသံသရွာကထာ၊ ကာမရှုက်နှင့်မရောယူက်သည်နှင့်
စပ်သောစကား။
- (၅) ဝိရိယရွှေကထာ၊ အဘာထုတ်ခြင်းနှင့်စပ်သောစကား။

၂၁၄

ဝဋိဓာသမူပွာ်ဘဒသနာတော်

- (၆) သီလကထာ၊ သီလနှင့်စပ်သောစကား။
 - (၇) သမာဓိကထာ၊ သမာဓိနှင့်စပ်သောစကား။
 - (၈) ပညာကထာ၊ ပညာနှင့်စပ်သော စကား။
 - (၉) ဂိုဏ္ဍာတိကထာလွှတ်မြောက်ခြောင်နှင့်စပ်သောစကား။
 - (၁၀) ဝိမုတိဉာဏာဒသနကထာ၊ လွှတ်မြောက်ရာဖြစ်
သော ဉာဏ်နှင့် စပ်သောစကား ဟူ၍ ဆယ်ပါး
တို့ပင်တည်း။
- ၅၁။ လောလခြာက်ပါး (လျှပ်ပေါ်လော်လီခြင်း)
အာဟာရလောလ၊ အလက်ရလောလ၊ ပရပုရိသ
လောလ၊ ပရဒါရလောလ၊ ဓနလောလ၊ ပါဒလောလဟူ၍
လောလ ခြာက်ပါး ဖြစ်သည်။
- ၅၂။ မတင်းတိမ်ကောင်းသောတရားငါးပါး
- (၁) သီလဝယ် လုံခြုံတယ်ဟု တင်းတိမ်ရုံမျှမနေရာ
စိတ်ချု၍လည်းမနေနှင့်။
 - (၂) ဓဟုသုတဝယ် ပြည့်စုတယ်ဟု တင်းတိမ်ရုံမျှ
မနေရာ စိတ်ချု၍လည်းမနေနှင့်။
 - (၃) သမာဓိဝယ် တည်ကြည်တယ်ဟု တင်းတိမ်ရုံမျှ
မနေရာ စိတ်ချု၍လည်းမနေနှင့်။
 - (၄) ဆိတ်ပြုမရာဝယ် နေနိုင်တယ်ဟု တင်းတိမ်ရုံမျှ
မနေရာ စိတ်ချု၍လည်းမနေနှင့်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၁၅

- (၅) အနာဂါမိဝယ် တည်ပြီကွယ်ဟု တင်းတိမ်ရုံမျှ
မနေရ၊ စိတ်ချု၍ လည်း မနေနှင့်။
- ၅၃။ အလွန်ကဲဆုံးတရားသုံးပါး
- (၁) သတ္တဝါတိုအား သူခမဟုတ်ဘဲ သူခဟု ဖောက်
ဖောက်ပြန်ပြန် ထင်စေတတ်သော တရားတို့တွင်
ဝေအနာသည် အလွန်ကဲဆုံးဖြစ်၏။
- (၂) သတ္တဝါတိုအား အတ္ထမဟုတ်ဘဲ အတ္ထဟူ၍
ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် ထင်စေတတ်သော တရား
တို့တွင် သညာသည် အလွန်ကဲဆုံးဖြစ်၏။
- (၃) သတ္တဝါတိုအား နိစ္စမဟုတ်ဘဲ နိစ္စဟူ၍ ဖောက်
ဖောက်ပြန်ပြန် ထင်စေတတ်သော တရားတို့တွင်
စိတ်သည် အလွန်ကဲဆုံးဖြစ်သည်။
- ၅၄။ သစ္စာအနက် တစ်ဆယ့် ခြောက်ချက်
- (၁) ဒုက္ခသု ပီဇ္ဈန္တြော၊ သခံတြော၊ သန္တာပြော၊
ဝိပရိဏာမြော။
နှုပ်စက်၊ ပြုပြင်၊ ပူးပင်၊ ဖောက်လွှဲ။
- (၂) သမုဒ္ဓယသုအာယူယာနြော၊ နိဒါနြော၊ သံယော
ဂြော့။ ပလိုပောမြော။
ဆည်းပူး၊ နှင့်းဆောင်၊ ဖွဲ့နှောင်၊ နှောင့်ယှက်၊
သမုဒ္ဓယစက်

۱۰۶

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

- (၃) နိရာဓသု နိသုရဏ္ဏငြား၊ ပဝိဝေကငြား၊
အမ တငြား၊ အသခံတငြား။
ကျွဲ့လွှတ်၊ ဆိတ်နေ၊ မသေ၊ မပြု ဤလေးခု
သူခအမှန်ထား။

(၄) မဂ္ဂသုနိယျာနငြား၊ ဟေတုငြား၊ ဒသုနငြား၊
အမိပတေယျငြား၊ ထွက်မြောက်၊ တည်ခိုင်၊
မြင်နိုင်၊ ကြီးက ဤလေးနဲ့ဆင်းရဲ့ပြိုမ်းလမ်းတည်း။

၅၅။ တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိုလေသာ ပွားနည်းသရပ်
နာမ်တေပညာ၊ နိဖွော်၊ တည်ပါလက္ခဏာ၊ သစ္စာနှုန်းဖြူ၊
ပြောက်ပွားကာ၊ တစ်ရာငါးဆယ်ရာ၊ ယင်းကိုတစ်ခါ ကိုလေသာ၊
ဆယ်ဖြားမြောက်ပြန်ကာ။ တစ်ထောင့်ငါးရာ၊ ကိုလေသာ ထိုခါ
ဖြစ်သည်မှတ်။

ଦେବବିନ୍-ୟୁ ତିର୍-ବା ଫିପ୍ପକ୍ଷର୍ପି-ବାବା ଲଗ୍ନଙ୍କ ରୂପ-
ରୁ ପେଣ୍ଟି-ୟୁ ମିମିବନ୍ଧ୍ୱାନ୍ତି ବ୍ୟୁତର୍ଥବିଃ ବନ୍ଧ୍ୱାନ୍ତିକ୍ଷୁଣ୍ଡ ଭ୍ରାନ୍ତି
୧୯୦-କ୍ରି କିଲେବା (୧୦)ବିଃନ୍ତିକ୍ଷୁଣ୍ଡଭ୍ରାନ୍ତି-୧୯୦୦॥

၅၆။ တဏ္ဌာအစ် တစ်ရုံးရွှေ

ତାଙ୍ଗୁଆଖୁବିର୍କ ତଳ୍ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଆମ କାମ ଯନ୍ତ୍ରଫୁଲ୍ଲିରେ
ତାଙ୍ଗୁଆଅଛି । ତାରେ ରୂପର୍ଥିରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନିକାର୍ଯ୍ୟମୁଖ୍ୟରେ ॥

କାମତାଙ୍ଗୁବା କାଠତାଙ୍ଗୁବା ଝିକାଠତାଙ୍ଗୁବା ଖୁବିପିଲିଗି
ତନ୍ଦ୍ୟର୍ଣ୍ଣ ଆଶ୍ରମେକାର୍ଗପିଃଫୁନ୍ଦିମ୍ଭୋକ ଚପିଃପ୍ରେତିଣ୍ଣି । ଯଂଃଗି
କାଲଖୁବିପିଃଫୁନ୍ଦି ମ୍ଭୋକରେହ୍ ଏତ୍-ରଣ୍ଣି । ଯଂଃଗି ଅଣ୍ଣତ୍ତ
ପହିତ୍ତ ସନ୍ଧାନକୁଣ୍ଡପିଃଫୁନ୍ଦି ମ୍ଭୋକରେହ୍ ଚଠି-ପିଃ ପ୍ରେତିଣ୍ଣି ।

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

၂၁၃

၅၃။ ဝိပလ္လာသတရား တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

သညာဝိပလ္လာသမှာ--အနိစ္စကို နိစ္စဟုမှတ်ခြင်း၊ ဒုက္ခ
ကိုသုခဟုမှတ်ခြင်း၊ အနတ္ထကို အတ္ထဟု မှတ်ခြင်း၊ အသုဘ^၁
ကို သုဘဟုမှတ်ခြင်း။ (လေးပါး)။

စိတ္တဝိပလ္လာသမှာ--အနိစ္စကို နိစ္စဟု သိခြင်း၊ ဒုက္ခ
ကိုသုခဟုသိခြင်း၊ အနတ္ထကို အတ္ထဟု သိခြင်း၊ အသုဘကို^၁
သုဘဟုသိခြင်း (လေးပါး)။

ဒီမိုဝိပလ္လာသမှာ--အနိစ္စကို နိစ္စဟုယူခြင်း၊ ဒုက္ခကိုသုခ^၁
ဟုယူခြင်း၊ အနတ္ထကို အတ္ထဟု ယူခြင်း၊ အသုဘကို သုဘဟု^၁
ယူခြင်း (လေးပါး)။

၅၄။ ချုပ်ခြင်း နိရောဓနှစ်မျိုး

(၁) အကြောင်းတို့၏ ညီညွတ်ခြင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်

ပြီးသော တရားတို့၏ ပျက်ဆုံးခြင်းဟူသော
ဘင် နိရောဓနလည်း တစ်ပါး။

(၂) အကြောင်းတို့၏ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း

ဟူ၍ပင်မရှိခြင်းတည်းဟူသော အနုပ္ဗာ နိရောဓ
နလည်း တစ်ပါး၊ ပေါင်း နှစ်ပါးဖြစ်၏။

၅၅။ ဘာဝနာနည်းလေးဆယ်

အနိစ္စနှပသုနာ ဆယ်ပါး။ အနိစ္စတော့၊ ပလောက
တော့၊ စလတော့၊ ပဘဂုံတော့၊ အဓိဝတော့၊ ဝိပရိ
ဏာမတော့၊ အသာရတော့၊ ဝိဘာဝတော့၊ မစ္စတော့
သံတော့-ပေါင်းဆယ်ပါးဖြစ်သည်။

၂၈

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

ဒုက္ခာနုပသုနာ နှစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ ဉာဏ်တော် ရောဂတော်
 အယေတော်၊ ဂဏ္ဍာတော်၊ သလွှာတော်၊ အာားမာတော်၊
 ဥပဒ္ဒဝတော်၊ ဘယတော်၊ ပတီတော်၊ ဥပသရှိတော်၊
 အတာဏာတော်၊ အလေဏာတော်၊ အသရဏာတော်၊
 ဝကေတော်၊ အယူမူလတော်၊ အာဒီနဝတော်၊ အာသဝ
 တော်၊ မာရာမိသတော်၊ အတီဓမ္မတော်၊ ဇရာဓမ္မတော်၊
 ရှားစံဓမ္မတော်၊ သောကတော်၊ ပရိန်ဝတော်၊ ဉါးပါးဖြစ်သည်။
 အနတ္ထာနုပသုနာငါးပါး၊ အနတ္ထတော်၊ ပရတော်၊
 ရိတ္ထတော်၊ တုစ္ဆတော်၊ သူညတော်၊ ပေါင်းငါးပါး၊
 စုစုပေါင်း၊ ဘာဝနာနည်းလေးဆယ် ဖြစ်သည်။

၆၀။ တရားနာခြင်း၏အကျိုးငါးပါး

- (၁) မကြားနာဖူးသည်ကို ကြားနာရခြင်း။
- (၂) မကြားဖူးသည်ကို ဖူးစ်စေခြင်း။
- (၃) ယုံမှားမှုကို ကူးမြောက်နိုင်ခြင်း။
- (၄) အယူကို ဖြောင့်မတ်စွာ ပြုနိုင်ခြင်း။
- (၅) စိတ်ကို ကြည်လင်စေခြင်း။

၆၁။ ဖော်ပြုလတုပါ ဉြှုတရား ၆-ပါး မပယ်ဘ ကာယာ
 နုပသုနာ၊ ဝေဒနာ နုပသုနာ၊ စိတ္ထာနုပသုနာ၊ ဓမ္မာနုပသုနာ
 တရားများပျားများ၊ အေးထုတ်ခြင်းငှာ မထိုက်။

ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာ အပဟာယအဘဲ့့ ကာယေ ကာယာ
 နုပသီ ဝိဟရိတု့၊ ဝေဒနာနုပသီ စိတ္ထာနုပသီ၊ ဓမ္မာနုပသီ
 ဝိဟရိတု့။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်

၂၁၉

ကတမေ ဆာ ကမ္မာရာမတံ၊ ဘသာရာမတံ။ နိဒ္ဒါရာ
မတံ၊ သဂ္ဗာဏီကာရာမတံ၊ ကြန့်ယေသူ အဂုတ္ထဒီရတံ၊ ဘောဇ်
နေအမတ္ထည့်တံ။

အဘယ ၆-ပါးနည်းဆိုသော်-(၁)အမှုသစ်၌ ပျော်မွေ့
ခြင်း၊ (၂) စကားပြောဆိုခြင်း၌ ပျော်မွေ့ခြင်း၊ (၃) အိပ်
ခြင်း၌ပျော်မွေ့ခြင်း၊ (၄) အပေါင်းအဖော်၌ ပျော်မွေ့ခြင်း၊
(၅) ခွဲရခြားက်ပါးဟုဆိုအပ်သော ကြန့်မြှု လုံခြုံအောင်
စောင့်ရှောက်မှု မရှိခြင်း၊ (၆) အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို
မသိခြင်း။

ဉှုတရား ၆-ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော် အနုပသာတရား
အားမထုတ်ထိုက်သေးဟု မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဟောတော်
မူးလေသည်။

၆၂။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်၏နက်နဲ့ခြင်းလေးပါး
ဓမ္မဂီးရတာ၊ တရားတော်၏နက်နဲ့ခြင်း၊ အတ္ထဂီးရတာ၊
အနက်၏ နက်နဲ့ခြင်း၊ ဒေသနာတ္ထီရတာ၊ ဒေသနာတော်၏
နက်နဲ့ခြင်း၊ ပဋိဝဝဂီးရတာ၊ ထိုးတွင်း သိခြင်း၏နက်နဲ့ခြင်း
ဟု၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ နက်နဲ့ခြင်း လေးပါးရှိသည်။

၆၃။ သောတာပတ္တီမဂ်ဖြင့် ပယ်အပ်သော
အကုသိုလ်တရားများ

သောတာပတ္တီမဂ်သည် သံယောဇ်ဆယ်ပါးတွင်
သက္ကာယဒီနှီး၊ သံလဗ္ဗာတပရာမာသ၊ ဝိစိကိစ္စာသုံးပါးသော
သံယောဇ်တို့ကို အကြံ့ဗုံးမဲ့အားဖြင့် ပယ်နိုင်သည်။

၂၂၁

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အသနာတော်

ကိုလေသာတွင် ဒီဇိန်းရှင် ဝိစိကိစ္စာကိုလေသာကို ပယ်နိုင် ပေသည်။

ဝိပလ္လာသ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတွင် အနိစ္စကိုနိစ္စ၊ အနတ္ထကို အတ္ထဟူသော သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္ထဝိပလ္လာသ။ ဒီဇိန်း ဝိပလ္လာသခြာက်ပါး၊ ဒုက္ခကို သူခါ အသုဘကို သုဘယူသော ဒီဇိန်းဝိပလ္လာသနှစ်ပါး၊ ပေါင်း ၈-ပါးကို ပယ်သည်။

အနုသယခုနှစ်ပါးတို့တွင် ဒီဇိန်းသယယနှင့် ဝိစိကိစ္စနုသယ နှစ်ပါးကိုပယ်သည်။

၆၄။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မထိုက်သော တရားခြာက်ပါး သဏ္ဌာယဒို့၊ ဝိစိကိစ္စာ၊ သီလ္မာတပရာမာသ အပါယ ကို ရောက်စေသော အပါယဂါမိနိရာဂ၊ အပါယသို့ ရောက်စေ သော အပါယဂါမိနိဒေါသ အပါယကို ရောက်စေသော အပါယဂါမိနိမောဟတို့ ဖြစ်သည်။

၆၅။ သကဒါဂါမိမဝ်ပယ်သော ကိုလေသာ

သကဒါဂါမိမဝ်ဖြင့် ရှုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ကာမရာဂ သံယောဇ်နှင့် ပဋိယသံယောဇ် နှစ်ပါးမျှသာ တိုး၍ပယ်သည်။ (တစ်စိတ်မျှပယ်)။

ကိုလေသာဆယ်ပါးတွင် ရှုန့်ရင်းသော ဒေါသကိုလေသာ တစ်စိတ်ကို သကဒါဂါမိ ပယ်သည်။

ဝိပလ္လာသ ဆယ့်နှစ်ပါးတွင် သကဒါဂါမိသည် အသုဘ ကို သုဘယူသော သညာဝိပလ္လာသ၊ စိတ္ထဝိပလ္လာသ နှစ်ပါးတိုး ၍ပယ်သည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနတော်

၂၂၁

အနုသယခုနစ်ပါးတွင် ရှုနှစ်ရင်းသော ကာမရာဂါန်သယ
နှင့် ပဋိယာနုသယ နှစ်ပါးကိုပယ်သည်။

၆၆။ အနာဂတ်ပယ်သော ကိုလေသာ

အနာဂတ်သည် သံယောဇ် ဆယ်ပါးတွင်ကာမရာဂ
သံယောဇ်၊ ပဋိယာသံယောဇ် နှစ်ပါးကို အကြွင်းမဲ့ပယ်သည်။
ကိုလေသာဆယ်ပါးတွင် ဒေါသကိုအကြွင်းမဲ့ပယ်သည်။

ဝိပလ္လာသ ဆယ့်နှစ်ပါးတွင် အသာကို သုဘယူသော သည်
ဝိပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပလ္လာသ နှစ်ပါးကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သည်။

အနုသယ ခုနစ်ပါးတွင် ကာမရာဂါ နုသယနှင့် ပဋိယာ
နုသယကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သည်။

၆၇။ အရဟတ္တဗုဏ်ပယ်သောကိုလေသာ

အရဟတ္တဗုဏ်ပယ်သော တရားများမှာ သံယောဇ်
ဆယ်ပါးတွင် အရဟတ္တဗုဏ်ဖြင့် ရှုပရာဂ၊ အရှုပရာဂ၊ မာန်ဉာဏ်၊
အဝိဇ္ဇာ။

ကိုလေသာဆယ်ပါးတွင် လောဘ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဉာဏ်
အဟိရိက၊ အနောတ္ထပ္ဗာ။

ဝိပလ္လာသ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးတွင် တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးစလုံး
အားလုံးပယ်သည်။

အနုသယ ခုနစ်ပါးကို အားလုံးပယ်သည်။

နိုဝင်ရဏ ခြောက်ပါးကို အားလုံးပယ်သည်။

၂၂၂

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်

၆၈။ ကောလာဟလ ငါးပါး

- (၁) မောနေယျ ကောလာဟလ၊ မောနေယျ
ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်လတ္ထံသော ကောလာဟလ။
- (၂) မဂ်လကောလာဟလ၊ မဂ်လာတရားပေါ်ထွန်း
လတ္ထံသော ကောလာဟလ။
- (၃) စတ္တဝတ္ထိကောလာဟလ၊ စကြေဝတေးမင်း
ပေါ်ထွန်းလတ္ထံသော ကောလာဟလ။
- (၄) ဗုဒ္ဓကောလာဟလ၊ ဘုရားပွင့်တော်မူလတ္ထံသော
ကောလာဟလ။
- (၅) ကဗျို့နာသကောလာဟလ၊ ကဗ္ဗာပျက်လတ္ထံသော
ကောလာဟလ။

၆၉။ ပုဂ္ဂိုလ်ငါးမျိုး

- (၁) ပရိယတ္ထိ ဗဟိုလပုဂ္ဂိုလ်၊ သင်အံလေ့ကျင့်မှုများ
သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၂) ပညတ္တိဗဟိုလပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟောပြောမှုများသော
ပုဂ္ဂိုလ်။
- (၃) သဏ္ဌာယပဟုလပုဂ္ဂိုလ်၊ ရွတ်ဖယ် သရဏ္ဌာယ်ခြင်း
များသောပုဂ္ဂိုလ်။
- (၄) ဝိတက္ကာပဟုလပုဂ္ဂိုလ်၊ ကြံစည်ခြင်းများသောပုဂ္ဂိုလ်။
- (၅) ဓမ္မဝိဟာရပုဂ္ဂိုလ်၊ တရားအလုပ်, လုပ်သော
ပုဂ္ဂိုလ် ဘုရားကြိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်။

ပဋိဓာသမူပွာ်ခြေသနာတော်

၂၂၃

၃၀။ နိယာမတရား ငါးပါး

- (၁) ကမ္မာနိယာမ။
- (၂) စိတ္တနိယာမ။
- (၃) ဥတုနိယာမ။
- (၄) ဟိဇ္ဇနိယာမ။
- (၅) ဓမ္မနိယာမ။

၃၁။ ဝတီငါးပါး

- (၁) ဒေဝဂတီ။
- (၂) မနုသာဂတီ။
- (၃) နိရယာဂတီ။
- (၄) ပေတာဂတီ။
- (၅) တိရှိဗာနဂတီ။

၃၂။ ဝနီသန္တငါးပါး

- (၁) ဂုဏ္ဍသေယျက၊ အမိဝမ်းချွှဲဖြစ်ခြင်း။
- (၂) ဇလာဗုဇ် ရေညီချွှဲဖြစ်ခြင်း။
- (၃) အဏ္ဍာဗုဇ် ဥျွှဲဖြစ်ခြင်း
- (၄) သံသေဒဇ် သစ်သီးသစ်ပင်တို့ချွှဲဖြစ်ခြင်း။
- (၅) ဉာပပါတီက၊ ၁၆၉၄၈၍သားအရွယ်ကုသိုလ်အဟုန် ကြောင့်ဖြစ်ခြင်း။

၃၃။ ဝသီဘော်ငါးပါး

- (၁) အာဝဇ္ဇနဝသီ၊ နိမိတ်အာရုံကို လျှင်စွာဆွဲယူ နိုင်သော ဝသီတော်။

- ၂၂၄ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အေသနာတော်
- (၂) သမာပဇ္ဇနဝသီ၊ အာရုံထင်လျှင်ထင်ခြင်းလေကို
ကျဖော်နိုင်သော ဝသီဘော်။
 - (၃) အဓိဋ္ဌာနဝသီ၊ မိမိ အလို ရှိ သလောက်
ဓရန်တွေကို ထားနိုင်သော ဝသီဘော်။
 - (၄) တုဋ္ဌာနဝသီ မိမိဓရန်မှုထဲလိုသောအခါ ထနိုင်သော
ဝသီဘော်။
 - (၅) ပစ္စဝေကူဏာဝသီ၊ မိမိဓရန်ကို ဆင်ခြင်နိုင်သော
ဝသီဘော်။
- ၂၅။ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး
- (၁) ကုဒ္ပါဒီဝ အဘိညာဉ်။
 - (၂) ဒီပွဲသောတာ အဘိညာဉ်။
 - (၃) ပရစိတ္တဝိဇာနန အဘိညာဉ်။
 - (၄) ပုံပွဲနိဝါသနာယုတိ အဘိညာဉ်။
 - (၅) ဒီပွဲစက္ခ အဘိညာဉ်။
 - (၆) အသဝက္ခယ အဘိညာဉ်။
(လောကုတ္ထရာ)
- ၂၆။ သေခြင်းအပြားလေးပါး
- (၁) အာယုက္ခယမရဏ၊ အသက်ကုန်၍သေခြင်း။
 - (၂) ကမ္မက္ခယမရဏ၊ ကံကုန်၍သေခြင်း။
 - (၃) ဥာယက္ခမရဏ၊ အသက်ကံကုန်ပါးကုန်၍သေခြင်း။
 - (၄) ဥပဇ္ဇဒကမရဏ၊ လတ်တလော ရုပ်စဉ်ပြတ်
သဖြင့် သေခြင်း။

- ၁။ သူတော်ဆည်းကပ် မြတ်တရားနာ
လျှော့စွာအကျင့် မဂ်ဖိုလ်ခွင့် ရလင့်စကန်သာ။
- ၂။ ဖြစ်ပျက်သမျှ သခ္ပါရ ဒုက္ခသစွာမှတ်။
ဖြစ်ပျက်မှုတွင် ငါကောင်ထင်
ခင်မင်သမုဒယမှတ်။
- ရုပ်နာမ် အားလုံး ဖြစ်ပျက်သူည်း
ချုပ်ဆုံးနိုဗ္ဗာန်မှတ်၊
ချုပ်ဆုံးမှုတွင် ဉာဏ်သက်ဝင် သီမြင်မဂ်ဟုမှတ်
- ၃။ ယုံကြည်ကျော်းမာ စိတ်ဖြောင့်စွာဖြင့်
လွှန်စွာအားထုတ် နာမ်နှင့် ရုပ်ကို-ဖြစ်ချုပ်
ဉာဏ်မြင်-ဤငါးအင် မှန်ပင်မဂ်ရကြောင်း။

